จิต - สติ - ความคิด

สำราญธรรม

หลวงพ่อสำราญ วัดป่าธรรมอุทยาน จ.ขอนแก่น

สำราญธรรม

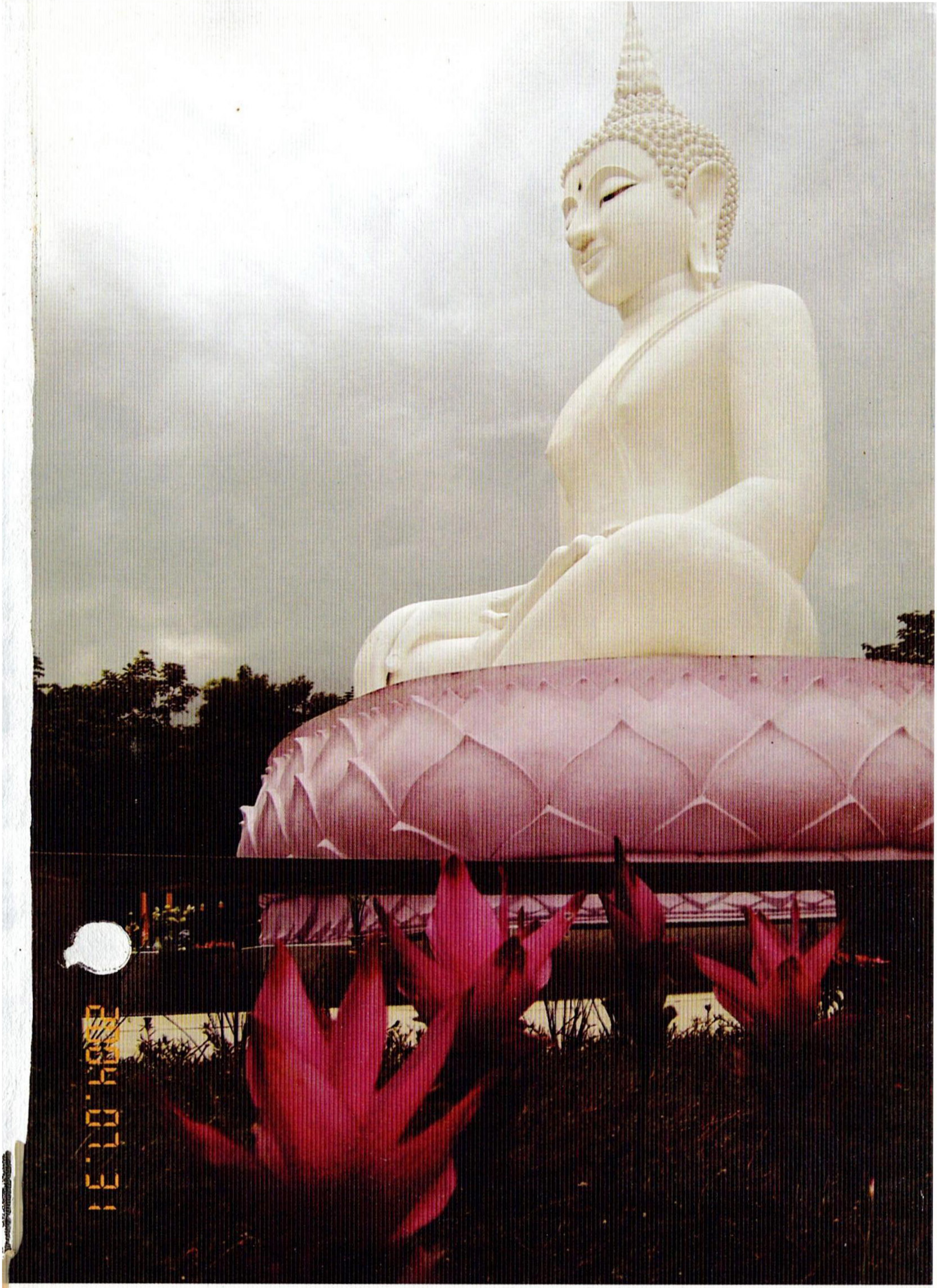

พระพุทธรัตนมณีมหาปฏิมากร. (หลวงปู่ใหญ่)

พระสำราญ ธมฺมธุโร(หลวงพ่อกล้วย)
วัดป่าธรรมอุทยาน (บ้านสำราญ-เพี้ยฟาน) ถ.มิตรภาพ ต.สำราญ อ.เมือง จ.ขอนแก่น

พระครูเขมาธิยุต เจ้าอาวาสวัดบ้านโคกนางงาม จ.ขอนแก่น
พระครูอุปัชฌาย์ของหลวงพ่อกล้วย

หลวงพ่อกล้วยอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้มีอาวุโสกว่า
เป็นที่ประทับใจของผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก

ขอใ
คดี...

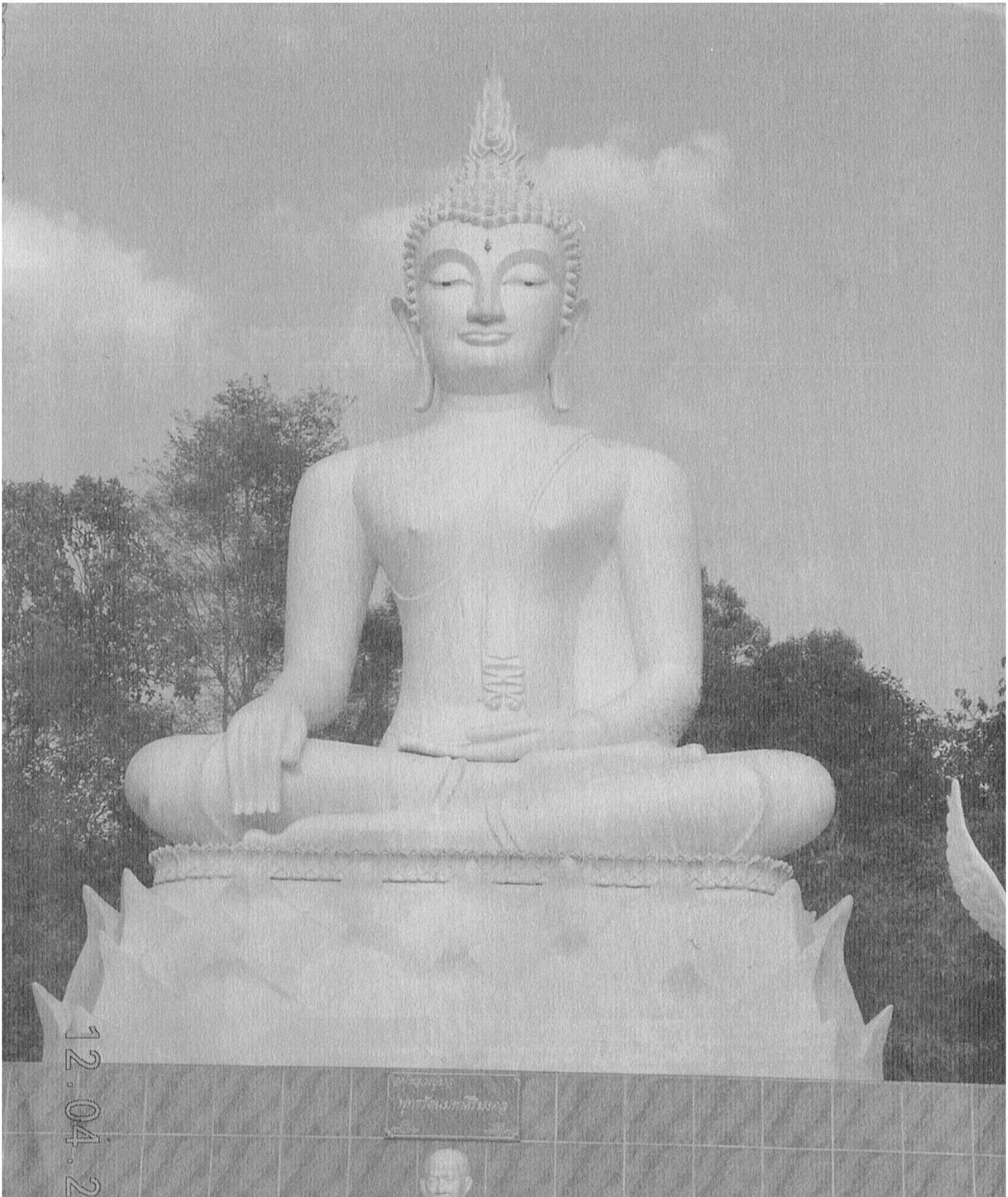

พระพุทธรัตนมหาศิริมงคล (หลวงปู่ขาว)

ພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ ທີ່ມີກຽດສະຫງ່າ ໝັ້ນຍືນ !

2005.03.27

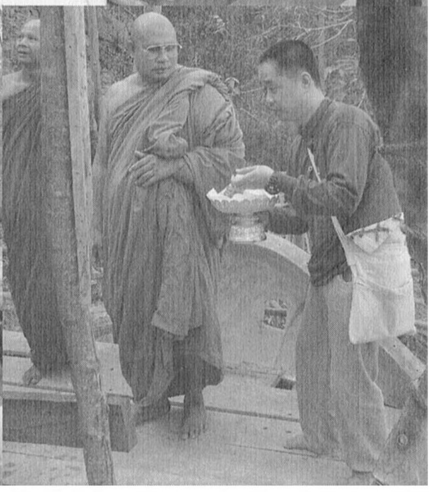

หลวงพ่อต้อนรับพระมหาภัทระ วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ พระอาคันตุกะเป็นอย่างดี

หลวงพ่อกรุณาสอนพวกเรา
เกี่ยวกับการชุบกันสนิมเหล็ก

หลวงพ่อกรุณามาสอนพวกเรา
ถึงที่กรุงเทพ

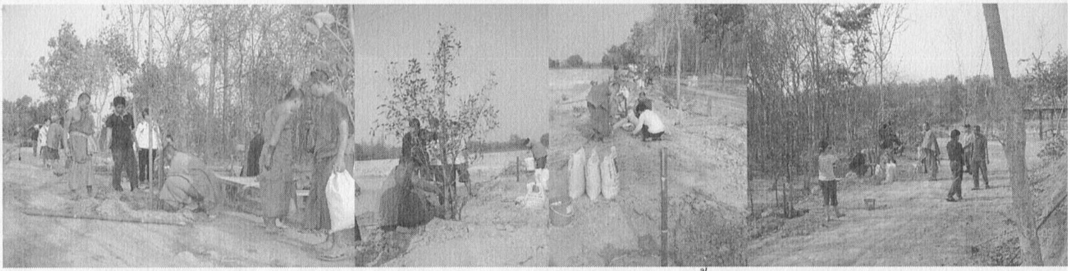

หลวงพ่อพาลูกศิษย์ ร่วมกันปลูกต้นไม้รอบๆ สระน้ำภายในวัด

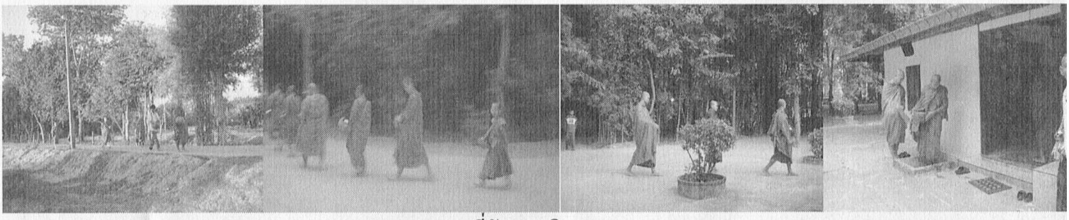

พระที่วัดออกบิณฑบาตร

หลวงพ่อพาลูกศิษย์ ร่วมกันสร้างพระใหญ่ที่วัด และวัดสาขา

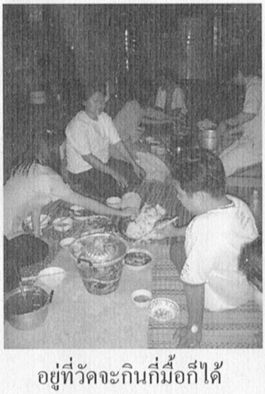

อยู่ที่วัดจะกินกี่มื้อก็ได้

ขัดพระไปด้วย ขัดใจไปด้วย

หลวงพ่อกรุณาให้โอกาสพวกเราได้
ร่วมกันไถ่ชีวิตโคกระบือ

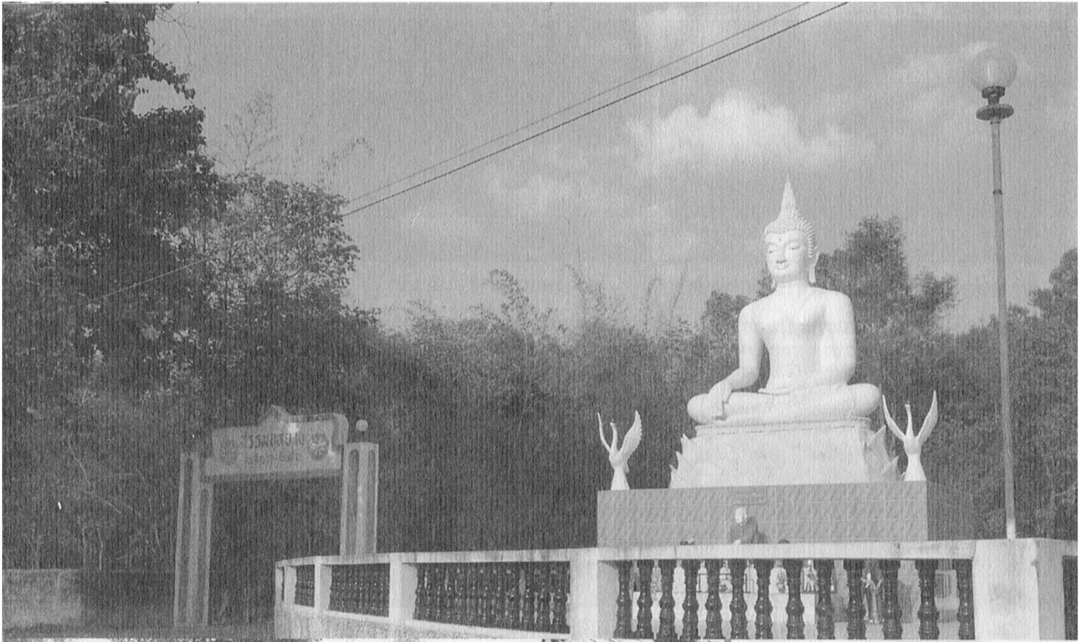

ขอนแก่น
11
บ้านไผ่
55

ธรรมอุทยาน

ธรรมอุทยาน
บ.สำราญ-เพียฟาน
2004.11.17

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ได้จัดทำขึ้นเพื่อตอบแทนพระคุณของพระเดชพระคุณหลวงพ่อสำราญ ธัมมธุโร (หรือที่เราเรียกท่านว่า หลวงพ่อกล้วย) วัดป่าธรรมอุทยาน กม. ๑๑ ถ. มิตรภาพ (หลังโรงเรียนไทยรัฐฯ ๘๔) ต.บ้านสำราญ อ.เมือง จ.ขอนแก่น

ทางคณะผู้จัดทำได้ขออนุญาตขอโอกาสจากหลวงพ่อฯ ซึ่งท่านก็ได้เมตตาให้จัดทำ พร้อมทั้งมอบภาพหลายภาพให้แก่คณะผู้จัดทำด้วย

บทที่ ๑ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับกำเนิดวัดป่าธรรมอุทยาน

บทที่ ๒ กล่าวถึงชีวประวัติของหลวงพ่อฯ ตั้งแต่ยังเป็นฆราวาสจนกระทั่งออกบวช

บทที่ ๓ กล่าวถึงประสบการณ์ทางธรรมของหลวงพ่อฯ ซึ่งคณะผู้จัดทำต้องขอกราบแทบเท้าหลวงพ่อที่อนุญาตให้บันทึกเทปและถอดเทปเอาไว้

บทที่ ๔ เป็นบทที่รวบรวมเกี่ยวกับเรื่องราวของศิษย์หลายท่าน ที่ได้รับประสบการณ์ เฉพาะตนเกี่ยวกับ "จิตว่าง" ตามที่ได้รับเมตตาสั่งสอนมาจากหลวงพ่อ คณะผู้จัดทำเห็นว่าเป็นประสบการณ์ที่อ่านแล้วทำให้มีกำลังใจ และเข้าใจได้มากขึ้น

บทที่ ๕ จะเกี่ยวกับเกร็ดธรรมะ หรือ เรียกว่า มุขเด็ด (หรือภาษาวัยรุ่นเรียกว่า "แก๊ก") ต่างๆ ที่บรรดาลูกศิษย์ได้ช่วยกันรวบรวมไว้ โดยแต่ละท่านก็ได้รับคำสอนที่เฉพาะตนในเวลาต่างๆ กัน คณะผู้จัดทำหวังว่าเกร็ดเหล่านี้ คงจะช่วยให้เข้าใจคำสอนต่างๆ ได้ดีขึ้น

คณะผู้จัดทำกราบขอขมาพระรัตนตรัย หลวงพ่อฯ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายไว้ ณ ที่นี้ หากได้กระทำสิ่งใดผิดพลาดไป และใคร่ขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่อฯ ที่ได้ประทานโอกาสให้คณะ ผู้จัดทำได้จัดทำหนังสือสำราญธรรมเล่มนี้

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้ให้ข้อมูล ให้รูปภาพ ให้สัมภาษณ์ และช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ ทั้งกำลังใจ และทุนทรัพย์

สุดท้ายนี้ ขอขอบพระคุณท่านผู้อ่านทุกท่าน และขออวยพรให้ทุกท่านค้นพบหนทางเข้าสู่ "จิตว่าง" โดยเร็ววัน

ด้วยความเคารพอย่างสูง

คณะผู้จัดทำ (พฤษภาคม ๒๕๔๘)

สำราญธรรม

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗
โดยบริษัท อริยชน จำกัด
ห้ามลอกเลียน ไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาต เป็นลายลักษณ์อักษร

ISBN : ๙๗๔-๙๓๑๒๐-๘-๒

จัดพิมพ์โดย :

บริษัท อริยชน จำกัด
ที่อยู่ ๓๖/๒๐ ซอยศูนย์วิจัย๒ อาคารชันพาเลซ
เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ ๑๐๓๒๐
โทรศัพท์ : ๐-๒๗๑๖-๗๒๗๕-๖
โทรสาร : ๐-๒๗๑๖-๗๒๒๗

พิมพ์ที่ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามลดา

โทร. ๐-๒๘๙๕-๑๕๐๐ แฟกซ์. ๐-๒๘๙๕-๓๓๑๑

สารบัญ

บทที่ ๑ กำเนิดวัดป่าธรรมอุทยาน ๔

๑.๑ เหตุให้ตั้งชื่อ "ธรรมอุทยาน" ๕

๑.๒ เรื่องเล่าจากชาวบ้าน ๕

บทที่ ๒ ชีวประวัติ ๑๖

๒.๑ ชีวิตฆราวาส ๑๗

๒.๒ เหตุจูงใจให้บวช ๑๙

๒.๓ นิมิตก่อนบวช ๒๔

๒.๔ หลวงปู่ทักว่าอย่างไร ๒๕

บทที่ ๓ ประสบการณ์ทางธรรมของหลวงพ่อฯ ๒๗

๓.๑ มาอยู่ป่าช้าถึงได้หายกลัวผี ๒๘

๓.๒ ผีหลอกพระ ๓๐

๓.๓ ภพภูมิวิญญาณ ๓๑

๓.๔ วิญญาณเข้าสิงร่าง ๓๒

๓.๕ เจออุปสรรคที่ป่าข้าวหลาม ๓๔

๓.๖ ทุ่งสนุ่น จังหวัดกำแพงเพชร ๓๔

๓.๗ อุปทานว่าผีชอบพระ ๓๕

๓.๘ สงสารตัวเองที่บ้านกระเหรี่ยง ๓๖

๓.๙ เดินจากอำนาจเจริญ ไปจ.เชียงใหม่ - เชียงราย ๓๗

๓.๑๐ ไปกราบศพหลวงปู่แหวน ๓๗

๓.๑๑ อยากจะเห็นความอยาก ก็ต้องอดอาหาร ๓๙

๓.๑๒ ไปวัดภูเขาแก้ว วัดอาจารย์โชติ ๓๙

๓.๑๓ หลวงพ่อเป็นโรคหัวใจ ๔๐

๓.๑๔ มองเห็นเงินเป็นเศษกระดาษ ๔๑

๓.๑๕ แยกรูปแยกนาม คือ แยกจิตกับแยกความคิด ออกจากกัน ๔๒

๓.๑๖ การฝึกมีหลายแบบ ดูที่ถูกจริตกับเรา ๔๓

๓.๑๗ หลงความคิด ๔๘

๓.๑๘ เหตุที่ก่อสร้างพระพุทธรัตนมณีมหาปฏิมากร (องค์หลวงปู่ใหญ่) ๔๙

๓.๑๙ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ดลบันดาล ๕๑

๓.๒๐ เป็นศูนย์รวมใจ ๕๓

๓.๒๑ พูดอะไรโยมจับไปตีเป็นหวย ๕๖

๓.๒๒ คนที่มีกิเลสนั่นแหละเอ่ามาฝึก ๕๗

บทที่ ๔ จุดประกายธรรม ๕๘

บทที่ ๕ รวมเกร็ดธรรมะจากลูกศิษย์ ๗๙

บทที่ ๑
กำเนิดวัดป่าธรรมอุทยาน

๑

กำเนิดวัดป่าธรรมอุทยาน

๑.๑ เหตุให้ตั้งชื่อ "ธรรมอุทยาน"

หลวงพ่อสำราญเล่าที่มาของคำว่า "ธรรมอุทยาน" ให้ฟังว่า... "...เมื่อก่อน ชาวบ้านเขาตั้งชื่อว่า ป่าหิมพานต์ว่างั้น แต่อาตมามองดูไม่เหมาะสม ไม่สวย เราเอาอะไร...เอาธรรมอุทยาน ความหมายหมายถึงสวนธรรม ใครเข้ามาเหมือนนี่เป็นสวน อยู่ในธรรม มีธรรม ในสวนธรรม.."

๑.๒ เรื่องเล่าจากชาวบ้าน

ญาติโยมบ้านสำราญ-เพี้ยฟาน กลุ่มหนึ่ง เล่าให้ฟังว่า ท่านทั้งหลายเข้าวัดมากราบหลวงพ่อกล้วย มาตั้งแต่หลวงพ่อมาที่ป่าช้า บ้านสำราญ-เพี้ยฟานนี้ใหม่ๆ

เมื่อก่อนพวกลุงๆ ป้าๆ ก็เป็นคนที่ใฝ่หาพระดีมาตลอด บางท่านฝึกมาแล้วหลายวัด จนมาวันหนึ่ง ประมาณปีพุทธศักราช ๒๕๒๕ มาพบหลวงพ่อกล้วย ซึ่งเพิ่งบวชมาใหม่ มาจำพรรษาอยู่ที่วัดบ้านโคกอยู่ในหมู่บ้านเพี้ยฟาน (อยู่ทางทิศใต้ของวัดป่าธรรมอุทยาน)

หลวงพ่อฯ ท่านไม่ติดยึด เมื่อโยมมารดาของหลวงพ่อถวายจีวรผ้าไหมสวยๆ ทอด้วยมือโยมมารดาเองเลยทีเดียว เพื่อถวายให้หลวงพ่อ

หลวงพ่อท่านก็รับ แล้วจากนั้น มีพระองค์อื่นมาอยู่ที่วัดด้วย เอ่ยขอจีวรผ้าไหมที่หลวงพ่อห่มอยู่ ท่านก็ถอดแล้วยกให้พระรูปนั้นไป พอโยมมารดาท่านรู้ว่าหลวงพ่อกล้วยทานจีวรผ้าไหมให้พระองค์อื่นไปแล้ว โยมมารดาท่านก็ทอจีวรผ้าไหมให้ใหม่อีก หลวงพ่อท่านก็เลยเอ่ยบอกโยมมารดาท่านว่า ให้หยุดทอ เพราะต้องต้มไหมเลี้ยงหม่อนฆ่าชีวิตเขาท่านสงสาร

หลวงพ่อกล้วย ตอนกลางวันท่านก็อยู่ที่วัดในหมู่บ้าน พอกลางคืนท่านก็เข้าไปที่ในป่าช้ารกๆ ซึ่งปัจจุบันคือ วัดป่าธรรมอุทยาน เพื่อนั่งสมาธิ ตัดความกลัว ละความอยากออกให้หมด จนกระทั่งประมาณตีสี่ท่านก็กลับมาวัดบ้านโคก

ใหม่ๆ ชาวบ้านก็ต่อว่าต่อขานหลวงพ่อกล้วย เพราะการที่หลวงพ่อไปอยู่ในป่าช้า ชาวบ้านไม่เข้าใจนึกว่าเป็นพระคอมมิวนิสต์ บางคนก็ว่า พระบ้าจับผีลุกปลุกผีนั่ง สมัยนั้นชาวบ้านคุ้นเคยเฉพาะแต่พระบ้าน ไม่คุ้นเคยพระป่า เดิมทีป่าช้านี้เป็นป่าไม้รก เป็นที่ร้างสำหรับฝังศพผีตายโหง พระธุดงค์ต่างๆ มักจะผ่านมาพักผ่อน แล้วเดินธุดงค์จากไปพระสายหลวงปู่มั่นหลายรูปเคยมาพักที่ป่าช้า หลายรูปก็เจอเรื่องประหลาด ว่ากันว่าเจ้าที่ตรงป่าช้านี้แรงมาก บางทีเป็นงูใหญ่ปรากฏมาขู่บางทีมาเข้าฝัน เพราะเจ้าที่ท่านต้องการกันที่นี้ไว้ให้เจ้าของที่แท้จริงซึ่งก็คือหลวงพ่อกล้วยนั่นเอง ดังนั้นพระรูปใดมา ก็อยู่ไม่ได้

หลวงพ่อสายหลวงปู่มั่น หลวงปู่ฝั้น ในอดีตนั้นเคยเปรยเอาไว้ว่า ณ ที่ป่าช้านี้ อีกหน่อยจะเป็นสถานที่สำคัญ มีคนมาปฏิบัติธรรมมากมายซึ่งเริ่มจะเป็นจริงแล้ว

หลวงพ่อกล้วยท่านเป็นคนขยัน และสะอาด ท่านเก็บกวาดวัดบ้านโคก ทาสีศาลาเสร็จภายในวันเดียวเพียงองค์เดียว ท่านเก็บดอกไม้เก่าๆที่บูชาพระ แต่เน่าเหี่ยวแล้ว เก็บเอาไปเผาทิ้ง ชาวบ้านก็โกรธ

จากนั้นประมาณปีพุทธศักราช ๒๕๒๗ หลวงพ่อท่านเดินธุดงค์ไปจำพรรษาที่ถ้ำแสงเพชร จังหวัดอำนาจเจริญ และช่วยดูแลหลวงปู่โสม หลวงพ่ออยู่ที่ถ้ำแสงเพชรปีกว่าๆ ท่านก็เดินธุดงค์ไปตามป่า ตามเขา แล้วกลับมาที่ขอนแก่น หลวงพ่อกล้วยท่านมาจำวัดที่ในป่าช้าแต่เพียงลำพัง โดยมีโยมอุปัฏฐากขาประจำมีแค่ ๕ สายเท่านั้น

หลวงพ่อท่านทำความสะอาดป่าช้า ซึ่งก็ยาก เพราะมีพื้นที่มาก ป่ารกมาก (ชาวบ้านเรียกว่า "ป่าเพ็ก" คือ ป่าที่รก ไม้มีหนาม รากแข็ง งูชุกชุม ตะขาบมาก แห้งแล้งไม่มีน้ำ) ท่านไปจัดเก็บ โดยไปเอาจานชามออกมาจากหลุมศพ แล้วนำมาใช้ใส่อาหาร ทำให้ชาวบ้านบางกลุ่มไม่พอใจ และต่อต้าน บางคนถึงกับไม่ใส่บาตรหลวงพ่อก็มี

คนแถบภาคอีสาน เมื่อมีคนที่ตายโหง ชาวบ้านจะไม่เอาศพไปเผาทันที ไม่เอาศพเข้าหมู่บ้าน แต่จะมาฝังไว้ที่ป่าช้าประจำหมู่บ้าน รอจนประมาณ ๓ ปี จึงมาขุดเอาไปเผา การฝังก็ฝังไม่ลึกเอาปูนขาวโรย ไม่ค่อยจะมีโลงใช้กัน เอาไม้ เอาเสื่อ ผ้าห่มพันรอบศพแล้วก็เอาช้อน จาน กะละมัง ของใช้ส่วนตัวที่คนตายชอบใช้ใส่ลงไป จากนั้นก็เอาไม้

กระดานปิดใช้ดินกลบฝัง ถ้าดีหน่อยก็ใช้ปูนฉาบปิด เอากิ่งหนาม ไม้ทับๆ ไว้บนสุด เพื่อไม่ให้สัตว์มาขุดได้ง่ายๆ ถ้าฝนตก ศพใหม่ๆ บางทีก็มีกลิ่นศพเน่าอืดขึ้นมา ถ้ากลัวกันมาก ก็จะปลูกต้นข่อย หรือ เอากิ่งข่อยปูทับไว้ (การใช้ต้นข่อย เป็นเคล็ดว่า ค่อยๆ เบาๆ ไม่ดุ ภาษาอีสาน คำว่า ข่อย ก็คือ ค่อย)

หลวงพ่อท่านจัดระเบียบป่าช้าจนตอนนี้ วัดเป็นระเบียบเรียบร้อย

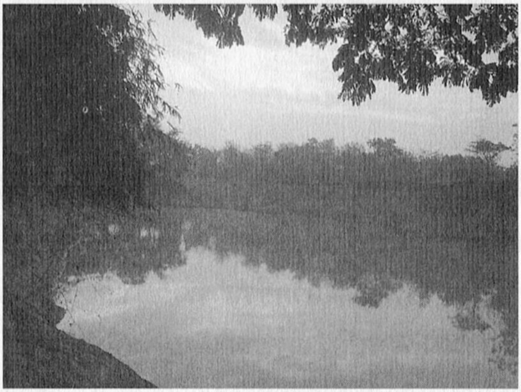

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๐ หลวงพ่อได้ขุดสระน้ำที่หลังวัด เพราะแถบนี้ กันดารมาก น้ำใช้น้ำดื่มต้องไปเอาจากกลางทุ่งนาไกลๆ หลวงพ่อกล้วยท่านเห็นว่าต้องมีน้ำก่อนชาวบ้านจะได้ประโยชน์ด้วย เพราะก่อนหน้านี้ ชาวบ้านเจาะหาน้ำกันก็หาไม่ได้

หลวงพ่อขุดดินเพื่อสร้างสระน้ำ ปรากฏว่า ชาวบ้านท่านหนึ่งคัดค้าน และเรียกร้องขอเงินจำนวนมากจากหลวงพ่อ แต่หลวงพ่อขอร้อง เพราะเป็นที่สาธารณะ ไม่ใช่ของใคร ไม่ใช่ของโยมท่านนั้นด้วย หลวงพ่อเองก็ไม่มีเงิน แต่ในที่สุด หลวงพ่อท่านเดินตามทางรถไฟไปหาพี่สาวท่านที่ทำงานอยู่ในเมืองขอนแก่น ขอเงินมาได้สิบห้าร้อย (หนึ่งพันห้าร้อยบาท) เพื่อนำมาชำระให้โยมท่านนี้

หลวงพ่อท่านไม่นิยมก่อสร้างถาวรวัตถุ ไม่ให้ใครก่อสร้างอะไร

ท่านส่งเสริมการปลูกต้นไม้มาก และบางครั้งก็ลงมือปลูกเอง ท่านบอกว่าต้นขี้เหล็กใหญ่เร็วประมาณ ๕-๖ ปีก็โตแต่ต้นไผ่ท่านว่าประมาณ ๑๕ ปี

หลวงพ่อเป็นคนขยัน ทำงานทั้งวันทั้งคืน บางทีชาวบ้านที่มาช่วยหลวงพ่อที่ป่าช้าทำงานไม่เสร็จ กะกันว่ารุ่งเช้าจะทำกันต่อ แต่พอตื่นเช้าขึ้นมากลับพบว่าหลวงพ่อทำเสร็จไปหมดแล้ว

ท่านสอนว่าปิดทองหลังพระดีที่สุด ไม่ต้องไปอวด ทำไปไม่ให้ใครรู้ ทำโดยไม่หวังผล ใครทำก็เป็นเรื่องของเขา เป็นบุญของเขา

หลวงพ่อเป็นคนอดทน ทำงานไม่เคยบ่น ถึงแม้จะโดนทั้งหนามทั้งตัวแมลง ตัวบุ้งกัดต่อย ท่านก็ปัดๆ แล้วทำงานต่อไป หน้าแล้งชาวบ้านแถบอีสานมักจะจุดไฟเผากระซัง หรือหญ้าแห้งให้โล่งเตียน ไฟจึงลามทุ่ง ลุกมาถึงป่าช้าที่หลวงพ่อจำวัดอยู่ ต้องช่วยกันดับไฟ ทั้งๆ ที่น้ำก็ไม่ค่อยมี แต่ก็ต้องช่วยกัน หลังจากนั้นท่านก็ไม่ให้เผาหญ้าแห้งอีก โดยให้เหตุผลว่าอย่าเผาไฟทำลายป่า เพราะพอเข้าหน้าฝน ต้นไม้พวกนี้จะได้โต และที่สำคัญหญ้าแห้งนี้ ยังช่วยรักษาหน้าดินให้ชุ่มชื่นไม่ให้แห้งแล้งจนเกินไปอีกด้วย

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๑ หลวงพ่อพาทำบุญสร้างศาลาหลังแรก (ในรูป) คือหอฉันหลังปัจจุบัน เมื่อมีจำนวนชาวบ้านที่ศรัทธา เข้าวัดมาปฏิบัติกับหลวงพ่อมากขึ้น

หลังจากนั้นท่านได้ทำที่เผาศพ (เชิงตะกอน) ซึ่งทำด้วย

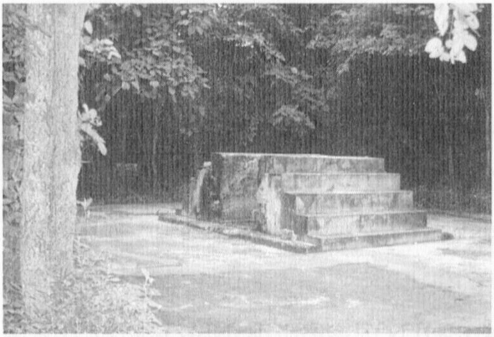

ดินเหนียวผสมกับมะขามเปียกและน้ำ ทั้งนวดทั้งเหยียบ ทำอย่างไรก็ไม่เป็นผล ปั้นเป็นรูปเหลี่ยมไม่ได้ พอดีช่างส่งน้ำแข็งในเมืองทำเป็น จึงมาช่วยสร้างให้

ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๒ ที่วัดยังไม่มีไฟฟ้าใช้ ต้องเดินไฟโดยเดินเสาไฟเข้าวัด ทางโรงอวนเดชามาช่วยเรี่ยไรเงินได้เสาไฟแรกที่ติดถนน

หลวงพ่อฯ จะเดินธุดงค์ไปกราบศพหลวงปู่แหวนที่เชียงใหม่ ญาติโยมรวบรวมเงินได้ทั้งหมด ๓๐๐ บาท นำมาถวายให้ เพื่อเป็นทุนในการเดินทาง แต่หลวงพ่อไม่รับ ท่านสงสารชาวบ้าน จึงให้นำเงินไปคืนญาติโยมทุกคน ท่านว่า "*ทุกวันนี้ชาวบ้านเขาก็ลำบากกันพอแล้ว อาตมาไม่ไปเบียดเบียนเขาหรอก*" แต่เมื่อเอาไปคืน ญาติโยมก็ไม่รับ เพราะตั้งใจถวายให้หลวงพ่อแล้ว หลวงพ่อฯ จึงบอกว่า "*งั้นเอาไปขุดสระน้ำไว้ใช้ทั้งหมู่บ้านก็แล้วกัน*" แต่เงินสามร้อยบาทนั้นน้อยเกินไปที่จะว่าจ้างให้รถมาขุดดิน ชาวบ้านทุกคนเลยร่วมแรงร่วมใจกันมาช่วยขุดสระน้ำที่วัด (ใกล้โรงครัว) โดยการใช้จอบฟันดินลงไป แล้วเอาบุ้งกี๋หาบดินขึ้นมาทิ้งบนขอบสระ กว่าจะแล้วเสร็จ ใช้เวลานาน

ถึงสามเดือน

ปีพุทธศักราช ๒๕๔๒ หลวงพ่อนำญาติโยมทำบุญสร้างองค์หลวงปู่ขาว (พระพุทธรัตนมณีมหาศิริมงคล) หน้าประตูทางเข้าวัดป่าธรรมอุทยาน ก่อสร้างเพียงไม่ถึงเดือนก็เสร็จ ท่านจะทำอะไรก็ไม่ปล่อยให้คั่งค้าง และไม่ชอบเรี่ยไรเงินทอง มีก็ทำ ไม่มีก็ไม่ทำ ทำเท่าที่มี เมื่อก่อนท่านอยู่ง่ายๆ ใช้ชีวิตง่ายๆ อยู่ตามป่าช้า มุงกระต๊อบกันแดดกันฝน จนผ่านมาร่วม ๒๐ ปี

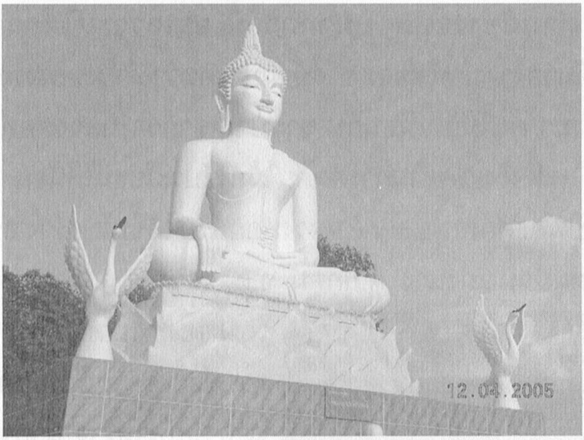

เมื่อพุทธศักราช ๒๕๔๓ ชาวบ้านทั้งใกล้ไกลเริ่มเข้าวัดปฏิบัติธรรมมากขึ้น หลวงพ่อจึงให้สร้างที่พักญาติโยมเพิ่มขึ้น ท่านเล่าให้ฟังว่ามีอยู่วันหนึ่งมีงานบุญประจำปี ญาติโยมมาเข้าวัดเยอะมาก กุฏิที่ท่านอยู่ท่านก็เสียสละมอบให้หลวงปู่โสมซึ่งไม่สบายได้พักรักษาตัว วันนั้นฝนตกหนักมาก หลวงพ่อมาที่โรงครัว พอมาถึงชาวบ้านญาติโยมอยู่กันเต็มตัวท่านเปียกฝน เจ้าโก้ (สุนัขที่ชาวบ้านยกให้เพราะมันดุมากๆ) ที่วิ่งตามมาก็เปียกฝน เนื่องจากสถานที่คับแคบ หลวงพ่อจึงไล่ให้เจ้าโก้ออกไปเพราะเกรงชาวบ้านจะรังเกียจ ซึ่งมันก็แสนรู้ คลานออกไปนอนกลางสายฝน ตอนแรกมันทำท่าจะไม่ไป ร้องหงิงๆ ตาละห้อย

แต่มันก็ยอมไป สักพักหลวงพ่อท่านคงสงสารมัน ท่านก็วิ่งฝ่าสายฝนไปที่ศาลาพักศพในป่าช้า เจ้าโก้วิ่งตามท่านไปแล้วท่านเลยบอกกับเจ้าโก้ว่ามันกับท่านก็ไม่ต่างกันหรอกนะไม่มีที่อยู่เหมือนกัน หลวงพ่อบอกว่า ท่านต้องรอบคอบมากกว่านี้ อนุเคราะห์ให้กว้างกว่านี้ ท่านถึงได้มาสร้าง มาทำเยอะ ชาวบ้านบางคนว่า ทำไมหลวงพ่อจะสร้างอะไรนักหนา ต้นไม้ก็เหมือนกัน ชาวบ้านเขาก็ว่า หลวงพ่อทำลายป่าตัดต้นไม้ แต่ที่จริงแล้วเป็นการตัดต้นไม้ที่ใช้ประโยชน์ได้น้อย

ปีพุทธศักราช ๒๕๔๔ หลวงพ่อกล้วย ได้ขึ้นไปสร้าง สำนักสงฆ์ภูป่าไร่ที่หมู่บ้าน แก่งนาง ต.กกตูม อ.ดงหลวง จ.มุกดาหาร ถึงแม้จะโดนต่อต้าน คัดค้าน ลำบากสารพัด แต่ท่านก็ไม่ย่อท้อ ท่านมีแต่พาลุยพาสร้าง นำความเจริญไปให้ จนเจริญถึงทุกวันนี้

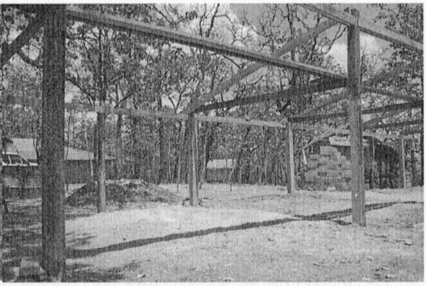

พุทธศักราช ๒๕๔๕ หลวงพ่อพาทำบุญสร้างองค์พระใหญ่ที่สำนักสงฆ์ภูป่าไร่ ขนาดเท่ากับองค์ปู่ขาวหน้าวัดป่าธรรมอุทยาน

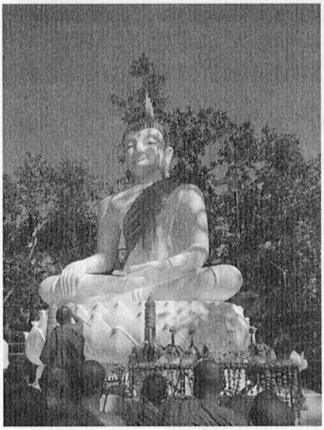

หลังจากนั้นหลวงพ่อได้สร้างเมรุเผาศพที่ใช้ในปัจจุบัน ณ วัดป่าธรรมอุทยาน ขอนแก่น และสร้างศาลาพักศพหลังใหม่ใหญ่กว่าเดิม

(หลังปัจจุบัน) ทั้งคนใกล้คนไกลมาร่วมมาช่วยกันทำ ช่วยกันสร้างมากมาย

กลางปีพุทธศักราช ๒๕๔๖ หลวงพ่อ พาสร้าง "ศาลารัตนมณี" และโรงฉัน ภัตตาหารเพล พอช่วงปลายปี หลวงพ่อฯ ให้ทุบเชิงตะกอนเก่าทิ้ง แล้วได้สร้างองค์พระใหญ่ "พระพุทธรัตนมณีมหาปฏิมากร" ปรับปรุงป่าช้ารกๆ เป็นป่าโปร่งโล่งสวยงาม

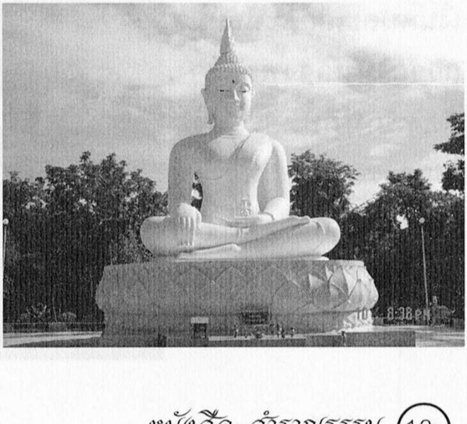

ปีพุทธศักราช ๒๕๔๗ ท่านเริ่มให้สร้างบ่อเก็บน้ำ เพื่อทำน้ำประปาใช้ทั้งตำบล หลวงพ่อกล้วยพูดว่าจะขุดบ่อน้ำท้ายวัดทำอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ เจาะบ่อให้เป็นบ่อใหญ่ และเชื่อมให้ถึงกันทั้งหมด ชาวบ้านจะได้มีน้ำไว้ใช้ทั้งตำบล หลวงพ่อพูดเช่นนั้นเพียงข้ามคืน พอวันรุ่งขึ้น สจ.ที่อยู่ในเมืองขอนแก่น

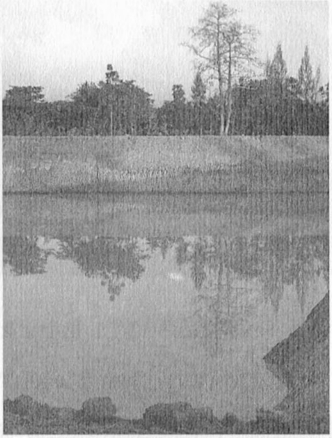

มาหาหลวงพ่อแต่เช้า มาสนับสนุนให้หลวงพ่อทำ เขาจะนำงบจากรัฐบาลส่งมาให้ เขาบอกว่าไม่เคยนึกถึงจุดนี้เลย ไม่คิดว่าหลวงพ่อคิดได้ไกลถึงอย่างนี้ หลวงพ่อต้องการงบเท่าไร เขาจะเอามาให้ นี่แหละที่หลวงพ่อท่านกำลังทำอยู่ เห็นว่าค่าใช้จ่ายเกือบล้านบาท รอให้ถึงหน้าฝน น้ำก็คงเต็มสระพอดี

ตอนนี้มีหลายหน่วยงานพาพนักงานมาปฏิบัติธรรม หลวงพ่อจึงอนุเคราะห์สถานที่พัก และอาหาร รวมทั้งญาติโยมทั้งหลายได้รวบรวมเงินคนละเล็กละน้อยมาถวายให้หลวงพ่อสร้างห้องพักปฏิบัติธรรมชื่อ "ศาลารวมเทพ" ซึ่งเป็นผลงานการออกแบบของหลวงพ่อเช่นเดียวกับกุฏิพระและศาลาเจ้าแม่กวนอิม

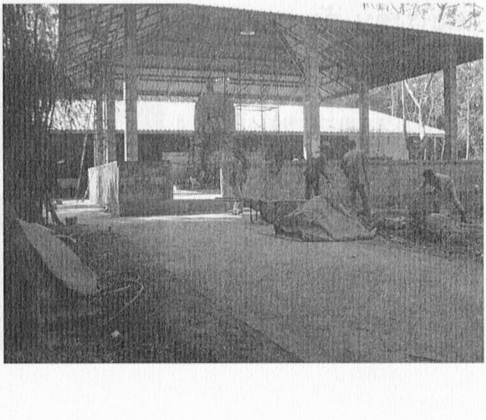

ปีพุทธศักราช ๒๕๔๘ หลวงพ่อพาสร้างห้องสมุดให้เด็กๆ นักเรียนโรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๘๔ กม. ๑๑ ถนนมิตรภาพ ซึ่งโรงเรียนนั้นอยู่ติดกับทางเข้าวัดป่าธรรมอุทยาน ชื่อหอสมุด "สวัสดิมงคลพุทธานุสรณ์" และผู้บริหารของบริษัททิพยประกันภัย จำกัด (มหาชน) ได้นำหนังสือขึ้นมาบริจาคและร่วมสมทบทุนเป็นเงินห้าหมื่นกว่าบาท นอกจากนั้นญาติโยมต่างๆ ได้ร่วมทุนร่วมแรงช่วยกันคนละไม้คนละมือจนสำเร็จได้ในที่สุด

บทที่ ๒
ชีวประวัติ

๒

ชีวประวัติ

๒.๑ ชีวิตฆราวาส

หลวงพ่อสำราญ ธมฺมธุโร (หลวงพ่อกล้วย) ท่านเป็นบุตรของนายม่วง และนางเกษา นามพรมมา ท่านเกิดวันเสาร์ที่ ๒๙ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๐๒ ปีกุน ที่หมู่บ้านทองหลาง ต.เหล่านาดี อ.มัญจาคีรี จ.ขอนแก่น บิดามารดามีอาชีพทำนาและรับจ้างทำรางน้ำฝน เมื่อหลวงพ่อเกิด ปู่สอ ย่าทุม ตั้งชื่อให้ว่า สำราญ ตามชื่อหมู่บ้าน สำราญ และรับหลวงพ่อมาเลี้ยงดูที่บ้านเพี้ยฟาน ตำบลสำราญนี่เอง

หลวงพ่อมีพี่น้องร่วมบิดามารดา ๕ คน ดังนี้

นางลัดดา แต่งงานแล้ว ปัจจุบันทำงานเป็นหัวหน้าอยู่ที่ศูนย์สิ่งแวดล้อม จังหวัดขอนแก่น

พระสำราญ ธมฺมธุโร หลวงพ่อกล้วยของพวกเรา

นางทองคำ แต่งงานแล้ว ปัจจุบันเป็นเจ้าหน้าที่อำเภอ มัญจาคีรี

นางสังวาลย์ แต่งงานแล้วปัจจุบันทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลอยู่ที่รพ.ขอนแก่น

นางสังขาล แต่งงานแล้ว ปัจจุบันเป็นผู้ดูแลคุณแม่เกษา

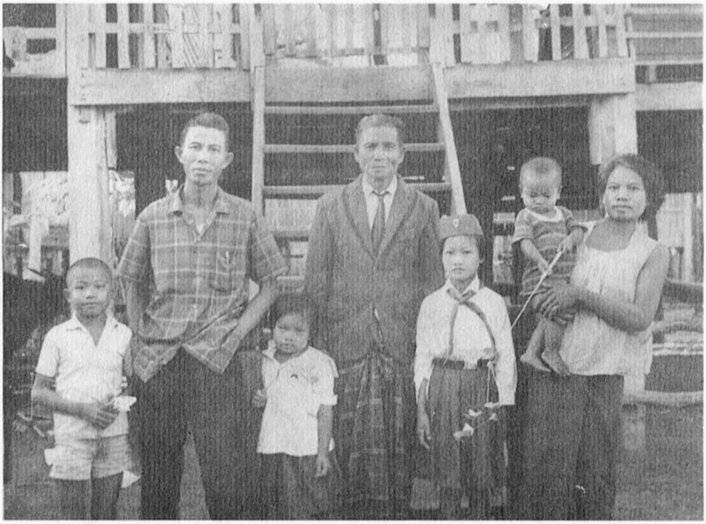

ภาพถ่ายร่วมกับครอบครัว หลวงพ่อฯ คือเด็กคนที่ยืนอยู่ซ้ายสุด

การศึกษา

หลวงพ่อเรียนจบชั้นประถม ๖ ที่โรงเรียนในหมู่บ้านทองหลาง แล้วมาสอบเข้าเรียน ม.ศ ๑ ที่โรงเรียนแก่นนคร อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น โดยมากับเพื่อนๆ ทั้งหมู่บ้าน ๒๐ คน มีหลวงพ่อสอบติดคนเดียว สมัยก่อนค่ารถเมล์ ๕๐ สตางค์ (จากหมู่บ้านทองหลาง มาถึง ร.ร.แก่นนคร)

การทำงาน

เมื่อจบการศึกษาแล้ว หลวงพ่อกล้วยได้มาทำงานกับเพื่อนชื่อคุณชาญ ซึ่งเป็นลูกของยายชี (ปัจจุบันบวชอยู่ที่วัดป่าธรรมอุทยาน) เมื่อก่อนยายชีเป็นแม่ค้าขายขนม ขายกับข้าวสารพัดอย่างที่จังหวัดนนทบุรี แต่หลวงพ่อกับนายชาญ และเพื่อนๆ ได้ร่วมกันทำธุรกิจเรือประมง จนกิจการใหญ่โต หลังจากนั้นท่านจึงยกธุรกิจให้เพื่อนๆ ทำต่อ

๒.๒ เหตุจูงใจให้บวช

จากนี้เป็นบทคัดลอกมาจากเทปที่สัมภาษณ์หลวงพ่อเอาไว้...

"...อาตมาตัดสินใจออกบำเพ็ญตรงนี้ มองเห็นความจริงตรงนี้ ตั้งแต่เป็นฆราวาสแล้ว ช่วงที่เลือกทางเดิน เพราะว่าถ้าไม่เลือกทางเดินก็จะโดนบังคับให้แต่งงาน เพราะว่าถึงเวลาที่จะต้องได้แต่งงาน ก็เลยเลือกทางเดิน เพราะยังไม่เข้าใจในธรรมได้กระจ่าง เพราะมองดูแล้วว่า ถ้าเราแต่งงานจะสร้างสมมติไม่มีที่สิ้นสุด เราจะแต่งงานก็ห่างไกลตรงนี้ ถ้าจะออกบวช ก็ไม่ต้องแต่งงาน ถ้าแต่งงานก็ไม่ได้ออกบวช เลือกทางเดินเอาก็เลยขอเลือกทางเดินนี้ ก็เพื่อแสวงหาธรรม ถึงได้ตั้งสัจจะอธิษฐานว่าภายใน ๒๕ ปีจะต้องกระจ่างให้หมด

ช่วงใหม่ๆ มันก็คิด จิตมันก็คิดอยู่ คนนั้นจะว่าเราไหม คนนี้จะว่าเรา ไหม คนนั้นจะว่าเราอย่างนั้น คนนี้จะว่าเราอย่างนี้ หรือว่าเราอกหัก หรือว่าเราต่างๆ นานา หรือว่าเราท้อแท้ต่อชีวิต หรือว่าเราไม่มีปัญญาแล้ว ความคิดมันลากเรามันฉุดเราไว้...กิเลส

ขนาดผู้เฒ่าผู้แก่ขึ้นเต็มบ้านเลยพูดเรื่องแต่งงาน อาตมาสั่งให้งด ไม่ต้องพูด เพราะเราตัดสินใจออกบวชแล้ว ก็มีผู้เฒ่าคนหนึ่งก็พูดว่า ..."คนออกบวชนี่ กินข้าวหลายหม้อนี่ ความนึกคิดใหญ่นะ" อาตมาก็ว่า "มีแต่คนโง่เขาคิดอย่างนั้น คนฉลาดเขาไม่คิดอย่างนั้นหรอก" ก็เลยไม่มีใครกล้าโต้แย้งเลย เรื่องการสู่ขอแต่งงานก็เลยงด เพราะว่าอาตมาตัดสินใจแล้วเด็ดขาดแล้ว

อีกอย่างหนึ่ง ถ้าใช้ชีวิตในเพศบรรพชิตจะได้ช่วยเหลือคนได้เยอะ ถ้าออกไปข้างนอกแล้ว โอกาสจะช่วยคนได้น้อย ก็เลยมุ่งทางนี้โดยตรง

ก่อนบวช อาตมาก็ชวนโยมพ่ออาตมาออกบวชด้วยนะ "พ่อ...เราออกบวชกันเถอะ แก่แล้วอายุมากแล้ว ไปบำเพ็ญกันเถอะ

ปล่อยให้เด็กๆ เขาทำกันเถอะ เราสองคนไปออกบวชด้วยกัน" พ่อก็บอกว่า "ยังออกบวชไม่ได้ ลูกคนเล็กยังเรียนไม่จบ ยังไม่ได้ทำการทำงาน ถ้าพ่อออกบวชตรงนี้ เหมือนกับทิ้งภาระ ทิ้งหน้าที่ ใครยังไม่มีภาระอะไรก็ออกบวชไปเถอะ" พ่อก็อนุโมทนาด้วย แม่นอนฟังอยู่ก็ว่า "ทั้งพ่อทั้งลูกนั้นแหละ ไปออกบวชด้วยกัน" (หลวงพ่อหัวเราะ) ..

แต่โยมพ่อท่านฝึกหัดมาเยอะ แต่ไหนแต่ไรมา ก่อนที่ท่านจะหมดลม ก็ฝึกดูจิตอยู่ตลอดเวลา ขนาดท่านจะหมดลมหายใจ ช่วงนั้นอาตมาอยู่ที่วัด (พ.ศ.๒๕๔๓) ท่านให้คุณหมอสุภัทศร โทรศัพท์เรียกอาตมากลับไปหา "บอกให้กลับไปด่วน" โยมพ่อท่านให้หมอช่วยเอาเครื่องหายใจไว้ แล้วให้โทรศัพท์เรียกอาตมาไป พออาตมาไปแค่นั้น ท่านก็เรียกเอาปากกากับสมุด ท่านก็เขียนว่า "ช่วยบอกคุณหมอสุภัทศร ให้เอาเครื่องช่วยหายใจออก พ่อจะไปแล้ว" ท่านเขียนใส่กระดาษ อาตมาก็บอกหมอให้เอาเครื่องช่วยหายใจออก ท่านจะไปแล้ว ท่านก็ค่อยๆ อ่อนๆ จิตของท่านก็ยิ้ม แล้วท่านก็ไป

ท่านเป็นเพียงเศษโลหะบาดนิดเดียว เพียงแค่ ๓ วัน ไปเข้าโรงพยาบาลพระยืน ท่านท้องเสียด้วยก็ให้น้ำเกลือ พิษบาดทะยักกระจายไปทั่วร่างกายเลย ท่านข่มจิตอยู่เหนือเวทนาอยู่คืนหนึ่งกับอีกวันหนึ่ง จิตของท่านถึงอยู่เหนือเวทนาของกายตรงนี้ คืนวันที่สองเขาก็เอารถมาส่งที่โรงพยาบาล สภาพกายไปไม่ไหวแล้ว อาตมาก็พามาที่โรงพยาบาลศูนย์ใหญ่ เสร็จแล้วอาตมาก็กลับมาที่วัด พอวันที่สามท่านจะไปไม่ไหว ก็บอกให้หมอโทรศัพท์เรียกอาตมาให้ไปหา แล้วเขียนให้เอาเครื่องช่วยหายใจออก แล้วท่านก็ไป

นั้นแหละ ท่านข่มจิตอยู่วันกับอีกคืน จิตของท่านก็เลยอยู่เหนือเวทนาของกาย เพราะท่านฝึกมามากนั้นแหละ พอจะหมดลมหายใจควบคุมจิตไม่ให้ไปเกิดที่ไหน อีกอย่างหนึ่งท่านก็สร้างตบะบารมีมามาก

ท่านก็เลยไปได้สบาย แค่สามวันแค่นั้นแหละ ท่านไม่ให้ใครไปจับท่าน ให้ลำบากกับท่านเลย ท่านเกิดวันที่ ๒๙ ตุลาคม ท่านมาเสียชีวิตวันที่ ๓๑ ตุลาคม ปีพ.ศ. ๒๕๔๓ หมดอายุขัยของท่าน อายุ ๗๒ หรือ ๗๓ นั้นแหละ แต่ท่านเป็นคนรูปหล่อ (หลวงพ่อหัวเราะ) ตัวเหลืองเหมือนทองเลย ท่านเป็นคนรูปหล่อ ไปที่ไหนก็มีแต่คนรักใคร่ ท่านช่วยเหลือคนไว้เยอะ พระสงฆ์องค์เจ้านี้ เวลานั้นไปฉันข้าวที่บ้าน ก็เหมือนบ้านเป็นวัด ช่วงอาตมาเป็นเด็ก ก็นิมนต์พระสังฆเถระ หลวงปู่พระสังฆราชทำบุญ เปลี่ยนผ้าที่บ้าน พระสังฆราชองค์ก่อนที่ท่านมรณะภาพ หลวงปู่อาสภมหาเถระ ช่วงที่ท่านติดคุก ออกจากคุกใหม่ๆ อาตมาอายุก็ ๖-๗ ขวบ ท่านออกจากคุก ก็นิมนต์ท่านทำบุญ อาบน้ำ สรงน้ำเปลี่ยนผ้า ฉันข้าวที่บ้านอาตมานี่แหละ... ถวายผ้าไหมให้ท่าน ให้หลวงปู่ ถวายด้วยแล้วก็คิดด้วย เออ !!.. เราต้องได้ใส่ด้วยเหมือนกัน ว่างั้นในใจ ก็คงจะได้ใส่ผ้าไหม ก็พอดีโตขึ้นมา ก็บอกแม่ ... "แม่ออกบวชแล้วนะ ไม่ขออะไรมาก ขอผ้าไหมสักชุดนะ" แม่ก็ว่า .. "จะทำให้" อาตมาก็บอกแม่ว่า "๑๕ ปี ถึงจะเอานะแม่" พอว่าบวชได้ ๕ ปี แค่นั้นแหละ...แม่ทอให้ ๔-๕ ผืน ชาวบ้านมารวมทอให้ อาตมาใส่ได้ไม่ถึง ๓-๔ วันแค่นั้น มีพระมาขอที่ห่มอยู่ อาตมายกให้หมดเลย ทานให้หมดเลย ทีนี้..แม่ก็รู้ว่าอาตมาทานผ้าไหมซะแล้ว ท่านก็ทอให้ใหม่อีกเป็นชุดเลย ทีนี้อาตมาไม่อยากให้แม่ทำ เพราะว่าเลี้ยงหมอนเลี้ยงไหมไว้ฆ่าเขา ฆ่าชีวิตเขาสงสาร อาตมาก็เลยทานหมดเลย ไม่เอาและไม่ให้ทำ

แม่ของหลวงพ่อฯ

ตอนเด็กๆ อาตมาเอาไก่ไปชนนี่ โดนลงโทษ โยมพ่อให้สตางค์ไปซื้อหวายมาตีเลย ไม่ให้อาตมาไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิต โยมพ่อท่านตั้งฌาปณกิจสงเคราะห์ เพื่อชาวบ้านเขา เป็นคนก่อตั้งเป็นหลักแล้วชาว

บ้านเอาเงินใส่ซองมาให้ ท่านให้อาตมาเอาเงินไปคืน ท่านไม่ให้เอา ท่านมีแต่ให้กับให้ ต่อส่วนรวมท่านไม่เอาเด็ดขาด ท่านพาให้สร้างบุญสร้างกุศล ก็เลยติด อาตมาก็เลยมีแต่ให้ทานให้ทาน มีแต่อยากให้อยากให้ ก็เลยติดเป็นนิสัยมาตั้งแต่เด็ก ให้ทานจนไม่อยากได้อะไร ตั้งแต่เป็นฆราวาสมันว่างหมดแล้ว พอมาบวช อาตมาเพียงแค่มาฝึนสังเกตแยกความคิด มาละมาสร้าง มาไล่ความกลัวออกให้หมด มาสร้างกำลังจิต สติก็มั่นคงมาตั้งแต่เป็นเด็ก แต่ไม่รู้จักลักษณะอาการของสติ ลักษณะของจิตชัด และก็เดินปัญญาตาม ดูความคิด ตามดูขันธ์ ๕ ได้ชัด เพราะว่าจิตว่างจากความโลภ ความโกรธ ความอยาก จากการยึดมั่นถือมั่น มีมาตั้งแต่เป็นเด็ก ไม่ค่อยได้ฝึนเท่าไร ฝึนก็ฝึนทำความเข้าใจอารมณ์เล็กๆ น้อยๆ แล้วก็เร่งสร้างตบะความเพียรขึ้นไป มันมีหลายสิ่งหลายอย่างปิดกั้นเอาไว้ก่อนที่จะเดินตรงนี้

อาตมาบวชใหม่ๆ ก็อยากจะได้ธรรม ทั้งที่จิตเป็นบุญเป็นกุศลอยู่แล้ว อยากจะได้ธรรม เมื่อก่อนก็ยึดติดแต่บุญ อยากจะทำบุญอย่างเดียว มีอะไรก็อยากจะให้ อยากจะให้ฝ่ายเดียวไม่หวังสิ่งตอบแทน บางทีให้จนหมดตัว จนตัวเองลำบากก็มี การให้ในสิ่งที่เราให้ไป ผลตอบแทน ก็คือความว่าง เพราะจิตของเราไม่เอาอะไรแล้ว มีแต่เอา

ออกๆ ก็เหลือแต่ความว่าง ความว่างนั่นแหละคือองค์ธรรม ว่างจากกิเลส ว่างจากความโลภ ความโกรธ ความอยาก

แต่คนเราไม่เข้าใจความว่าง ไม่รู้จักความว่าง ก็เลยแสวงหาธรรมในความว่างมีจิตอยู่ อาตมาถึงได้พูดว่าจิตของทุกคนสะอาด ไม่มีกิเลสเขาก็สะอาด แต่เอากิเลสไปพอกพูนเอาไว้ ตัวเล็กๆน้อยๆ ไปพอกพูนเอาไว้ ตัวโน้นบ้างตัวนี้บ้าง สารพัดเรื่อง ทีนี้อาตมามาแยกตรงนี้ได้แล้ว เห็นหน้าใครเขามีแต่จับธรรมะยัดให้ เหมือนเขาจะรู้เหมือนกับอาตมา เหมือนเขาจะรู้ง่ายๆ มันเลยไม่ใช่ เพราะว่าจิตของแต่ละคนไม่เหมือนกัน

ทุกวันนี้ คนไหนพอที่จะให้ได้ก็จะให้ คนไหนยังไม่ได้ก็วางอุเบกขา ก็วางก็บอก เอาไม่ได้ก็ให้สร้างบารมีไปก่อน ถ้าถึงเวลาแล้วก็เต็มเอง ถ้าคนยังรับไม่ได้ ไปบังคับเท่าไหร่มันก็ไม่ได้ ไม่ได้หรอกถ้าถึงเวลาแล้ว ถึงจะผูกมัดเอาไว้ ก็ต้องมาเอา

อีกอย่างหนึ่ง สมมติไม่เรียบร้อยก็เดินถึงจุดนี้ได้ยากเหมือนกันถ้าภาระหน้าที่ของเราเดือดร้อนอยู่ เราจะปฏิบัติเรื่องจิตไม่ได้ เพราะอะไร...เพราะปากท้องของเรายังมีอยู่ ภาระหน้าที่ครอบครัวของเรายังมีอยู่ สมมติตรงนี้ถ้าผ่านอุปสรรคสมมติตรงนี้ไปได้ ก็ไปได้อีกเปลาะหนึ่งทีนี้ก็สังคมรอบข้าง โลกธรรม ๘ ที่เราเข้าไปยุ่งเกี่ยว กว่าจะแหวกออกจากตรงนี้ก็ยากอยู่

อีกอย่างหนึ่ง...ก็มัวแต่ไปมองคนอื่นเขาอีก กลัวว่าคนโน้นจะคิดกับเราอย่างนี้ คนนี้จะคิดอย่างนั้น เขาจะว่ากับเราอย่างนั้น เขาจะว่ากับเราอย่างนี้ สารพัดเรื่องที่จะฉุดที่จะรั้งไม่ให้เราถึงธรรมได้ กิเลสนะมัน..มันหาข้ออ้าง กิเลสในใจของเรา มันก็ไปมองอันโน้นบ้างมองอันนี้บ้าง จิตของเรานี้แหละส่งออกไป ถ้าเรารู้ความจริงแล้วเราน่าจะมาตั้งแต่เป็นเด็ก...มันว่าอย่างนั้น ..."

๒.๓ นิมิตก่อนบวช

หลวงพ่อเล่าถึงเหตุการณ์ที่ตัดสินใจออกบวชว่า

"...ก่อนที่จะได้บวช อาตมาก็ตัดสินใจตั้งแต่ปีใหม่ พ.ศ.๒๕๒๔ บอกโยมพ่อแล้วให้พาไปบวชที่เมืองเลย กับหลวงปู่คำดี ปภาโส ให้เกี่ยวข้าวขึ้นยุ้ง ขึ้นฉางให้พ่อให้เรียบร้อยก่อน ถึงจะออกบวช เพราะไม่มีใครช่วย จะช่วยพ่อทำนาก่อน

ก่อนออกพรรษา อาตมาก็นิมิตเห็นเมฆ ๓ ก้อน ลอยมาต่อหน้าของอาตมา แล้วมีพัดตกลงมาให้อาตมา แล้วหยิบพัดนั้น ก็ตื่นขึ้นมา ก็มาพิจารณาฝันนั้นว่าเออ ! เราจะได้ออกบวชภายใน ๓ วัน ตามที่นิมิตบอก ไม่ได้เกี่ยวข้าวให้พ่อให้แม่แล้ว จะได้ออกบวชแล้วนะ ภายใน สามวัน ตามที่นิมิตบอก ก็บอกพ่อแม่เลยว่า "จะออกบวชแล้วนะ ไม่ได้เกี่ยวข้าวให้แล้วนะ" แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปบวชที่ไหน ผ้าก็ไม่มี บาตรก็ไม่มี อะไรก็ไม่มี แต่ในนิมิตบอกว่าภายใน ๓ วันต้องได้ออกบวช พอวันที่ ๒ เท่านั้นแหละ พี่สาวที่อยู่ในเมืองขอนแก่นไปที่บ้าน บอกว่า "ไป ไป...ปู่อยู่ที่วัดแล้ว ปู่เสียแล้ว" ท่านเสียชีวิตทั้งๆ ที่ไม่ป่วยไม่อะไร... นั่นแหละ อาตมา ถึงได้มาวันที่ ๒ มาโกนหัวบวชหน้าไฟให้ พอวันที่ ๓ ก็บวชพระเลย บวชยาวเลย

ทั้งที่ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์นี้ อาตมาจะได้ไปบวชที่เมืองเลยโน้น แต่ที่อาตมาบวชที่นี่ เพราะอาตมามีกรรมอยู่ทางนี้ เพราะปู่ท่านเอามาเลี้ยงตั้งแต่เล็กๆ ชื่อท่านก็ตั้งให้ ชื่อสำราญ เอามาเลี้ยง ก็เลยได้บวชให้ท่าน คนทั่วไปก็ว่าอาตมาบวชหน้าไฟให้ปู่แล้วไม่สึก แต่แท้จริงแล้วอาตมาตัดสินใจก่อนแล้ว..."

๒.๔ หลวงปู่ทักว่าอย่างไร

หลวงปู่โสม ถิรจิตโต วัดถ้ำแสงเพชร จ.อำนาจเจริญ

มีเกร็ดเล่ากันว่า...เมื่อครั้งสมัยหลวงพ่อกล้วยบวชใหม่ๆ ท่านเดินธุดงค์ไปพร้อมๆ กับพระอีกหลายรูป เพื่อไปที่ถ้ำแสงเพชร พอดีหลวงปู่โสมมาในเมือง ขากลับท่านเห็นพระหลายรูปกำลังเดินตามถนนเพื่อเข้าวัดถ้ำแสงเพชร หลวงปู่จึงให้คนขับจอดรถรับเข้าไปในวัดด้วย ขณะอยู่ในรถ หลวงปู่เอ่ยว่า "สมัยนี้พระบวชแล้ว ไม่เอาจริงเอาจังในการปฏิบัติ" ขณะนั้นหลวงพ่อกล้วยท่านก็ตั้งใจไว้แล้วว่า จะอยู่เข้าพรรษาที่ถ้ำแสงเพชร

วันแรกหลวงปู่โสมให้หลวงพ่อกล้วยไปจำวัดที่ถ้ำงูใหญ่ บนเขาในป่าลึก ช่วงที่หลวงพ่อกล้วยท่านอยู่บนถ้ำงูใหญ่ ท่านเจอเหตุการณ์ต่างๆ มากมาย แต่ท่านก็ผ่าน และอยู่จนครบพรรษาตามที่ท่านตั้งใจไว้แต่แรก

ผ่านไปหลายปีหลวงพ่อกล้วยก็ยังคงเคารพหลวงปู่โสมมาก ตอนที่หลวงปู่โสมไม่สบายปวดตา ท่านอยู่บนถ้ำองค์เดียว ท่านได้

กำหนดจิตไปทั่วทั้งแปดทิศถึงลูกศิษย์ท่าน ให้มารับหลวงปู่ลงไปรักษา มีหลวงพ่อกล้วยองค์เดียวที่รับกระแสจิตตรงนั้นได้ วันรุ่งขึ้น หลวงพ่อกล้วยจึงเดินทางจากขอนแก่น ไปถ้ำแสงเพชรขึ้นไปรับหลวงปู่ มารักษาที่ขอนแก่น หลวงปู่โสมเล่าให้ฟังว่า เมื่อครั้งที่หลวงพ่อกล้วยเดิน ตามถนนมา เพื่อเข้าวัดถ้ำแสงเพชร หลวงปู่โสมเห็นโครงกระดูก หลวงพ่อกล้วยใสเป็นแก้ว

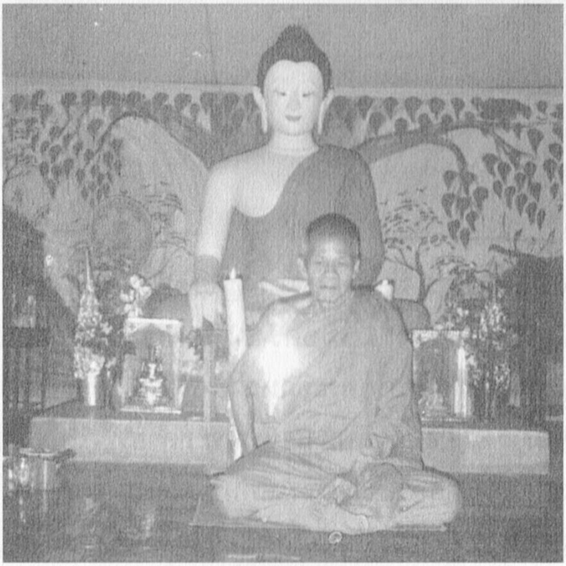

หลวงปู่อินท์ วรญาโณ วัดป่าบ้านโคกนางงาม

หลวงปู่อินท์ท่านบอกว่า หลวงพ่อมีบารมีมาก คุณธรรมท่านก็สูง วาระสุดท้ายของหลวงปู่อินท์ ท่านเตรียมเครื่องใช้ของท่านให้ลูกศิษย์ ขนเอามาให้หลวงพ่อกล้วยเป็นรถๆ เพราะท่านรัก และศรัทธาหลวง พ่อกล้วยมากๆ วาระสุดท้ายที่หลวงปู่ละธาตุขันธ์ หลวงพ่อกล้วย และพระเณร พร้อมด้วยชาวบ้านใกล้เคียงก็ช่วยจัดงานศพให้หลวงปู่ สมกับคุณงามความดีของหลวงปู่ ทั้งหลวงปู่อินท์และหลวงปู่โสม เวลา ไม่สบายก็ให้หลวงพ่อกล้วยเป็นคนไปรับหลวงปู่ทั้งสองรูปพามารักษา

บทที่ ๓
ประสบการณ์ทางธรรมของหลวงพ่อฯ

๓

ประสบการณ์ทางธรรมของหลวงพ่อฯ

บทที่ ๓ นี้ ทางคณะผู้จัดทำ ได้ถอดเทปสัมภาษณ์ที่หลวงพ่อฯ ได้เมตตาเล่าถึงประสบการณ์ต่างๆ ที่หลวงพ่อได้ประสบมา ทางคณะผู้จัดทำต้องกราบขอขมา หากถอดเทปตอนใดผิดพลาดไปบ้าง และเหตุการณ์อาจจะไม่ได้เรียงกันตามลำดับ

๓.๑ มาอยู่ป่าช้า ถึงได้หายกลัวผี

สมัยก่อน อาตมาฝึกใหม่ๆ นี้ ใบไม้ร่วงจิตก็ผวา หวั่นไหว กำลังจิตมันตก ต้องหาวิธีหาอุบายทุกอย่าง แต่จุดนี้มันที่ทำให้มาฝึก มันกล้าๆ กลัวๆ แล้วอันไหนมันจะมากกว่ากัน ความกล้ามันมากกว่า มันก็เลยพามาฝึก มันกลัวผีหลุมไหน อาตมาใช้อุบายกับมัน ไปอยู่กับศพหลุมนั้น มันนั่งก็กลัว มันก็นอน มันนอนยังกลัว ก็นอนคว่ำหน้าใส่เลย ไอ้ศพที่ตายใหม่ๆ สดๆ เขาเอามาฝังกลางป่าช้านี้แหละ อาตมาก็เอากลดไปกางตรงนั้นเลย ขนาดปูนเขายังไม่แห้งเลย อยู่กับหลุมศพหลุมนั้นแหละ สมัยก่อน (พ.ศ.๒๕๒๔) มันรก ที่วัดไม่เป็นอย่างนี้(พ.ศ.๒๕๔๗) มาอยู่คนเดียวนี้มีแต่ป่าช้าฝังศพนี้เต็มไปหมด ทุกข์ทรมานก็ทุกข์ทรมาน ทั้งฝนทั้งฟ้า มันไม่เป็นอย่างนี้หรอก เมื่อก่อนคลำทางกว่าจะได้ มาฝึกอยู่คนเดียวไล่ความกลัว ละความอยาก ทำความเข้าใจกับนิวรณ์ มา

อย่างไร ไปอย่างไร ทั้งกลัวผีก็กลัวผี มาอยู่คนเดียว กลัวผีหลุมไหนก็ไปนอนที่หลุมนั้น ศพไหนมาเผา อาตมาก็มานั่งเฝ้านั่งเขี่ยอยู่คนเดียว ป่ารกๆ อากาศทั้งหนาวทั้งร้อนก็ทน ไม่มีร่ม ไม่มีอะไร แม้แต่ถ้วยชามจะใส่อาหารยังไม่มี น้ำจะดื่มต้องไปเข็นเอากลางทุ่งนา น้ำจะอาบก็ไปเข็นเอา ที่โรงเรียนโน้น ที่พักที่อาศัยอยู่ตามร่มไม้

จนขั้นสุดท้าย ชาวบ้านเขาเอาศพมาฝัง เขาเลยมาสร้างที่เก็บศพให้อยู่ อาตมาก็อยู่กับหลุมศพ กลางป่าคนเดียว รกๆ ช่วงฝึกใหม่ๆ ไปเดินจงกรมอยู่กลางป่าช้า ผีก็กลัว มือก็ถือไฟฉาย ได้ยินเสียงอะไร ก็บีบไฟฉายแป๊บๆ ส่องดู..กลัวผีหลอก เอาสังกะสีมาล้อมไว้ ๕-๖ แผ่น เอากลดไปกางไว้ข้างใน เอากระดาษมาอุดสังกะสีที่มีรูไว้ กลัวผีมาดู ...เดินช้าๆ

จิตมันก็คิดไป อาตมาก็วิ่งไปจ๊อกๆ แจ๊กๆ ให้จิตมันอยู่กับการวิ่ง อยู่คนเดียวนั่นแหละ อยู่กลางป่าช้า กลัวผี แต่มันกล้า กล้าเข้ามาฝึก เวลาเข้ากระต๊อบ ก็เอาไฟฉายฉายดูก่อนกลัวผีมาอยู่ในกระต๊อบ กลัวมันจะมานั่งดูเรา เวลาจะเข้ากระต๊อบก็วิ่งปู๊ดๆ ...ปิดปุ๊บ กลัวผีจะมากระตุกขา (หัวเราะ...) มันหลอกถึงขนาดนั้นเลยนะ มาอยู่คนเดียวกลางป่าช้า ย้ายที่ไปกางกลดอยู่ใต้ต้นหนามค่อม ไอ้นกเจ้ากรรม นกเค้า มันก็ไปเกาะอยู่บนยอดไม้ มันร้องก๊อกๆ ที่อื่นมี..มันก็ไม่ไปร้อง มาร้องอยู่ที่ตรงเราเดินอยู่ตรงนี้ ทรมานมันก็ทรมาน ไอ้กลัวก็กลัว (หัวเราะ....) มันก็แกล้งกันจริง...จริ๊ง เดินกลับไปกลับมา ทีแรก..ก็หัดเดินเข้าไปในป่า เดินทะลุทะลวงเข้าไปตรงโน้นตรงนี้ ผ่านหลุมผีหลุมไหน ก็ไปนั่งเสีย ก่อนมันกลัวหลุมนี้ก็นั่งดูมันเสียก่อน หลุมนี้กลัวมาก ก็นอนเสียก่อน นอนหงายก็กลัวจะเห็นผี นอนคว่ำเอาผ้ามาคลุมโปง ก็กลัวจะเห็นอีก นอนคว่ำเอาหน้าใส่เลย ตายเป็นตายเอาถึงขนาดนั้น (หัวเราะ...) ถ้าไม่ฝึกถึงขนาดนั้น เราก็ไม่รู้ความจริง

๓.๒ ผีหลอกพระ

จะเล่าผีหลอกให้ฟัง มาหลอกอาตมาตั้งเก้าตัว วันนั้นก็เอากลดไปปักอยู่ตรงที่เผาศพกลางป่าช้า เขาไปกันหมดแล้ว อาตมาก็เอาไม้ไปเขี่ยอยู่คนเดียว อยู่ใต้ต้นไม้ที่เขาเผาศพอยู่นั่นแหละ ช่วงนั้นเป็นฤดูแล้งต้นไม้ที่อยู่ปลวกมันก็ขึ้นเต็มไปหมด แล้วชาวบ้านภาคอีสานนี้เวลาเขาเผาศพ แล้วเขาจะเอาข้าวมาให้ผี ให้วิญญาณเขากิน

ทีนี้..อาตมาก็มานั่งเขี่ยศพอยู่องค์เดียว ตรงไหนไหม้ไม่หมดก็มาเขี่ยกลับไปกลับมา อยู่คนเดียว ทั้งคืนอยู่คนเดียว พวกญาติโยมเขากลับหมด ก็อยู่คนเดียวทั้งคืน ทีนี้..อาตมาก็มานั่งในกลด นั่งสมาธิหลับตาเหนื่อยแล้ว ก็มานั่งสมาธิอยู่คนเดียว ทีนี้ผีอยู่ในวัดมันออกอาละวาดผีในบ้านก็มาจะมากินข้าวที่เขาเอามาวางไว้ ผีในบ้านมันไม่กลัวผีที่อยู่

ในวัด มันไล่ตะครุบ ผีในวัดไปไหนไม่เป็น เห็นก็แต่ต้นไม้ข้างหลังอาตมา ปลวกนี้พังครืนๆ ลงมา อาตมาสะดุ้งโหยงเลย ก็ตั้งสติดูจิตนิ่ง ถ้าเราไม่ตั้งสติดูจิตนี้ คงจะเผ่นเพราะไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ไปโทษเสียแต่ผีอย่างเดียว ก็ตั้งสติ หยิบไฟฉายส่องดู เห็นแต่ผีอยู่แปดตัวเก้าตัว เห็นแต่ลูกกระตาล๊อกแล๊กๆ ผีอยู่ในบ้านมันก็อยู่บนยอดไม้ ผีในวัด มันก็อยู่โคนต้นไม้ ..แมวแปดตัวเก้าตัวมันมากินข้าว ทีนี้หมามันก็จะมากินข้าวเหมือนกัน ถ้าไม่เห็นตรงนี้ ก็จะไปโทษผีหลอกเหมือนกัน

๓.๓ ภพภูมิวิญญาณ

แต่ภพภูมิต่างๆ เทพเทวดามีหมด เราอย่าประมาท แต่ไม่ใช่หนทางดับทุกข์ อาตมาโดนมาหนัก แม้แต่วิญญาณต่างๆ เข้าสิงร่างก็มี แต่ละที่มีภพภูมิวิญญาณมีจริง ผีเกเรก็มี ทั้งที่มีกายเนื้อ และไม่มีกาย มีกายเนื้อนี้วิญญาณของเขาเข้ามาครองอยู่ เป็นเจ้าของครองอยู่ ไอ้ที่ไม่มีกายนี้ ก็เป็นภพภูมิวิญญาณของเขาอยู่ เขาก็มีวิญญาณ แต่เขาก็อาศัยอยู่ทั่วแต่เขาก็ดูอยู่ ยิ่งเรา ถ้าเราฝึกหัดออกไปเดินธุดงค์ ไปสถานที่ต่างๆ นี้เยอะมากทีเดียว

อาตมาก็เจอมากทีเดียว เจอมามาก ทั้งที่เป็นงูเหลือมตัวเท่าขาอาตมาไปปักกลดอยู่ในถ้ำเขาแสงเพชร จังหวัดอำนาจเจริญ ไปขึ้นถ้ำวันแรกเดินธุดงค์ไปถึงก็เหนื่อย แล้วก็ตีสองตีสามขอนอนเถอะ อาตมานอนตะแคงขวา ดูจิตตลอดเวลาแต่ไม่หลับ พอนอนแค่นั้นแหละ งูก็เลื้อยขึ้นมาเลย มันก็เอาหัวมาลูบตั้งแต่ขามาหาเอว อาตมาก็ดูแค่จิตอย่างเดียว ปล่อยกายให้มันกินเหมือนท่อนไม้เลย เอาแค่จิตให้รับรู้ ไม่ให้เกิดความกลัว ไม่เพ่งโทษ มันก็มาลูบที่เอวอาตมา อาตมาก็ดู ไม่ยอมหนีมันอยากจะกินก็ปล่อยให้มันกิน แต่มันไม่กิน ประมาณสักครึ่งชั่วโมงมันถึงออกจากกาย มันถึงไป อาตมาดูจิตกายของเราก็เหมือนกับท่อนไม้ ปล่อยให้มันกินแต่มันไม่กล้ากินเขามาทดสอบ

วัดถ้ำแสงเพชร

๓.๔ วิญญาณเข้าสิงร่าง

ส่วนในชีวิตของอาตมา ไปโดนหนักอยู่ที่จังหวัดพิษณุโลก อันนั้นเป็นภพภูมิวิญญาณเขาร้ายมากทีเดียว ขนาดนอนอยู่นี่ ร่างกายนี้กระดุกกระดิกไม่ได้ จะร้องก็ร้องไม่ได้ไม่มีเสียง แต่อาตมาควบคุมจิตอยู่ แต่ควบคุมกายไม่ได้ ต้องอาศัยสติเพ่งลงที่จิตกายถึงคลายไปได้ วิญญาณเขาถึงออกจากกายไปได้ ครั้งที่หนึ่ง ครั้งที่สอง ครั้งที่สามก็ลักษณะเดิม อาตมาไม่นอนเลย เดินจงกรมจนเหนื่อยเกือบสิบกิโล ไม่นอนเลย เมื่อยก็นั่งดูจิตอย่างเดียว พอห้าหกทุ่มก็ได้ยินเสียงผู้หญิงห้าหกคน เดินอยู่ชายป่ารอบๆ ...เขาพูดกัน ก็เอ๊ะ! เขาพูดว่า.. "เป็นอย่างไง..พระตายหรือยัง จะเข้าใกล้ก็เข้าไม่ได้ จะเข้าไปกินก็กินไม่ได้" ขนแขนขนหัวนี้ลุกขนพองสยองเกล้าหมดเลย แต่จิตนี้ดิ่งอยู่ข้างในไม่หวั่นไหว แต่กายนี้ขนพองสยองเกล้าหมด แต่ก็เอ๊ะ! ผีหลอก ทำไมจะมากินพระ..ว่างั้น แต่อาตมาก็นั่งสมาธิอยู่ ตีสามก็ได้ยินอีก เสียงหมานี่เห่าหอนทั้งคืน พอตื่นเช้าขึ้นมาอาตมาไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน มีโยมคนหนึ่งติดตามมาเดินมาส่งข้าวก็ถามว่า "เอ้า! พระอาจารย์มาอยู่ที่นี่ได้ไง พระมาปักกลดอยู่ที่นี่ ปักกลดไม่ได้ตลอดคืนสักองค์หนึ่ง" เป็นไงเขาว่าปักกลดไม่ได้ อาตมาก็ถามเขา.."ก็เจ้าที่เขาแรง..." เขาว่างั้น อาตมาถึงรู้ว่าเป็นเพราะ

สาเหตุนี้เอง ที่โดนเมื่อคืนนี้เขาเข้าร่าง ก็รู้ว่าเดินเหนื่อยแล้ว กายเหนื่อยแล้ว มันก็อ่อน พอนอน เขาก็เข้าสิงร่างช่วงขาดสติ

ทีนี้..อาตมารู้ความจริงอย่างนั้นก็ไม่หนี ถอดกลดได้ก็ลึกเข้าไป ปักใต้ต้นยางใหญ่เลย เข้าไปในป่าใต้ต้นยาง อยู่ในที่ของเขาเลย กลางวันนี่แหละ...อากาศกำลังร้อนๆ เลย แต่จิตของอาตมาเย็นนิ่ง เขาดลบันดาลให้กิ่งยางหักลงทับกลดเลย ร่างกายอาตมานี้กระเด็นราบ หน้านี่ติดกับดินเลย อาตมาก็ลุกขึ้นมาเอามือปัดดินออกจากกายเนื้อ ดูจิตไม่ให้อคติ เพ่งโทษ มีแต่ความเย็นแผ่ออกไปอย่างเดียว ...

ถึงตอนเย็นมานี้ ...วันที่สองนี้ กลิ่นเครื่องหอมมาเลย เขาเอามาถวายให้เลย เพราะรู้ว่าอาตมาไม่ได้มาทำอันตรายเขาแล้ว ไม่ได้มาแย่งสมบัติเขา วิญญาณภพภูมิต่างๆ เขา .. สมัยก่อนนั้นเขาฝังสมบัติเอาไว้ เขากลัวพระสงฆ์องค์เจ้าจะไปแย่งสมบัติเขา ส่วนมากบางทีไปแย่งสมบัติเขา วิญญาณเขาก็เลยเล่นงานเอา แต่อาตมาไม่เอาอะไร ไม่หวังอะไร มีแต่แผ่เมตตาให้ คืนที่สองมีแต่เครื่องหอมมาให้ทั้งคืน

แล้วอาตมาก็ย้อนกลับไปอีก ประมาณเมื่อสองสามปีที่ผ่านมา (พ.ศ.๒๕๔๕) วิญญาณเขาดีใจใหญ่ เขาจะเอาสมบัติให้อาตมา เครื่องเพชรต่างๆ ฝังเอาไว้ที่ถ้ำบัวแดง อยู่ที่จังหวัดชัยภูมิ เขาจะพาไปเอา เขาจะยกให้ อาตมาก็ว่าไม่เอา ไม่ใช่หนทางดับทุกข์ ไม่ใช่หนทางหลุดพ้น

อันนั้นมันเป็นสถานที่วังไก่ วังกำถั่ว วังชนไก่ของพระนเรศวรเก่า (บ่อนการพนัน) อยู่ที่จังหวัดพิษณุโลก วิญญาณนี้แรงมากทีเดียว ขนาดนั่งอยู่นี้ วิญญาณเขาเข้าสิงได้เลย วิญญาณเขาแรงมากเลย เขาสิงร่างแม่ชีมาพูดกับอาตมา แล้วเขาก็จะมาพาไปเอาประคำเพชรที่เขาเฝ้าเอาไว้ที่บัวแดง

วิญญาณเขาดีใจใหญ่เลยที่อาตมาไปอยู่ที่นั่น อาตมาไปตั้งแต่ยัง ไม่สร้างวัดสร้างอะไรเลย ตอนนี้เขาสร้างวัดไว้ที่ตรงนั้นแล้ว ตอนหลัง

ที่อาตมาไป เจ้าหน้าที่เขาห้ามเข้าเขตที่ตรงนั้นเลย เขาไม่รู้ ..อาตมาก็เลยว่า "๑๘ ปีก่อนอาตมาเคยมาปักกลดที่นี่" เขาเลยอนุญาตให้อาตมาปักกลดที่นั่น แต่วิญญาณเขาดีใจที่เห็นอาตมาไป เขาดีใจ หมานี่หอนทั้งคืนเลย ..ทั้งคืนนี่เสียงวิญญาณพูดคุยทั้งคืนเลย ไปด้วยกันห้าหกคนนี้ได้ยินเสียงเขาพูดคุยกันทั้งคืน ไปกันหลายคน ได้ยินเหมือนกันหมด ...แปลกมากทีเดียว

๓.๕ เจออุปสรรคที่ป่าข้าวหลาม

อาตมาเดินธุดงค์ไปป่าข้าวหลามเป็นที่อยู่กระเหรี่ยง วันนั้นก็เหนื่อยๆ ไปปักกลดที่ป่าข้าวหลามเป็นป่ารวก ท้ายหมู่บ้านอยู่หลังเขา ตกระยะทุ่มสองทุ่มมาเนี่ย อากาศวิปริต.. เหมือนกับมีผึ้งเป็นหมื่นเป็นแสนล้านตัวบิน หูอื้อหมดเลย อื้อ สงสัยก็สงสัย ตายเป็นตาย เอ้า ! มือหนึ่งก็จับไฟฉายได้ ตายเป็นตาย อีกมือก็เปิดผ้ากลดขึ้นดู ฉายไฟฉายดูเหมือนกับช้างวิ่งเลย ไม้ไผ่นี่หักเป็นแถวเลย แล้วก็แผ่เมตตาให้ ตื่นเช้าขึ้นมา ..ไม่มีไม้หักสักลำ ก็เป็นสิ่งที่แปลก สงสัยเป็นภพภูมิหรือวิญญาณเขามาทดสอบ ทดสอบทีไรก็ชนะ เพราะยอม ไม่ต่อสู้ (หัวเราะ...)

หมายเหตุ: ป่ารวก คือเป็นไม้ไผ่อีกชนิดหนึ่ง ขึ้นเฉพาะหน้าฝนในป่าลึกๆ ป่าดิบชื้น ชาวบ้านนิยมนำมาทำหน่อไม้ดองใส่ปี๊บ

๓.๖ ทุ่งสนุ่น จังหวัดกำแพงเพชร

ไปปักกลดอยู่ที่ป่ายางใหญ่ อันนี้ก็โดนหนัก ..โดนหนัก.. อาตมานั่งสมาธิอยู่ในกลดใต้ต้นยาง วิญญาณเขาดลบันดาลให้กิ่งยางนี้หักลงมาเสียบกลดอาตมาเลย แต่ก็แปลก...กลดอาตมานี้กางเอาไว้มีผ้ายางปูทับเอาไว้ ไม้ยางนี่เขาหักเสียบลงไป แทนที่จะเสียบผ้ายาง แต่ผ้ายางกลับพาดขึ้นห่อรับไม้ไว้ ผ้ายางมันพาดขึ้นได้อย่างไร ทั้งที่อาตมานี่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย นั่งสมาธินิ่ง..เงียบ ไม่ได้ยินเสียงกิ่งไม้หักอะไรเลย แทนที่

ระยะไม้จะหักลงเสียบผ้ายาง แต่ผ้ายางถลกหงาย ขึ้นหุ้มกิ่งไม้ไว้เลย

แล้วคืนสุดท้าย ...วิญญาณเขาก็มาหา เขาก็มาขอบุญจากอาตมาก่อนที่อาตมาจะไป อาตมาไปปักกลดอยู่ ๑๖ วัน คืนสุดท้ายก็มีผู้หญิง...สวย ...เหมือนเทพธิดาเลย มาถวายดอกไม้ให้ อาตมาก็เลยนั่งให้พรเขา ทีแรกก็นั่งธรรมดา ก็ให้พรเขา พอยะถาฯ เสร็จแค่นั้นแหละ...ผู้หญิงสองคนนั้น เนื้อหนังนี้ ยุ่ย.. ยุ่ย.. ยุ่ยๆ ...เหลือแต่โครงกระดูกนั่งพนมมืออยู่ พอสัพพีฯ เสร็จ โครงกระดูกก็ยุบตัว ลงไปกองกับพื้น กลายเป็นควันระเหยลอยขึ้นฟ้าเลย พอเขาไปแล้วอาตมาก็ออกจากสมาธิ ช่วงที่นั่งสมาธิอยู่มือก็ปกติ พอออกจากสมาธิแล้วมือยังพนมอยู่แบบนี้... มันก็แปลกอยู่เหมือนกันนะ วิญญาณเขามาขอส่วนบุญ พอเขารู้ว่าอาตมาจะไปจากที่ตรงนั้นคืนสุดท้าย

สนุก...ไปเที่ยวนี้สนุก แต่ถ้าควบคุมจิตดูจิตไม่ได้ละก็ อย่าไปเที่ยวเด็ดขาด กำลังจิตไม่มี ดีไม่ดีจะโดนทำร้าย โดนภพภูมิต่างๆ เขาทำร้าย ดีไม่ดีเป็นบ้าวิปลาส บางทีไปเจอเหตุการณ์ต่างๆ เป็นบ้าไปเลยก็มี ควบคุมจิตไม่อยู่

๓.๗ อุปทานว่าผีชอบพระ

แต่ก่อนที่อาตมายังไม่ได้บวช อาตมาไม่กลัวผี พอบวชเข้ามาใหม่ๆ กลัวผี เพราะอุปทานว่าผีมันชอบแต่พระ... บวชใหม่ๆ อาตมาชอบท่องบ่นคาถาไล่ผี ท่องบทโน้นบทนี้... แต่บทหนึ่งไม่อยากสวดเท่าไหร่หรอก เพราะไปสร้างกรรมให้วิญญาณเขา สร้างความทุกข์ ทรมานให้เขา เพราะเกิดเหตุการณ์ขึ้นกับอาตมา อาตมาท่องบทญาณีฯ ท่องบทญาณีฯ อาตมากลัวผีท่องบทญาณี เป็นลูกไฟใหญ่วิญญาณโดดเลย ทรมานเหมือนเอาไฟไปสุมเขา อาตมาก็เลยไม่เอาอีกเลย สร้างแต่ความเมตตาเขา เอาของเย็นให้เขาดีกว่า สงสารเขา อาตมาไม่ทำอีกเลย

๓.๘ สงสารตัวเองที่บ้านกระเหรี่ยง

ทีนี้ ..ไปสงสารตัวเองอยู่ที่พวกบ้านกระเหรี่ยง เหนื่อยก็เหนื่อย ตกเย็นมาก็ไปปักกลดที่หุบเขา เหนื่อยก็เหนื่อย ปักกลดตรงใกล้ๆ หุบเขาใกล้ๆ หมู่บ้านกระเหรี่ยงมีอยู่ ๒-๓ หลัง

ชาวกระเหรี่ยงนี้ตอนเช้าๆ เขาจะโขลกข้าวตำข้าวด้วยครกมอญ ตีสี่ตีห้าก็จะได้ยินเสียง ปุโลง.. ปุโลง.. ปุโลง... เสียงเขาตำข้าว ชาวกระเหรี่ยงเขาเอาลูกตัวเล็กๆ เอามาผูกห้อยไว้ข้างหลังตัวเขา แล้วเขาก็ใช้เท้าเหยียบคันกระดก ลูกตัวเล็กๆ หัวก็ฟัดเหวี่ยงฟัดเหวี่ยง... (หลวงพ่อหัวเราะ) น่าสงสาร แต่เขาก็ตำข้าวกินมื้อเป็นมื้อ มื้อเป็นมื้อทุกวัน เขาไม่ได้ตำเอาไว้เยอะ

พอตื่นเช้าขึ้นมาอาตมาก็ไปบิณฑบาต ไปบิณฑบาตกับพวกชาวเขาน่ะแหละ เขาก็เลี้ยงหมูเลี้ยงไก่เลี้ยงเป็ดไว้ที่บ้านเขานั่นแหละ แล้วก็สร้างรั้วไว้อย่างดี มีหนองน้ำที่พวกหมูมันไปขุดทำหนองน้ำหนองอะไร ทั้งหมูทั้งเป็ดทั้งหมา...อาตมาก็เลยไปบิณฑบาตที่บ้านชาวเขา เขาก็นิมนต์ .. นิมนต์...อาตมาก็เลยไปยืนรอรับบาตร

ทีนี้ไอ้ถ้วยชามที่เขาตักรำให้เป็ด ให้หมู ให้ไก่เขานั่นแหละ เขาก็เอาไปจุ่มน้ำในหนองที่หมูที่เป็ดมันเล่น แล้วก็ล้างแต่เขาไม่เช็ดนะ ก็ไปตักข้าวในถังมาใส่บาตร ไอ้น้ำดำๆ ที่มือเขาก็ดำๆ ที่ถ้วยชามเขาก็ดำๆ เขาก็มาตักข้าวใส่บาตร ไอ้น้ำดำๆ มันก็หยดลงติ๋งๆ ลงในบาตร ....

จะทำอย่างไรล่ะทีนี้ ก็จำยอมล่ะ พอจะเอาไปขบ ไปฉัน ไปรับประทาน มันก็มองเห็นไอ้น้ำดำๆ ที่ล้างมือก็ไม่เช็ด ที่ล้างชามก็ไม่เช็ด ขันน้ำที่ตักข้าวให้หมูให้หมามันก็ไหลลงในบาตร (หลวงพ่อหัวเราะ) กับเนื้อชิ้นสองชิ้นที่เอาให้ หนังท้องอาตมามันก็แข็ง มันก็ผลักไส .. ไม่ยอมไม่เอาเลย ไอ้สติปัญญาก็ว่า เอาน่า... กินเพื่ออยู่หรอกน่า... ไม่ได้กินเพื่อความอยากหรอกน่า... เรากินเพื่อความอยู่ เพื่อประทังความ

หิวโหยของกายหรอกนะ กินเข้าไปทีไรมันก็อ้วก กินทีไรมันก็อ้วก คอมันแข็งรับไม่ได้ ท้องมันรับไม่ได้ มันกินไม่ได้จริงๆ พอกินลงไปมันก็อ้วก ต้องเอาน้ำกลืนเข้าไป มันก็อ้วกออกอีก วันนั้น อาตมาเลยไม่ฉันเลย ฉันไม่ได้เลย มันไม่ยอม.. (หัวเราะ.... .) สงสารตัวเองจังเลย..

๓.๙ เดินจากอำนาจเจริญ ไปจังหวัดเชียงใหม่ – เชียงราย

อาตมาเดินธุดงค์ขึ้นไปจังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย เดินลัดทุ่งลัดเขา ไปตามป่าตามเขาไป ไม่ค่อยจะเดินตามถนนหนทางเท่าไร ไปทรมานอยู่ที่ตรงหลังภูพาน ไปปักกลดนอนอยู่ที่ถ้ำพระ ตอนหัวค่ำก็ไปเดินดูลาดเลาว่าจะไปบิณฑบาตอยู่บ้านไหนบ้านไหน มองดูข้างล่างเหมือนกับใกล้ๆ มองเห็นหมู่บ้านอยู่ ...บทเรียนชีวิตเลยทีเดียว มองอยู่หลังภู มองดูข้างล่างเหมือนมันใกล้ๆ ใกล้สายตาของเรา...

พอตอนเช้าขึ้นมา ตื่นตีสามเลย เรามองดูข้างบนมันก็ทางเรียบๆ อยู่ ทีนี้..อาตมาเดินลงไป ทั้งขรุขระทั้งชันทั้งรกทุกสิ่งทุกอย่างเลย ไปถึงหมู่บ้านตั้ง ๓ โมงเช้า ตั้งแต่ตี ๓ เดินลงไปฝ่าเท้านี่แตกยิบเลย ทรมานก็ทรมาน บิณฑบาตเสร็จอาตมาเดินกลับขึ้นมาได้ มาฉันข้าวที่กลางทางเลย กลับขึ้นมาเกือบเที่ยงเลย ถึงได้รู้ โอ! เรานี่ไม่เคยเดินป่าเดินเขาจะไปมองวัดเอาแค่สายตาไม่ได้มันไกลตา มันใกล้ตาแต่มันไกลตีนมากทีเดียว ไม่รู้ว่าทางข้างล่างนี้จะลาด หรือขรุขระอย่างไร เราไม่ได้สำรวจ เราเพียงแค่กะประมาณเอาแค่ช่วงที่เรามองเห็นไม่ได้เด็ดขาดเลยเป็นบทเรียนที่ยิ่งใหญ่เลยทีเดียว

๓.๑๐ ไปกราบศพหลวงปู่แหวน

ส่วนมากพวกโยมไม่ได้ไปฝึกหัด ไม่รู้หรอก ความทุกข์ยากมันเป็นอย่างไร ความอด ความอยาก ความหิวมันเป็นอย่างไร แม้แต่ปลาทูเค็มตัวเดียวยังฉันอร่อย ขี้ปลาทูนี้ก็จิ้ม..กินแล้วกินอีก กินแล้วกินอีก

(หัวเราะ...) เดินป่าเดินเขามันเหนื่อยทรมาน กายก็หิวๆ

อาตมาไปกราบศพหลวงปู่แหวน เดินไปเชียงใหม่ ไปพักอยู่ดอย อยู่สิบห้า สิบหกวัน ตกตอนเช้านี้ไปบิณฑบาตที่บนดอย แค่ได้ขนมปังปั้นเดียวในบาตร กับผลส้มเพียงแค่ลูกเดียว เพียงแค่คิดว่าไม่อิ่มจะบิณฑบาตต่อไปเอาอีก เพียงแค่คิดว่าไม่อิ่มเท่านั้นแหละ อาตมาเดินกลับเลย ไม่บิณฑบาตเลย ไม่เอาเลย เอาอาหารนั้นให้เณรน้อยไปเลย ไม่ฉันอาหารเลย วันนั้นไม่ฉันอาหารเลย เลิกฉันเลย เพียงแค่กลัวจะไม่อิ่ม เลิกฉันอาหารเลย

ยิ่งฝึกใหม่ๆ นี้ยิ่งไล่ความอยาก ลดอาหารลงทีละมื้อ แล้วก็ลดลงทีละสองมื้อสามมื้อ ทีละอาทิตย์ ทีละสิบห้าวัน อาตมาต้องเคี่ยวเข็นตนเองถึงขนาดนั้น ถึงผอมกระหร่องก่องเลย ถ้าเราไม่ทำความเข้าใจให้เด็ดขาด เราก็จะไม่รู้ความจริง ทั้งที่จิตก็เป็นธรรมอยู่แล้ว ปล่อยวางหมดแล้ว แต่ก็เคี่ยวเข็นหาประสบการณ์

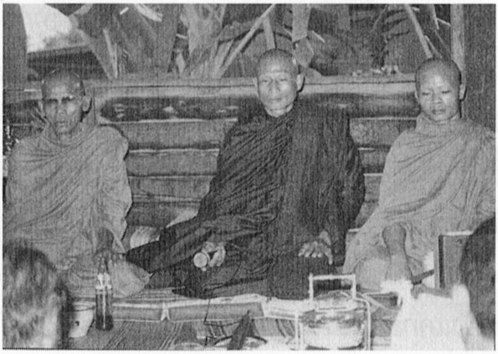

บางที.. ตัวตะเข็บนี้ไต่ขึ้นตามตัว อาตมาก็นั่งดู ยกให้เป็นกรรมเลย บางที.. งูเห่านี้มาขู่ไม่ให้เดินขึ้นไปบนกุฏิ อาตมาก็ยืนดูแล้วแผ่เมตตาให้ ถ้าขบถ้ากัดก็ปล่อยให้เป็นเวรเป็นกรรม อาตมาก็เดินข้ามงูเห่าขึ้นไปบนกุฏิ เขาก็ไม่ทำอะไรให้ บางที..งูก็มาวิ่งรอบกลด ก็นั่งดูอยู่อย่างนั้น

๓.๑๑ อยากจะเห็นความอยาก ก็ต้องอดอาหาร

อาตมาลองอดอาหารจากเช้าไปหาเที่ยง ที่นี้กายมันหิว จิตนี้จะทวีคูณความอยาก เราต้องเพิ่มเป็นกำลังสติ มันจะเห็นได้ชัด อยากจะเจริญอาหาร เราก็ต้องอดอาหาร ถ้าเราไม่อดอาหารเราก็ไม่เจริญอาหาร อยากจะรับประทานอาหารอร่อย เราก็ต้องอดอาหาร พอที่จะเข้าใจไหม ถ้าเราอดอาหารสักมื้อหนึ่ง รับประทานตอนเที่ยงๆ นี้อะไรก็อร่อย ถึงฝีมือไม่อร่อยมันก็ต้องอร่อย ไม่เชื่อก็ต้องลองดู เราจะได้ฟังธรรมทดสอบตัวเองอยู่ตลอดเวลา ถ้าเราไม่เข้าใจตรงนี้ ถ้าจิตของเรามองเห็นเป็นโลภหมด มันก็เป็นโลภหมด ถ้าจิตเป็นธรรมเราก็มองเห็นเป็นธรรมหมด มันทำได้หมดทุกคนน่ะแหละ ถ้าขยันหมั่นเพียร ถ้าไม่ปิดกั้นตนเอง ถ้าปิดกั้นตนเองแล้ว มันก็ทำไม่ได้ตั้งแต่เริ่มปิดกั้นตนเองนั่นแหละ

บางคนก็ว่าไม่มีโอกาสไม่มีเวลาฝึกปฏิบัติ กลัวจะไม่ได้สนุก ปล่อยวางแล้วกลัวจะจืดชืดหมด..ว่างั้น ..เยอะที่คิดอย่างนั้น .. บางคนเข้าใจอยู่ในระดับนั้น ถ้ามาปฏิบัติแล้วอะไรก็จืดชืดหมด.. มีโยมนิดชาวบ้านเข้ามาฝึกมาปฏิบัติ บอกว่า "หลวงพ่อปล่อยวางแล้ว ทำอะไรให้ทาน ท่านก็ปล่อยวางหมด" ..ถึงอาตมาปล่อยวางแล้วทำอาหารอร่อยๆ ให้ทานหน่อยก็ได้ (หัวเราะ...) เห็นว่าอาตมาปล่อยวางแล้วอะไรก็จืดชืดหมด ไม่ใช่อย่างนั้นนะ มะนาวก็เปรี้ยวเหมือนเดิมนั่นแหละ เกลือก็เค็มเหมือนเดิมนั่นแหละ แต่เราก็รู้จักใช้สติปัญญาของเราเข้าไปปรุงเข้าไปทำ

๓.๑๒ ไปวัดภูเขาแก้ว วัดอาจารย์โชติ

ช่วงพรรษาแรกๆ อาตมาเดินไปเที่ยวธุดงค์ ไปวัดภูเขาแก้ว วัดอาจารย์โชติ ท่านสร้างเป็นแบบใหญ่แบบเรือ พออาตมาไปถึงชั้นข้างล่าง ท่านอาจารย์โชติเปิดเพลงหมอลำคอน อาตมาก็เลยเอ๊ะ! พระนักปฏิบัติอะไรมาเปิดเพลงหมอลำอยู่นี้ (หัวเราะ) ที่ไหนได้พอ

อาตมาออกมาเลยรู้ว่าเราโดนสอบ เราโดนสอบ จิตมันเกิดเร็วช่วงใหม่ๆ

เคยไปเที่ยวธุดงค์ที่จังหวัดกำแพงเพชร พอไปถึงมันค่ำมืดก็ไปขอปักกลดกับหลวงตา ตื่นเช้าขึ้นมาก็ไปขอน้ำหลวงตา หลวงตาก็เลยว่า "โน่น! ไปตักเอาอยู่ในส้วมโน่น" เราก็เลยว่า อะไร! โดนสอบแต่เช้าเลย อาตมาก็ "ขอบคุณครับ.." ก็ไปกรอกเอาที่ส้วมโน้นแหละ (หัวเราะ) เราก็ดูจิตของเราด้วย ว่าเราได้ข้อสอบที่ใหญ่เลย ดูจิตของเรามันก็ไม่มีอะไร มันก็เฉย เราก็ไม่ต้องไปอคติ ไปเพ่งโทษ ไม่ต้องไปโต้ไปตอบ เขาคงจะสอบเรานะ ถึงเขาไม่รู้ว่าสอบ แต่เราก็ยกให้เขาเป็นอาจารย์สอบ เราต้องพยายามตั้งสติเข้าไปตรวจสอบจิต แล้วก็ยกให้รูป รส กลิ่น เสียง ที่เราสัมผัส เป็นอาจารย์ทดสอบอารมณ์ พอที่จะเข้าใจไหม

๓.๑๓ หลวงพ่อเป็นโรคหัวใจ

อาตมาเป็นโรคหัวใจ หมอเอาเครื่องมาตรวจหัวใจ หาไม่เจอสักที (หัวเราะ...) หมอว่า "ทำไมมันไม่เจอ" จะไปเจอได้อย่างไร ก็อาตมาควบคุมการเต้นของหัวใจอยู่ ควบคุมให้มันเต้นให้เป็นปกติ

หมอก็จับอาตมาไปวิ่งบนราวอะไรของเขานะ.. เท้าอาตมามันเริ่มวิ่ง เขาก็ใช้ สายพานเร็วขึ้นๆ เท้ามันก็ไวเร็วขึ้นๆ ส่วนตัวสติก็ควบคุมหัวใจให้มันปกติ ส่วนเท้ามันจะเร็วก็ปล่อยให้มันเร็วไป หัวใจเราก็ให้มันเต้นเป็นปกติเหมือนเดิม แต่เท้าก็สปีดให้เร็วไปตามเครื่องของเขา แต่หัวใจเราก็ควบคุมให้มันเต้นเป็นปกติของเราเหมือนเดิม กราฟออกมาอยู่ระดับเดียวหมด หมอว่า "นี่ขนาดวิ่งอยู่ ทำไมมันอยู่ในระดับเดียวกันหมด" เพราะว่าเรามาควบคุมตรงนี้ แต่เรามาสปีดเท้าของเราให้เร็ว เขาเคยจับอาตมาไปจับการเต้นของหัวใจอยู่ ก็เลยหาไม่เจอตอนที่ไม่ไปตรวจ มันเป็นเราก็รู้ เราก็เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา ...

บางทีหัวใจอาตมานี้เหมือนกับผลไม้สุกที่มันห้อยอยู่ มันเหมือนจะหลุดจากขั้ว สนุก..บางที.. อาตมานอนหลับนี้ยิ่งสนุก นอนหลับบางที

กายอาตมากรนคร่อกๆ แต่จิตมันก็รู้ว่ามันกรน ก็ดูอยู่อย่างนั้น ก็เอ๊ะ! เราก็นอนกรนเหมือนกัน นอนกรนอยู่อย่างนั้น แต่ถ้าคนอื่นเดินผ่านมา ว่าอาตมานอนหลับสนิทเลย กายมันได้พักผ่อนเต็มที่ แต่จิตมันตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

๓.๑๔ มองเห็นเงินเป็นเศษกระดาษ

มองเห็นเงินเป็นเศษกระดาษ แต่ให้รู้ค่าของเงิน รู้จักแสวงหาในทางที่ชอบ ไม่เบียดเบียนตนไม่เบียดเบียนคนอื่น ก็เรียกว่าสัมมาอาชีพ สัมมาอาชีวะ เขาแต่งตั้งกระดาษให้มีค่า เราก็รู้จักใช้ รู้จักให้มีคุณค่า ใช้ให้เกิดประโยชน์ ถ้าเราไม่มีสมมติเราก็เดือดร้อน ตราบใดยังไม่มองเห็นเงินเป็นเศษกระดาษ ยังมองเห็นเป็นเงินอยู่ จิตของเรายังเข้าไปหลงอยู่ ให้เปลี่ยนกระดาษให้เป็นประโยชน์

คำว่าเงินไม่มีในจิตใจอาตมามาตั้งแต่อาตมาสร้างศาลาหลังแรก ไม่ให้มีในจิตใจอาตมา ทำไมถึงว่าอย่างนั้น ช่วงนั้นอาตมาสร้างศาลาหลังแรก อาตมามีเงินอยู่หมื่นกว่าบาท พี่สาวเอามาแบ่งให้ อาตมาเก็บไว้จะไปรักษาแม่ โยมแม่เป็นเบาหวาน จะไปดูแลรักษาแม่ตรงนั้น

พรรษาแรกก็พอดีอาตมาสร้างศาลา เงินส่วนตัวหมื่นกว่าบาทเก็บไว้ว่าจะเอาไปรักษาแม่ของตัวเอง พออาตมาเริ่มสร้างศาลา ญาติโยมเริ่มช่วยกันเอามาถวายร้อยสองร้อย คนละพันสองพัน สร้างศาลา มันสร้างไม่เสร็จ มันขาดเงินอาตมาก็เลยนึกว่า เอ๊ะ! ญาติโยมเขาเอาเงินมาทาน เงินของเราไม่ทานสักที มันก็มีอยู่ หรือว่าเราจะเก็บเอาไว้ โยมเขาทานได้ ทำไมเราทานตรงนี้ไม่ได้ เอาออกให้มันหมดอย่าให้มีเงิน อยู่ในจิตของเราเลย อาตมายกให้หมดเลย มีก็ทำ มีก็ทาน ตั้งแต่วันนั้นมา

ไม่มีเงินอยู่ในจิตของอาตมาเลย จะมีมากมีน้อยทำหมด ทำให้มันเกิดประโยชน์ แต่ข้างในไม่ให้มี ทำทานออกให้มันหมด ถอนออกไปให้มันหมด มีก็เอาไปรักษาแม่ไม่มีก็ไม่เอาไป

อาตมาไม่ให้มีเลยในจิต มองว่าทำไมโยมยังทำทานได้ ทำไมเราทานไม่ได้ ตั้งแต่วันนั้นถึงวันนี้ ให้ทานออกหมดเลย ถ้าจิตของเราเกิดความยินดี มีเพียงแค่นิดมันก็ผิดแล้ว แต่เราก็ต้องรู้จักบริหารด้วยสติด้วยปัญญา ไม่ให้เกิดจากจิต

๓.๑๕ แยกรูปแยกนาม คือแยกจิตกับแยกความคิดออกจากกัน

แยกจิตกับอาการของจิตออกจากกัน เราต้องให้รู้ตัวจิตชัดๆ รู้ตัวความว่างชัดๆ แล้วก็อาการความคิด ที่เข้ามาปรุงแต่งจิต แยกออกจากกัน เห็นเป็นคนละส่วน ถึงจะเข้าถึงตรงนั้นได้ อันนี้รู้ทันจิตเสร็จ ยังมีความคิดที่จะมาปรุงแต่งจิตอีก

บางทีมันผุดขึ้นมาโดยที่เราไม่ตั้งใจ ให้มันเกิดอีกถ้ารู้ทัน ก็รู้จักดับ ถ้ารู้ทันใหม่ๆ ต้องสังเกตดูตามดูว่ามันเกิดอย่างไรไปอย่างไร มันถึงจะตามดูได้ตลอด จิตมีอาการเฉยๆ อยู่ สติก็ต้องตามดูตามรู้ ตอนมันเกิดนั่นแหละเขาเรียก "อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา" เขาเรียกว่า "เห็นแล้วก็รู้ด้วย แล้วก็ตามดูด้วย ปัญญามันถึงจะรู้ตั้งแต่ต้นจนจบ" บางทีก็เป็นเรื่องอดีตบ้าง บางทีก็เป็นเรื่องอนาคตบ้าง บางทีจิตของเราเข้าไปร่วมเลยก็มี นั่นแหละต้องพยายามดูจิตของเรา และสติ ตามดูให้ละเอียดนี่แหละเขาเรียกเข้าวิปัสสนา

ทีนี้..เราก็มาละกิเลสที่จิตอีกที ถ้าจิตเกิดความโลภ ความโกรธความอยาก มาละ มาดับ ทีนี้เราจะเอาจะมีจะเป็น เอามากเอาน้อย ก็เป็นเรื่องปัญญา ใช้สติไปบริหาร แต่จิตอย่าให้เกิด ทีนี้.. ถ้าเราแยกตรงนี้ได้เขาเรียก "แยกรูปแยกนาม" ไม่ใช่ว่าจะไปจับออก ไปฉีกออกจากกายต่างหาก มันก็แยกอยู่ในกายของเรานี่แหละ... แต่เรามีสติเข้าไปสังเกต

เข้าไปทำความเข้าใจ ถ้าทิฐิมานะที่เกิดขึ้นที่จิตมี เราต้อง พยายามดับ พยายามข่มเอาไว้ ถ้าจิตไปก่อตัวแล้วยังไม่ยึด มันยัง ไม่เกิดภพ แต่ความเกิดของจิตเขามี แต่เราไม่ไปยึด แต่ตอนนี้จิตของเรามาอยู่ในกายเนื้อ อยู่ในภพมนุษย์แล้วนี้ ภพของมนุษย์เขามีแล้ว ก็มีความแก่ ความเจ็บ ต่อไปข้างหน้าความตายก็ตามมา

ถ้าพูดถึงเรื่องความตาย ไม่ค่อยมีคนอยากฟังเท่าไหร่ ไม่ชอบ ไม่ชอบก็ต้องได้ฟัง ทีนี้เรามาตัดภพ ตัดชาติที่จิตของเรา ไม่ให้จิตของเราไปเกิด ไปก่อภพก่อชาติ กายเนื้อแตกดับก็เข้าสู่ความบริสุทธิ์ มันก็เหลืออยู่แค่นั้นเอง มันไม่มีอะไรจะต้องไปตามค้นคว้ามันมากเลย เพียงแค่ในร่างกายของเรา นั่งดูทั้งวันทั้งคืนทำไมมันจะไม่เห็น ถ้าเดินตามทางที่พระพุทธเจ้าท่านชี้แนะเอาไว้ ตำราเล่าเรียน ทางโลกมันอยู่ไกลดวงจิตของเรา อยู่ไกลขนาดไหนก็พากันไปร่ำเรียน กันเอามา อยู่ต่างประเทศก็พากันไปร่ำเรียนมากันได้ .. อยู่ในกายของเรานี้พยายามสร้างสติเข้าไปสังเกต เข้าไปทำความเข้าใจ อดทน สังเกตดู เฝ้าสังเกตดูสักอาทิตย์หนึ่งมันจะไม่เห็นหรือไง เราสร้างสติของเราเข้าไปสังเกต สติของเราพลั้งเผลอ เราก็สร้างสติเข้าไปใหม่ เพียงแค่สร้างสติก็ให้สร้างกันให้ได้เสียก่อน สร้างตัวสังเกต สร้างตัวรู้เข้าไป แต่นี่ไม่สร้างภายในแล้วยังไปมองเอาแต่ข้างนอก มองคนอื่นเขา มองแต่ภายนอก เอาแต่การงานมาถมดวงจิตเอาไว้หมด มันก็เลยปิดกั้นไว้หมด ไม่สะสางข้างในให้เรียบร้อยเสียก่อน

๓.๑๖ การฝึกมีหลายแบบ ดูที่ถูกจริตกับเรา

วิธีไหนเจริญก้าวหน้าคล่องแคล่วไม่ลำบากนั่นแหละ เป็นวิธีที่ถูกจริตที่สุด แต่การฝึกยุบหนอพองหนอ อันนี้ก็เพื่อที่จะรักษาสติให้รู้กายส่วนลึกๆ เราต้องเข้าไปแยกจิตแยกความคิดให้รู้ตรงนั้นอีกด้วย พุทโธก็ให้สติอยู่กับลมหายใจ มันก็แค่ความสงบ ดีไม่ดีก็ไปติดอยู่แค่ตรงนั้น

ในส่วนลึกๆ เราต้องไปสังเกตแยกจิตแยกความคิดอีก

ไปฝึกยุบหนอพองหนอเพียงสร้างสติให้ต่อเนื่อง แต่ส่วนมากไปฝึกยุบหนอพองหนอ จะเอาตัวจิตน่ะไปคิดเอาไปว่าเอา เราต้องสร้างสติเข้าไปดู มันยุบก็รู้ มันพองก็รู้ ทีนี้ตัวจิตมันจะคิดไป อีกตัวหนึ่ง เราต้องดึงเข้ามาอยู่กับยุบกับพองมันถึงจะถูก ไม่ใช่ว่าตัวจิตยุบหนอพองหนอก็รู้อยู่ เวลาจิตเกิดแล้วก็คิดหนอๆ ก็ปล่อยของมัน แต่การดับไม่มี เราต้องสร้างสติเข้าไป สติอยู่กับยุบหนอพองหนอ พอจิตคิดไป ก็ดึงให้มันอยู่กับยุบหนอพองหนอ ให้มันมาอยู่กับตรงนี้มันถึงจะถูกต้อง พอที่จะเข้าใจตรงนี้ไหม พุธโธก็เหมือนกัน สติเราระลึกรู้อยู่กับพุธโธๆ จิตเราจะคิดไป ก็ให้ตั้งสติให้อยู่กับพุธโธ ให้ดึงจิตมันมาอยู่กับพุธโธตรงนี้ ไม่ใช่ตัวจิต ไปพุทโธๆ เลย บางทีจิตมันว่างมันนิ่งก็ดูความว่างเลย ไม่ต้องไปเอาพุทโธเลยก็ได้ หรือจะรู้ลมวิ่งเข้าวิ่งออกเลยก็ได้

...ยุบหนอพองหนอหรือพุทโธ เป็นเพียงแค่อุบาย แค่สร้างสติเพื่อที่จะเข้าไปดูแยกรูปแยกนาม แล้วก็ละกิเลสออกจากจิตของเราให้มันหมด ไม่ได้หมดก็พยายามขัดมันให้มันออก เพราะว่าจิตเดิมแท้ของทุกคนมันสะอาดอยู่แล้ว หรือว่ามันไม่สนุก อาตมาว่ามันสนุกออก อยู่คนเดียวก็สนุก อยู่หลายคนก็สนุก เราต้องทำความเข้าใจด้วย อะไรเป็นสิ่งกั้นดวงจิตของเราไม่ให้เกิดความสงบ กิเลสตัวเล็กๆ น้อยๆ ตัวนิวรณ์ ๕ ปกติเดี๋ยวนี้มีความยินดีในรูป รส กลิ่น เสียง มีความกำหนัดในรูป รส กลิ่น เสียง ไหม เดี๋ยวนี้แหละปัจจุบันนี้แหละจิตของเรามีความอาฆาตพยาบาทหรือไม่ จิตของเรามีความฟุ้งซ่านหรือไม่ สติของเรา พลั้งเผลอหรือไม่ นี้แหละตัวทำให้จิตของเราเศร้าหมอง ตัวเล็กๆ น้อยๆ ตัวละเอียดลึกลงไปอีกก็ตัวมลทิน ตัวมานะ มีความอิจฉาริษยาไหม ยกตนข่มท่านไหม มีความทะเยอะทะยานที่ตัวไหม เราพยายามละออกให้มันหมด ทำจิตของเราเหมือนกับแผ่นดินแผ่นน้ำ เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา

หนักแน่นเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา

แต่ส่วนมากจะ ไม่ค่อยสนใจตรงนี้ เวลามันเกิดทุกข์มาทีแล้วถึงไปวิ่งหา มันเลยไม่ทัน เราต้องเตรียมพร้อม ทุกข์มันเกิดก็รู้ มันไม่เกิดก็รู้ มันเกิดก็รีบดับก็รีบแก้ไข มันก็แก้ไขได้ตลอดเวลา เราก็ได้ฟังธรรมะตั้งแต่ตื่นขึ้นมาโน่น มีคนมาด่ามาว่าเรา เราก็ได้ฟังธรรมชั้นเลิศแต่เช้าเลย คนโน้นด่าเราอย่างนี้ว่าเราอย่างโน้น เราก็ได้ฟังธรรม

แต่ส่วนมากคนเราจะชอบแต่เสียงยอ นินทาไม่ค่อยชอบเท่าไร มันก็เหมือนกัน มีค่าเท่ากัน แล้วก็ทำความเข้าใจกับโลกธรรม ๘ ด้วย ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ทุกข์ นินทา เขาก็มีอยู่ประจำโลกเขา ความอิจฉาริษยาก็เหมือนกัน

แต่สำหรับผู้หญิงนี้มันมีเยอะนะ ตัวอิจฉาริษยานี่น่ะ ความอิจฉาริษยาที่ลึกๆ อยู่ในใจ มีกันทุกคนน่ะแหละ ถ้ามีเราก็ต้องพยายามกำจัดมันออกไป เพื่อจะกำจัดมันออกไปได้นี่ก็ยากนะ มันยังไปเสียดายอาลัยอาวรณ์อยู่ มันเป็นมิตรกันเสียตั้งนาน จะไปพลิกกลับให้มันง่ายๆ ไม่ได้ เราต้องเอาสติเป็นเพื่อน เป็นพี่เลี้ยงของจิต กิเลสกับจิต เขาอยู่ด้วยกันไม่รู้กี่ภพกี่ชาติแล้ว จะไปจับเขาไล่ไสส่งเขาก็ไม่ยอม เขายึดครองมาตั้งนานแล้ว ไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ แต่แค่เพียงแค่ ๕ นาที ๑๐ นาที ผลักไสเขาออกเขาก็ไม่ยอมเหมือนกัน มันก็ต้องหาเหตุหาผลต่อสู้กันเต็มที่ ขนาบแล้วขนาบอีก หาเหตุหาผลแล้วหาอีก จิตเขาถึงจะยอมรับความจริง

ถ้าจิตเขารู้ความจริงแล้ว เขาก็ไม่เอาหรอกของพวกนี้ เขาจะคลายออกหมด จะไม่ให้มาเกาะที่ดวงจิตหรอกของพวกนี้ เขาจะคลายออกหมดเลย จะคลายออกอัตโนมัติ เขาเห็นแล้วรู้ความจริงแล้ว ถ้ายังไม่รู้ความจริงตรงนี้ มันก็ละได้วางได้อยู่เฉพาะเปลือกเฉพาะกระพี้ แต่จิตต้องละออกจริงๆ ถึงจะได้ จะต้องเห็นจริงๆ เขาถึงจะยอม

ถ้ายังไม่ถึงเวลามันก็ยากจะเข้าใจตรงนี้เหมือนกัน ถ้าถึงเวลา

แล้วเอาอะไรมาผูกไว้ก็ไม่อยู่ ถ้าเราสร้างสะสมบุญมาดี ไม่ใช่ว่าจะเอาแต่ธรรมอย่างเดียว การเสียสละไม่มี การอโหสิกรรมไม่มี ความขยันหมั่นเพียรในการเจริญสติไม่มี มีแต่จะเอาธรรมจะเอาธรรม มันไม่ได้หรอก แต่พื้นฐานตบะเรามาดี ถึงเวลาจะได้ธรรมมันก็ได้เอง ไม่ถึงเวลามันไม่ได้หรอก ไม่มีความอยากนั่นแหละมันถึงจะได้ ในส่วนลึกๆ อยากจะได้ธรรม มันเลยไม่รู้เลย ถ้าเราไม่อยากจะรู้ แต่เราสังเกต เราทำความเข้าใจน่ะแหละเราจะได้ ถ้าจิตไม่มีกิเลส ไม่มีความโลภ ความโกรธ มันก็ว่างของมันโดยอัตโนมัติ

แต่คนทั่วไปพอจิตว่างหน่อยก็หางานให้จิต ให้ไปทำอันโน้นไปทำอันนี้วุ่นวาย แทนที่จะเอาสติปัญญาไปทำหน้าที่ ไม่รู้จักการทรงความว่าง การรักษาความว่าง แล้วเอาสติไปบริหารแทนจิต แล้วก็สร้างความว่างให้หนักแน่น ในความว่างนั้นมันมีดวงจิต เขาเรียกว่า วิหารธรรม เขาเรียกว่าเครื่องอยู่ของจิต ถ้าใครทรงความว่างได้ตลอดทั้งวันทั้ง คืนน่ะแหละ จิตของเราก็เป็นพระ บุญก็อยู่ตรงนี้เอง แต่เราไม่ให้หลงยึดติดในบุญ บุญข้างนอกเราก็ทำประโยชน์ต่อส่วนรวม ประโยชน์ต่อสังคม การรักษาศีล เราจะไปรักษาศีลอะไรล่ะถ้าเราไม่รู้จักจิต จะไปรักษาจิต ได้อย่างไรล่ะ

ศีลอยู่ที่ไหน ศีลคือความปกติของกาย ของวาจา ของจิต ไม่รู้จักธรรมจะไปรักษาธรรม ไปปฏิบัติธรรมแต่ไม่เห็นธรรม มันจะไปได้อะไร ความหมายของการปฏิบัติต้องให้รู้ด้วย ให้เห็นด้วย เราจะไปเอาตัวไหนเข้าไปรู้เข้าไปเห็น คือเอาตัวสติตัวที่เราสร้างขึ้นมา รู้จิตแล้ว จะละกิเลสได้หมดหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับความเพียรขั้นสูงอีก

ใหม่ๆ เราต้องจำแนกแจกแยกไม่ให้จิตของเราไปหลงความคิด ถ้าเราแยกออกจากความคิด เราก็แยกอัตตาตัวตนได้ ถึงเราจะปล่อยวาง ถ้าเราแยกความคิดไม่ได้ เราก็ปล่อยวางอัตตาไม่ได้ ถ้าจิตของเราแยก

จากความคิดปุ๊บ เขาจะปล่อยวางอัตตาได้อัตโนมัติ เราไม่ต้องการที่จะปล่อยเขาก็วางโดยอัตโนมัติ นี่เขาเรียกวางอัตตา แยกจิต แยกความคิด แยกรูป แยกนาม นั่นแหละจิตก็จะวางอัตตาตัวตน จิตก็จะว่างเบา ทีนี้จิตจะเกิดกิเลสเราก็มาดับ แล้วก็มาปรับสภาพจิตให้หนักแน่นไม่หวั่นไหว ไม่ให้เกิดกิเลส ตามปกติจิตไม่ได้ฝึกเขาก็จะวิ่ง เขาก็จะเกิดถ้าเราดับเรา อดเราพร่ำสอนเขา เขาก็จะนิ่ง จิตของทุกคนถ้าไม่ได้ฝึกนี้ เขาจะวิ่งอยู่อย่างนั้น ก็เลยทุกข์เพราะความคิด หลงเพราะความคิด ทุกข์เพราะความคิดอยู่อย่างนั้น

ก็เป็นสิ่งที่แปลก ถ้าเราพลิกจิตของเราออกจากความคิดได้แล้ว เรามาฝึกจิตของเรา เขาก็จะนิ่ง ถ้าเขานิ่งแล้วจะเอาอะไรมาฉุดเขา เขาก็ไม่ไป มันก็แปลกทีเดียว

ไม่อยากกลับมาเกิดก็ต้องดับความเกิดให้มันได้ แล้วต้องละมันให้ได้อีกด้วย พูดด้วยถึงด้วยเห็นด้วยแล้วก็ได้รับความสุขตรงนั้นด้วย สุขสมมติเราก็เต็มสมบูรณ์ ไม่ได้ดิ้นรน เราก็พลอยได้รับความสุขของสมมติตรงนั้นด้วย กายสมมติเราก็ไม่ได้เดือดร้อน เราประคับประคองกายของเราเพียงแค่ให้ธาตุขันธ์แตกดับแค่นั้นเอง เราต้องให้ได้ทั้งภายนอกทั้งภายใน ต้องเพียบพร้อมกันหมด

อาตมาอาจจะขยายได้ไม่เท่าไหร่หรอกนะ เราต้องไปฝึกให้มันเห็นเสียก่อน ฝึกเห็นแล้วจะเข้าใจในสิ่งที่อาตมาพูด ไม่จำเป็นต้องไปแต่งตัวโก้ๆ นุ่งขาวห่มขาวถือเป็นการปฏิบัติธรรม นั้นเป็นเพียงรูปแบบนะ เป็นแค่เพียงรูปแบบ ถ้าเราเข้าใจแล้ว อยู่ที่ไหนก็เป็นวัด เอากายเป็นวัด ทำจิตเป็นพระอยู่ตลอดเวลา แล้วก็รู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ ต่อสังคมส่วนรวม มันจะกระจายออกไป แต่ส่วนมากจะไปเอาข้างนอกเสียก่อน มันก็ดึงกันออกไป ต้องแก้ไขข้างในแล้วล้นออกไปข้างนอกมันถึงจะถูกต้อง

เราต้องพยายามให้เห็นตรงนี้ จากเล็กๆ ไปหามากๆ สงสัยบ้าง ไม่สงสัยบ้าง เห็นบ้างไม่เห็นบ้าง พยายามเพิ่มความเพียรไปให้เห็น จากน้อยๆ ไปหามากๆ ไม่ใช่ว่าทำปุ๊บ ให้ได้ปั๊บ มันไม่ได้หรอก สติของเราพลั้งเผลอไหม ต่อเนื่องไหม ยังไปเสียดายอารมณ์เล็กๆ น้อยๆ ไหม มันยังสนุกคิดต่อให้มันอีก.. มันเสียดาย มันไม่รู้ไปเสียดายมันทำไม ความคิดแค่เล็กๆ น้อยๆ มันเป็นเพียงอาการ เพียงมายาเฉยๆ เรามารู้จักความว่าง ทรงความว่าง ข้างนอกเราก็รู้จักทำงานไปเหมือนเดิม ฟังเพลงก็ฟังได้เหมือนเดิม เราก็เอาเพลงนั้นเป็นธรรม ไม่ใช่ว่าไปฟังครูบาอาจารย์ไป ฟังเทศน์ เราถึงจะได้ฟังธรรม ไม่ใช่นะ

๓.๑๗ หลงความคิด

เราต้องให้รู้จักความคิดเสียก่อน ว่าจิตเราไปหลงได้อย่างไร เราต้องสร้างผู้รู้ สร้างสติเข้าไปสังเกตดูตรงนี้ สังเกตดูความคิดไม่ทัน เราก็ดับ ฝืน นี่แหละถ้าเราแยกได้ เราถึงได้รู้ว่าจิตเราหลงความคิด ถ้าเราแยกไม่ได้เราก็หลงนึกว่าเป็นปัญญา แต่เป็นปัญญาระดับสมมติที่เราศึกษาเล่าเรียนมา เราก็เลยวิ่งตาม ก็เลยว่าเราไม่หลง ถ้าเรามีสติแยกได้แล้วล่ะก็ เราถึงได้รู้ว่าเราหลง... ตอนนี้ว่าเราไม่หลงหรอก มีคนมาพูดว่าเราหลงนี้ เราว่าเราไม่หลงหรอก จะไปโกรธให้เขาทันทีเลย ถ้าเราแยกได้เรารู้ทันทีเลยว่าเราหลง ตอนนี้ไม่ยอมรับว่าตนเองหลงหรอก คิดว่าตัวเองถูกหมด

ต้องเริ่มจากน้อยๆ ไปหามากๆ เราไม่เข้าใจวันนี้ มะรืนนี้ ปีหน้า ปีต่อไป มันก็จะเข้าใจ ถ้าเราฝึกใฝ่ ไม่ใช่ว่าไปเข้าใจวันนี้วันเดียวไม่ได้หรอก มันจะสะสมความเข้าใจไปเรื่อยๆ ถ้าเราไม่เข้าใจจุดนี้ แต่เรารู้จักสร้างสติ ถึงเราไปเจอครูบาอาจารย์ท่านก็ไปสานต่อ ถึงเวลามันก็จะเปิดเองน่ะแหละ

เปิดโลกทั้งโลกให้มันกว้าง ให้มันรู้จักโลกภายในเสียก่อน ถ้ารู้จักโลกภายในแล้วสบายแล้ว ไปอยู่ที่ไหนก็สบายแล้ว ใครจะด่าจะว่าอย่างไรก็ยิ้ม (หัวเราะ...) ใครจะพูดอย่างไรก็ยิ้ม มีความสุข เขาว่ายิ้มอะไรล่ะ ยิ้มให้ตัวเองมันสุข เดินไปคนเดียวก็ยิ้ม มันเห็นจิต รู้จิต เขาอาจจะว่าหมอนี่เป็นบ้าหรือไงเดินอยู่คนเดียวก็ยิ้ม เขาไม่เป็นบ้าหรอก เขามีเพื่อน เข้ามีสติเป็นเพื่อนของจิต เขาไปด้วยกัน เดินไปคนเดียว แต่มีสองคน มีสติเป็นเพื่อนของจิต เตือนตนอยู่ตลอดเวลา เป็นธรรมทุกที่มีแต่จิตไปบงการ

เราต้องสร้างสติไปเป็นเพื่อนของจิต ไปให้กำลังใจให้จิต ไปคอยเตือนไม่ให้เขาหลง สร้างเพื่อนไปเตือนเพื่อนบ้าง อันนี้เพื่อนก็ไม่สร้าง จิตมันก็หลงไปทั่วน่ะแหละ

๓.๑๘ เหตุที่ก่อสร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่

อาตมาก็มาพิจารณาดูว่า สิ่งไหนในโลกมนุษย์ที่จะเป็นสิ่งมงคลที่สุดในตอนนี้สำหรับมนุษย์ทั่วไป ก็เลยมาสร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่ นี่แหละญาติโยมจะได้มาฝึก พากายมาทำมาปฏิบัติ ก็จะสร้างลานธรรมให้กว้าง ทุบเชิงตะกอนเผาศพออก และย้ายป่าช้าไปอยู่หลังวัดใกล้ๆ หลังกุฏิอาตมา

ตอนนี้ขุดศพขึ้นมาเผาเกือบหมดแล้วแหละ จะได้พากายของเราเข้ามาฝึกมาปฏิบัติกัน ถึงแม้พระพุทธเจ้าท่านจะปรินิพพานไปนานแล้ว เราก็จะสร้างองค์พระแทนท่านเอาไว้ เพื่อที่จะได้มากราบไหว้เป็นสิริมงคล เทพเทวดาต่างๆ ก็จะได้กราบไหว้เป็นสิริมงคลกัน

ถ้าจะให้ดับทุกข์ได้จริงๆ เราก็จะต้องเดินตามคำสอน ตามที่ท่านได้สอนเอาไว้ให้ โดยการแยกรูปแยกนามนั้นแหละเขาเรียกว่าสัมมาทิฐิ ความเห็นถูกเปิดทางไว้ให้ เห็นถูกต้องตั้งแต่แรก เขาก็ดำเนินชีวิตได้ถูก พูดจาถูกต้อง วาจาถูกต้อง กายกรรมถูกต้อง วจีถูกต้อง การงานถูกต้อง

มันก็ถูกไปหมด ถ้าผิดตั้งแต่แรก ก็ผิดไปหมด แต่คนส่วนมากก็เดินถูกต้อง อยู่ระดับครึ่งๆ กลางๆ แต่ยังแยกรูปแยกนามเดินปัญญาไม่ได้ ก็อยู่ใน ครองบุญครองกุศล ในศรัทธา แต่ก็ยังหลงอยู่

ภาพถ่ายการก่อสร้าง หลวงปู่ใหญ่

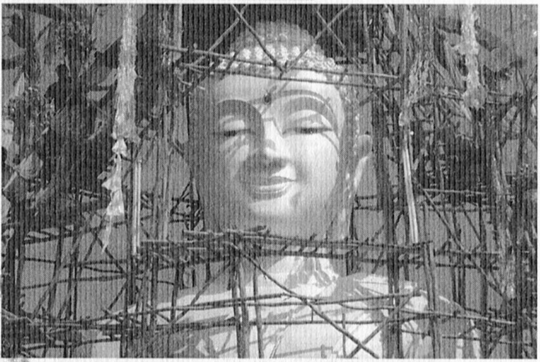

ภาพถ่ายขยาย เศียรหลวงปู่ใหญ่

กุฏิหลวงพ่อกล้วย

ทางเดินหน้ากุฏิหลวงพ่อกล้วย

๓.๑๙ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ดลบันดาล

จะเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง เรื่องพระพุทธรูปองค์ใหญ่ ตอนนั้นยังไม่ได้สร้างที่เก็บอัฐิธาตุพระรัตนมณีด้วย ยังไม่เก็บไว้ที่ศาลาพักอาศัย ยังเก็บไว้ที่กุฏิอาตมา ก็มีโยมผู้หญิงมาจากกรุงเทพฯ มาทำบุญ โยมผู้หญิงคนนี้เคยลงหนังสือพิมพ์ โดนคนขับรถแท็กซี่ทำร้ายร่างกาย ลงข่าวหนังสือพิมพ์เมื่อปลายปีที่แล้ว

โยมผู้หญิงคนนี้จ้างรถแท็กซี่ไปบางบัวทอง มาจากต่างจังหวัด รถแท็กซี่ก็พาเข้าไปในซอยลึก แล้วคนขับรถก็จะข่มขืนทุบตีทำร้ายร่างกาย ผู้หญิงคนนั้นก็ตั้งจิตอธิษฐาน ขอบุญบารมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงให้มาช่วยด้วย ก็นึกไปนะตามจิตอธิษฐาน ให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยด้วย ก็พอดีมีรถวิ่งขับผ่านมา เห็นคนขับรถแท็กซี่กำลังทำร้ายร่างกายผู้หญิงอยู่ ก็จอดรถจะไปช่วย แล้วจดหมายเลขทะเบียนรถไว้ คนขับแท็กซี่พอเห็นมีรถวิ่งมาก็รีบขับรถหนีเข้าไปในซอยลึก เข้าไปแล้วปล่อยผู้หญิงลงกลางทางแล้วขับหนีไป ...เขาก็เข้าไปช่วยผู้หญิง ก็พาไปแจ้งตำรวจ พาไปโรงพยาบาล พอได้จดหมายเลขรถไว้อยู่ ตอนเช้าตำรวจก็ไปจับคนขับรถแท็กซี่คันนั้นได้ที่อู่รถแท็กซี่รับจ้าง เขาไม่ใช่คนขับรถรับจ้างหรอก เขามีรถของเขาอยู่แล้วขับไปจอดที่อู่ แล้วก็เช่ารถแท็กซี่เพื่อออกไปหาเหยื่อ

ผู้หญิงคนนั้นก็เข้าโรงพยาบาลรักษาตัว รักษาแผลที่โดนทำร้าย พอรักษาตัวเองเสร็จ ก็จะมาทำบุญตามที่ตนเองตั้งสัจจะอธิษฐานไว้ จะมาทำบุญ ก็ซื้อของซื้ออะไรมาเยอะแยะ จะไปไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ตามที่ได้นึกไว้ในใจที่ให้ช่วยตนเอง ก็ไม่รู้นะว่าอยู่ที่ไหน และจะไปทำบุญ ที่ไหน ก็ขับรถโฟร์วีลป้ายแดงด้วยใหม่เอี่ยมเลย ขับมาเรื่อยๆ ตั้งแต่กรุงเทพฯ ขับมาเรื่อยๆ จนมาถึงขอนแก่น ก็ยังไม่รู้ว่าจะไปทำบุญสะเดาะเคราะห์ที่ไหน ขับเลยหน้าวัดอาตมาไปแล้วนะ เลยไปเป็นกิโลสองกิโล แล้วก็

ขับรถย้อนกับมา มาที่วัดอาตมา ถวายสังฆทาน ถวายของเยอะแยะ

ตอนแรกก็ไม่ได้เล่าให้ฟังหรอก บอกว่าจะมาสะเดาะเคราะห์ พอทำบุญเสร็จแล้วก็จะกลับบ้าน บังเอิญอีกก็ลืมกุญแจรถไว้ในรถคันใหม่ๆ เอี่ยมๆ เลย ลืมกุญแจไว้ในรถ เปิดรถไม่ได้ ไม่ได้ไป ไม่ได้กลับกระวนกระวายกัน ไม่ได้กลับบ้าน

คนทุกข์มาแล้ว เกือบโดนฆ่า โดนตี จะโดนข่มขืน มาทำบุญสะเดาะเคราะห์ จะกลับบ้านเป็นชั่วโมงเลย อาตมาก็บอกพระเณรทุกองค์ในวัดให้มาช่วยกันหาทางเอากุญแจออกจากในรถ ทำทุกวิถีทาง ก็เปิดไม่ออก อาตมาก็บอก "เอ้า!...ไม่ต้องกังวล ขึ้นไปกราบพระขอพรข้างบนกุฏิอาตมา บอกกล่าวพระอัฐิธาตุ พระสารีริกธาตุ พระรัตนะมณี" พอขึ้นไป โยมผู้หญิงคนนั้นไม่เคยเกิดปีติ เกิดความสุขเลยในชีวิต ไม่นึกเลยว่าตนเองจากที่เจอสิ่งโชคร้าย แล้วมาเจอสิ่งที่เป็นสิริมงคลมากทีเดียว เกิดปีติสุขมาก อาตมาก็บอก "เอ้า! มีอะไรก็อธิษฐานกันเอานะ" อาตมาว่าอย่างนั้น

อาตมาก็ลงจากชั้นบนลงมา พระเณรก็หาทางพากันเปิดประตูรถกันอยู่ก็เปิดไม่ได้ พออาตมาเดินมาก็ "เอ้า! ไหนลองเปิดดูสิ" แล้วอาตมาก็ขึ้นไปข้างบนถามว่า "อธิษฐานกันว่าอะไร" โยมผู้หญิงคนนั้นก็บอก "ขอให้เปิดประตูรถออก" อาตมาก็ "เอ้า! ก็เปิดออกแล้วไง"... พากันดีอกดีใจใหญ่ ความทุกข์ก็หายหมดเลย ทั้งๆ ที่จะโดนเขาฆ่าข่มขืนเกิดเรื่องทุกข์ใหญ่ ขับรถมาจากกรุงเทพถึงขอนแก่น ทั้งๆ ไม่รู้เรื่องอะไร แล้วโยมผู้หญิงคนนั้นถึงได้เล่าให้อาตมาฟังว่าสาเหตุที่ได้มาทำบุญสะเดาะเคราะห์ เพราะเหตุอย่างนี้ อย่างนี้ ...

๓.๒๐ เป็นศูนย์รวมใจ

มีโยมผู้ชายคนหนึ่ง ขับรถวิ่งรถมาจากกรุงเทพฯ จะนำพระพุทธรูปไปถวายไว้ที่วัด ก็ขับรถมาเรื่อยๆ จนเลยวัดอาตมาไปแล้วนะ แล้วก็ย้อนกลับมาถวายที่นี้ สิ่งมงคลมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีหมดนะแหละ... แต่ ยังดับทุกข์ไม่ได้ เราอย่าพากันประมาท

อาตมาเคยตั้งใจที่จะนำอัฐิสารีริกธาตุ ครูบาอาจารย์ทั่วประเทศมาบรรจุลงไว้ที่องค์พระให้หมด ตอนนี้มีมาหมดเลยทั้ง ๕๐ กว่ารูป มีมาหมดทั้งรูปเหมือน รูปหล่อ อัฐิมีหมดเลย ทั่วทั้งประเทศไทย มีหมดเลย ลูกศิษย์ลูกหาพามาให้ และก็บรรจุรวมกันหมดเลย ..เหมือนกับว่าอาตมาเป็นศูนย์รวมของครูบาอาจารย์ทุกองค์ทุกท่านอย่างนั้นแหละที่อัฐิธาตุของท่านมารวมกันอยู่ที่นี่ ถึงได้รวบรวมไว้ตรงนี้ เอาไว้ให้รุ่นหลังจะได้มากราบไหว้ อาตมาถึงได้นำเอาสิ่งสิริมงคลมาไว้ที่สถานที่ตรงนี้

ทีนี้การสร้างพระองค์นี้ก็เหมือนกัน ก็บอกญาติโยมว่าจะพาสร้างอานิสงค์บุญใหญ่แล้วนะ จะสร้างพระใหญ่แล้วนะ อาตมาก็ขึ้นไปบนกุฏิ บอกกล่าวสิ่งศักดิ์สิทธ์ว่า จะได้พากันสร้างอานิสงค์บุญใหญ่แล้วนะ ใครมีหน้าที่อะไรให้พากันมาทำมาสร้างนะ อานิสงค์ผลบุญใหญ่ตรงนี้ให้รีบๆ พากันมาทำ ให้รีบมาช่วยให้เสร็จๆ ว่าจะพาสร้างอานิสงค์ใหญ่ บุญใหญ่ของมนุษย์โลกเขา เอาไว้ให้ลูกหลานได้มากราบไหว้สักการะบูชา ก็บอกเทพเทวดา ท่านใดมีหน้าที่อะไรก็ให้จัดสรรงบประมาณ มาช่วยกันทำ

อาตมาบอกญาติโยมเพียงแค่วันสองวัน ถนนเขาก็มาเลย ถนนคอนกรีต มีคนมาสร้างถนนเข้าวัดให้ กำนันผู้ใหญ่บ้านไม่รู้เรื่องเลยนะทั้งๆ ที่การก่อสร้างจะต้องผ่านสมาชิก อบต. ผู้ใหญ่บ้าน ลงมติ ลงฉันทะกันให้สร้าง อนุมัติแล้วก็ขอขึ้นไปเป็นปีสองปีก็ยังไม่ได้ทั้งๆ ที่งบสร้างถนนเข้าวัดเขาไม่มีนะ อันนี้เขามาขอเสนอทำให้เลย มาขอทำให้เลย

ที่นี้อาตมาก็จะมาสร้างอ่างเก็บ เจาะบ่อให้เป็นบ่อใหญ่ๆ ให้ทะลุทะลวงถึงกันเลย ให้ใหญ่เลย ชาวบ้านเขาจะได้มีน้ำไว้ใช้ทั่วหมู่บ้าน จะได้อานิสงค์มากทีเดียว ไว้ให้ลูกหลานเขา แล้วเอาดินขึ้นมาถมที่สร้างลานให้กว้างๆ จะได้เดินได้ปฏิบัติกันได้สะดวก

อาตมาพูดเพียงวันสองวัน ตอนเช้า สจ. อยู่ในเมืองได้ยินข่าวเขาตัดสินใจทำเลย เขาบอกว่า "ไม่เคยนึกเลย" เขาไม่คิดว่าอาตมาคิดได้ไกลถึงอย่างนี้ เขาบอกว่าต้องการงบเท่าไรให้บอกเขาจะเอามาให้ อาตมายังมีกำลังอยู่ พาสร้างได้ก็สร้าง ญาติโยมจะได้ปฏิบัติกันได้เต็มที่ จะได้สนุก เดินสนุก นั่งสบาย อาตมามองแล้วเห็นว่าอานิสงค์สูง ชาวบ้านบางคนก็เอ๊ะ!..ว่าทำลายป่า มันเป็นป่าก็จริง แต่เป็นป่าอาศัยไม่ได้ประโยชน์ใช้สอยได้น้อย แต่อาตมาว่าทำแบบนี้ดี น้ำก็อุดมสมบูรณ์ ที่อยู่ที่อาศัยก็สบาย และก็มีสถานที่บำเพ็ญได้พักได้อาศัยได้เต็มที่ จะได้เร่งปฏิบัติกัน

มาที่นี่แล้วเหมือนกับมาบ้านของเรา เพราะว่าไปบางที่เขาจะไม่อนุญาตให้ทำครัวทำอะไรได้เต็มที่ ที่พักที่อาศัยไม่อนุเคราะห์ได้สะดวก พรหมวิหารไม่กว้าง คนเราพอมีความยากความหิวโหยก็ทุกข์ทรมาน ปฏิบัติได้ไม่เต็มที่ ถ้าคนเข้าใจแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นธรรมหมดเลย ถ้าคนที่ต้องการฝึกใฝ่อยากได้จริงๆ แล้ว รู้นิดๆ หน่อยๆ แล้วไปเร่งทำความเพียร ก็จะได้ไปได้ไวได้เร็ว นี่แหละ..มีโอกาสมีกำลัง จะได้ทำให้เสร็จ

อีกอย่างหนึ่งนั้น ก็มีเหตุการณ์เกิดขึ้นกับอาตมา ๒ ครั้งซ้อนๆ คือช่วงประมาณ ๒-๓ ปีที่ผ่านมา อยู่กับ (พระชื่อ) สหรัฐ พระมาจากใต้ มาฝึกอยู่ด้วย เขาก็นวดแข้งนวดขาให้อาตมาที่ศาลาบ่อปลาโน้นแหละ เขาก็นวด แข้งนวดขาให้ อาตมาก็เผอิญเหลือบมองไปเห็นดวงดาววิ่งมา ดวงเท่านิ้วโป้ง วิ่งมา วิ่งมา วิ่งมาแต่ไกล สหรัฐก็อยู่ทางปักษ์ใต้ เขาก็ไม่รู้อะไรหรอก เขาก็อยากให้อาตมาฝึกให้เขา เขาก็มาอยู่ด้วย อยากจะได้ฤทธิ์ได้เดช อยากได้อันนั้นอยากได้อันนี้ ไม่รู้อะไรหรอก สติก็ไม่รู้ อาตมาก็ว่า มันไม่มีประโยชน์หรอก...พากันพยายามไปดับ ไปสร้างสติ แยกรูป แยกนาม สร้างปัญญา ขนาดดับความคิดยังจะบอกให้อาตมา ไปตามดับให้ (หัวเราะ...) "ความคิดมันมากจังหลวงพ่อ ก็ดับก็ช่วยผมด้วย" ... อะไรๆ ก็จะให้อาตมาดับให้ ...เพราะความไม่รู้นะ อะไรๆ ก็จะยกให้ ทำให้หมด ไปตามดับความคิดก็จะให้ไปตามดับให้ ไปแยกก็จะให้ไปแยกให้ ทำอะไรก็จะให้อาตมาทำให้หมด ก็แปลก...เด็กคนนี้ เพราะความไม่เข้าใจ ทุกวันนี้เขาเข้าใจแล้วล่ะ และช่วยเหลือตนเองได้แล้ว เข้าใจแยกแยะ... แต่เขายังอยากจะได้ฤทธิ์ได้เดชอีก ...

อาตมาก็ว่า "อย่าไปแสวงหามันเลย มันไม่ได้ดับทุกข์ได้หรอก มันไม่ใช่หนทางดับทุกข์ให้หลุดพ้นหรอก เดินปัญญาข้ามพ้นให้มันหมดเถอะ" .... ก็พอดีมีดวงดาวดวงหนึ่งมันลอยมาๆ อยู่กลางฝูงดาวต่างๆ เต็มไปหมด ดาวเยอะวันนั้น ก็เลยว่า "เอ้า! สหรัฐมองเห็นดวงดาวที่วิ่งมาไหม" สหรัฐก็บอก "ไม่เห็นครับ" "มองดูดีๆ ซิ" "มองไม่เห็นครับ" อาตมาก็บอก "มองไม่เห็น...เดี๋ยวหลวงพ่อจะชี้ให้ดูนะ พอทวน เอ้า! ดูซิดาวดวงนั้นที่ลอยมาเห็นไหม"....แค่นั้นแหละดาวดวงนั้นแตกกระจายทั่วท้องฟ้าเลย เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์มากเลยทีเดียว

สัจจะตรงนี้สำคัญมากทีเดียวนะ ถ้าคนจะบรรลุธรรมะได้

สัจจะนี้ต้องเป็นเอกเป็นหนึ่ง ถ้าเข้าใจแล้วถึงวางได้หมด สัจจะ ความตั้งมั่นที่จะขยันเดินให้ถึงนี่ มันจะเป็นของมันเอง ถ้าสัจจะนี้สำคัญมากทีเดียว ต้องทำให้ได้ เดินให้ถึง แล้วก็เดินให้ถูกวิธี ถึงไปได้เร็วได้ไว

ทีนี้..ดาวแตกกระจาย สหรัฐนี่ขนลุกหมดเลย ไม่เคยเห็นประสบการณ์ มันเป็นเองของมัน ... พอนี่อีกที อาตมาก็มานอนอยู่ที่เก่าน่ะแหละ คืนนั้นดาวก็เยอะ ทีนี้...ดาวลูกเท่ากำปั้น ...ลูกใหญ่กว่าเก่า ก็เลยทีนี้ไม่เหมือนเดิมนะ ก็นอนดูนะเป็นชั่วโมงสองชั่วโมง ก็สว่างๆขึ้น มันโล่งมัน โปร่ง ทีนี้...อาตมาก็พูดขึ้นว่าสงสัยคงได้วางสมมติภาระหน้าที่ต่างๆ คงจะได้หยุดสมมติแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะรีบทำให้เสร็จเรียบร้อย ก็จะได้วางสมมติ จะให้วางสมมติจริงๆ ก็ถ้าจะให้วางสมมติจริงๆ ก็ให้ดวงดาวที่นอนดูอยู่เนี้ยให้อันตรธานหายไป ตรงจุดนี้ให้ปรากฏ พอพูดแค่นี้นะ พอก้มหน้าลงมา พอเงยหน้าขึ้นไป ดวงดาวหายไปแล้วนี่แหละ ....ถึงรีบๆทำให้เสร็จๆ เพราะอายุก็เหลืออยู่ไม่มากแล้ว อาตมาถึงได้ไปจัดสรรกับงบเทวดา บอกพอใครมีงบมีประมาณอะไรก็ให้รีบๆ มาทำจะได้ช่วยจะได้พาสร้างกัน มาทำตรงนี้มาสร้างเพื่อเป็นหลักแหล่งสิริมงคล

๓.๒๑ พูดอะไร โยมจับไปตีเป็นหวย

สมัยก่อนนะอาตมาพูดอะไร โยมนี้จับไปตีเป็นหวยหมด ชาวบ้านเขามาจับไปแทงเป็นหวย แม้กระทั่งทำน้ำมนต์ไปออกอยู่ในขันน้ำมนต์ ทีนี้...ก็พากันมาให้อาตมาทำ เอากระติกน้ำมาให้ทำน้ำมนต์ ให้คนโน้นให้คนนี้กัน จะเอาไปทำอันโน้นอันนี้ ที่ไหนได้จะเอาหวยกัน ...ก็แปลกเหมือนกัน บางทีอาตมาก็หาทางหลบหลีก บางทีก็ชี้ให้ไปนับต้นไม้ นับอะไรก็ถูกหมด (หัวเราะ...)

จะพูดเรื่องอายุให้ฟัง สมัยไปอยู่วัดถ้ำแสงเพชร อยู่ในถ้ำก็มีญาติโยมตามไปกราบ ไม่ไปถามอะไร คำแรกเขาก็ถาม "อาจารย์อายุเท่าไร"

อาตมาก็บอกตามตรงอาตมาอายุ ๒๗ ปี ...โยมเขาก็กลับ ทีนี้ก็แทงหวย ๒๗ ก็เหมารถมาเลยบอกอาตมาบอกหวยแม่น ...อาตมาก็ว่า บอกอะไร ก็ถามอายุอาตมาก็บอกอายุ ทีนี้เอาของมาถวาย พากันมาขอเอาเลข เอาหวย อาตมาก็บอก มา..ก็ไปนับเอาล้อรถของท่านที่ขี่กันมาโน้น โยมเขาก็ไปนับล้อรถ ก็ถูกกันอีก (หัวเราะ...) ก็แปลกนะ

ทีนี้...มียายคนหนึ่งมาอยู่วัด สมัยก่อนชอบเล่นเลข บ้านก็แตกสาแหรกขาด สามีเป็นมหาเปรียญห้าเปรียญหก เป็นอาจารย์ใหญ่ เขาก็ไม่เชื่อเรื่องนี้เท่าไหร่ เขาก็มาลองหยั่งเชิงถามอันโน้นอันนี้ อาตมาก็แก้ได้หมด เป็นมหาทั้งสองคน ครูใหญ่ทั้งสองคน

ทีนี้อาตมาก็ตอบกลับว่าเดียวนี้มีแต่คนโง่ๆ เรียนถึงมะหงมหาแล้วก็ดับทุกข์ไม่ได้ มหาสูงถึงขนาดไหน ก็ดับทุกข์ไม่ได้ เขาก็มองหน้ากันลอกๆแลกๆ อาตมาก็เลย เอ้า! ...เป็นมหาเหรอ ... เขาก็ตอบ "ครับ" เป็นทั้งมหา เป็นทั้งอาจารย์ใหญ่ เขาก็ว่า "เอ้า! ..ทำไมมาว่าผม เป็นมหาแล้วดับทุกข์ไม่ได้ละครับ" อาตมาก็ว่า ก็โง่ไหมละเป็นทาสของเงินทาสของกิเลส ทาสของอารมณ์ แล้วก็ดับทุกข์ไม่ได้ สร้างแต่กองทุกข์อยู่อย่างนี้ เขาก็ถาม "ทำไมพวกผมไปอยู่กับเจ้าคุณ เจ้าคุณถึงยกยอสรรเสริญผมเก่งจริงๆ ทำไมพอมาเจอหลวงพ่อพระเด็กๆ แล้วมาว่าพวกผมโง่จัง" แล้วมันดับทุกข์ได้ไหมละ เขาก็ว่าดับทุกข์ไม่ได้จริงๆ ตั้งแต่วันนั้นมา เขาก็เลยน้อมเขามาฝึกหัดกับอาตมาจนทุกวันนี้

ทีนี้...แม่บ้านของท่านก็ชอบไปหาหวยชอบหวย โยมพ่อบ้านก็จะเอาโยมแม่บ้านออกจากหวย ก็พามา จะพามาปฏิบัติ คนชอบหวยอยู่แล้ว มาเจออาตมาก็คอยแต่จะจับเอาแต่หวยอีก อาตมาก็บอกให้เลิกเล่นหวย อาตมาก็เล่าเรื่องว่า...อาตมาบวชมาไม่เหมือนเพื่อนนะ อาตมาออกบวชเพื่อหาทางดับทุกข์ หาทางหลุดพ้น ขวักไขว่อยู่แต่ในธรรม .... ทีนี้โยมเขา ก็เอาไปแทงหวย ถูก ถูกหวย แล้วก็มาอีก ยิ่งมาอีก ....

อาตมาเดินไปไหนก็ตาม ตามไปขอหวย อาตมาก็ชี้ให้ดูนี้ อาตมาปลูกไผ่ ปลูกอะไรไว้เนี้ย ภายใน ๖-๗ ปี จะร่มรื่น เป็นร่มเป็นเงาหมด เขาก็เอาไปแทงหวยอีก ก็ถูกอีก พูดอะไรเป็นหวยหมด

ตอนช่วงที่ฝึกใหม่ๆ ก็น้อมเข้าไปดูเลขดูหวย มันผุดขึ้นมา ผุดขึ้นมา ก็เลยว่า...จิตของเราจะไหลเข้าไปในหวยแล้วก็เลยตัด ว่าไม่ใช่ หนทาง พอน้อมเข้าไปแล้ว จิตของเราก็อะไรๆ ก็ผุดขึ้นมา หาหวย... หวยก็ผุดขึ้นมาพอเห็นอย่างนั้นอาตมาก็ว่าไม่ไหวแล้ว จิตเรามันน้อม ก็รีบมาดับ มาตัด มันไม่ใช่หนทาง อาตมาไม่สนใจเลยดับทุกข์ไม่ได้ ไม่ใช่ทางหลุดพ้น อาตมาวางออกหมด

๓.๒๒ คนที่มีกิเลสนั่นแหละเอามาฝึก

ฝึกไปฝึกมากิเลสมันก็หมด ถ้าไม่ฝึกมันก็ไม่หมด มันก็มากขึ้นมากขึ้น คนส่วนมากก็ไปคิดว่า ถ้าไม่ไปปฏิบัติอบรมแล้วกิเลสมันไม่หมด มันไม่จำเป็นต้องไปวัดเลยนะ กิเลสมันก็ไม่มีเหมือนกัน ถ้าคนตั้งแต่เกิดมา ก็ปฏิบัติไปได้ตั้งครึ่งหนึ่งแล้ว ๗๐-๘๐% ไปแล้ว คือรู้จักตนเอง รู้จักหน้าที่ความรับผิดชอบ มีการอ่อนน้อม ถ่อมตน มีความเสียสละ มีความขยันหมั่นเพียร ไม่ใช่ว่าไปวัดแล้วถึงได้ไปปฏิบัติธรรม เราเลี้ยงดูพ่อแม่ของเราดีแล้วหรือยัง เราทำหน้าที่ของเราดีแล้วหรือยัง เราขยันมั่นเพียรไหม หรือว่าแม้แต่เสื้อผ้า ก็หมกกักองไว้เป็นที่เป็นทางหรือยัง แม้แต่ถ้วยชามรู้จักให้เป็นที่เป็นทาง เพื่อนว่าเราเราไม่โกรธเพื่อนได้ไหม อโหสิกรรมได้ไหม มีผลไม้ลูกใหญ่ลูกเล็ก เสียสละให้เพื่อนได้ไหม เราเอาลูกเล็กให้เพื่อนลูกใหญ่ได้ไหม แต่ส่วนมาก...คว้าเอาแต่ลูก ใหญ่ไว้ก่อนให้เพื่อนลูกเล็ก เราต้องเป็นคนเสียสละให้เต็มที่

บทที่ ๔
จุดประกายธรรม

๔

จุดประกายธรรม

บทที่ ๔ เป็นเรื่องประสบการณ์ต่างๆ ของคนที่ค้นพบ "จิตว่าง" ได้ อย่าพยายามไปหาว่าเป็นใคร คิดเสียว่าอ่านเอาตัวอย่าง สร้างแรง "ขยัน" ในการฝึกสติ

๑. ขาใหญ่...กลัวเสียฟอร์ม

สามีภรรยาคู่หนึ่ง ภรรยาทำงานทั้งวัน สามีก็ทำงานทั้งวัน แต่สามีพบเจอผู้คนมากกว่า และแน่นอนครับ ตามประสาชายไทยย่อมต้องหลงไปตาม "อำเภอใจ" ยังไม่ได้ติดตั้งระบบตรวจวัดการเกิดของจิต ซึ่งก็คือ สตินั่นเอง แอบไปเที่ยวโน่น เล่นนี่

ภรรยาก็ทุกข์ใจ งานประจำก็มาก ตามสไตล์หญิงไทยจึงเข้าวัด ในขณะที่ชายไทยก็เข้าบาร์ มีเมียน้อย ฯลฯ

ภรรยาฝึกแนวสมถะมามาก ชอบนั่งสมาธิเห็นโน่น เห็นนี่ แต่ก็กลัวผี พอมาที่วัดป่าธรรมอุทยานก็ชวนเพื่อนๆสาวๆ มาฝึกด้วยกันหลายคน

หลายปีผ่านไป สามีก็ยังคงขับรถมาส่งภรรยาที่วัดเป็นประจำ แต่เจ้าตัวสามีไม่ยอมค้างที่วัด จนกระทั่งโดนโกง หมดเงิน ฯลฯ โดนปลดออกจากตำแหน่งเจ้านายใหญ่โต ก็เกิดทุกข์มาก

พอทุกข์ ภรรยาพามาหาหลวงพ่อที่วัด หลวงพ่อก็พูดเป็นอุบาย

ท้าทายว่า "แน่จริง ก็ค้างคืน ปักกลดในป่าช้าไหม"

สามีก็เกิดมานะ มีอัตตา รักษาเหลี่ยมชาย รักษามาดว่า "ได้ครับ" ทั้งๆ ที่กลัวขาดใจ หลวงพ่อติวเข้มเรื่องการมีสติ ระลึกรู้

ตอนนั้นตีหนึ่งกว่าๆ ป่าช้าก็มืดสนิท รกก็รก ศพผีตายโหงมากมาย แต่เมื่อเดินจงกรมในป่าช้าข้างๆ หลุมศพกลบดินแบบง่ายๆ สไตล์อีสาน คุณสามีก็เกิดอาการกลัวขึ้นมา ความคิดขาจร (สังขาร) ผุดเข้ามาเพียบเลย แต่ก็รำลึกถึงคำสอนของหลวงพ่อที่ว่า "ให้มีสติ รู้เท่าทัน"

สามีจึงเดินกำหนดรู้ รู้ ๆๆๆ ทุกครั้งที่เท้ากระทบพื้น ตัดความกลัวไล่นิวรณ์ออกไป ตีสามผ่านไป หลวงพ่อก็เดินโผล่ออกมาจากหลังต้นไม้ใหญ่ พี่แกก็สะดุ้ง!... ถ้าเป็นปกติเข่าคงอ่อนทรุดลงไปกองกับพื้นแล้ว หลวงพ่อก็สอน ยิ่งดึกก็ยิ่งง่วงๆ ทั้งกลัวทั้งง่วง ยิ่งง่วงยิ่งต้องฝืนเร่งสติเข้าไปอีก ไล่ความง่วง ชนะความกลัวได้ กำลังสติก็จะเพิ่มขึ้น ในที่สุดสามีก็สว่างโล่ง พบจิตว่างได้ในที่สุด

๒. โดนลงทรงจึงตั้งสติได้

เล่าถึงสามีแล้ว ก็ต้องเล่าเรื่องของภรรยาบ้าง สามีรู้เรื่องจิตว่างไปแล้ว นิสัยเปลี่ยนแปลงกะทันหันเพียงแค่ข้ามคืน เลิกนิสัยชาวไทยมาตรฐาน (เที่ยว กิน สุรา นารี ภาชี กีฬาบัตร ฯลฯ) ได้ ภรรยาก็ยังชอบนั่งสมถะกรรมฐานแบบปิดตา ลงลึกอีก ทั้งๆ ที่หลวงพ่อบอกให้ฝึกสติ ฝึกสติ

วันหนึ่ง ภรรยาตามคณะหลวงพ่อไปงานบุญอยู่อีกจังหวัด แล้วแวะพักที่ร้างแถวๆ อำเภอวัดโบสถ์ สมัยก่อนเคยเป็นสถานที่โบราณแห่งหนึ่ง คืนนั้นหลวงพ่อเตือนทุกคนว่า ระวังตัวกันเองนะ เจ้าที่เขาแรง "อย่าอยากแม้แต่นิดเดียว" คืนนั้น เมื่อนอนไปสักพัก ก็รู้สึกว่ามีใครกำลังจะลงร่างของตน เริ่มหนักอึ้ง ชาตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นมา

ภรรยาก็กลัวมากๆ ขยับขาหนีไม่ยอมให้ลงร่าง ก็รู้สึกเหมือนว่าโดนวิญญาณนั้นจับร่างของเธอหมุนๆๆๆๆ

เธอจึงนึกคำของหลวงพ่อกล้วยว่าให้มี "สติ" "ดูจิตตนเอง" เธอจึงกำหนดสติดีดความคิดจร ดูกาย ดูจิต ตัดความคิด อคติ เพ่งโทษ เช่น

เกลียด รังเกียจ เขาจะทำร้าย ฯลฯ รู้เท่าทันความคิดปรุงแต่งที่ทำให้จิตเกิด เช่น เขาจะทำร้ายเราเขาเป็นใคร ฯลฯ พิจารณาว่า เราเพ่งโทษเขาหรือไม่ ถ้าเพ่งโทษก็ปล่อยวาง ในที่สุดก็พบ "จิตว่าง" รุ่งเช้าหลวงพ่อถามว่า "เก่งแล้ว ช่วยเหลือตัวเองได้ หลวงพ่อรู้เลยไม่ออกมา"

๓. เซียนพระไตรปิฎก

พี่ผู้ชายคนหนึ่งเก่งเรื่องปริยัติมากๆ พี่เขาก็มาทำบุญ ทอดผ้าป่าที่วัด มาใหม่ๆ ในหัวก็มีแต่การสงสัย ความคิดจรคืออะไรก็ไม่รู้จัก เพราะเป็นคำศัพท์เฉพาะวัด แต่ถ้าบอกว่าสังขารพี่เขาจะรู้ แต่รู้ของพี่เขา คือ รู้ในสมอง ยังไม่รู้แบบ ปรากฏขึ้นที่ "ใจ" สักที

พี่เขาถนัดในการ ตรวจสอบพระ ไม่ค่อยจะเชื่อว่าพระพูดถูกบาลี พูดผิดพุทธพจน์ มัวแต่จะจับผิดพระ ลืมจับ "อาการของจิต" ของตนเอง

โชคดี ที่เพื่อนและน้องสาวที่มาด้วยช่วยกันเตือน ช่วยกันสอน เมื่อพี่เขาอยู่ไปสักพัก ก็เริ่มเห็นว่าปฏิปทาของหลวงพ่อยอดเยี่ยมจริงๆ

เผอิญมีอยู่วันหนึ่ง มีหญิงสาวคนหนึ่ง เพิ่งจะอกหักมากราบหลวงพ่อ ส่วนคุณพี่เขาก็นั่งอยู่แถวๆนั้นด้วย

หลวงพ่อก็บอกว่า "โยมผู้หญิง ถ้ามาฝึกที่วัด ค้างในป่าช้านี่แหละ ไม่นานหรอก จะรู้อะไรดีๆ ขึ้นเยอะ มาอยู่สักสามวัน" แล้วหลวงพ่อก็หันมาบอกพี่เขาว่า "โยม ก็หาโอกาสมาฝึก ค้างที่วัด สักสามสัปดาห์ ก็คงจะพบความว่าง" พอหลวงพ่อบอกว่า สามสัปดาห์ ความคิดจรก็ผุดว่า อะไรหว่า ทำไมคนอย่างเรา ศึกษาธรรมะมาตั้งแต่วัยรุ่น จนสี่สิบกว่าปีแล้ว ทำไมตั้งสามสัปดาห์ ผู้หญิงคนนี้เพิ่งรู้จักธรรมะ ทำไมแค่ สามวัน

ผ่านไปหลายเดือน หลวงพ่อพาพี่เขาไปฝึกที่ภูป่าไร่ เป็นสำนักสงฆ์ในป่าโปร่งๆ บนเทือกเขาภูพาน คืนนั้น หลวงพ่อก็สอนญาติโยมมากมาย และก็บอกโยมพี่ว่า "ตั้งใจฝึกนะ สามเดือนก็คงได้ผล" พี่เขาก็ตกใจ อะไรหว่าคราวก่อนบอก ๓ อาทิตย์ คราวนี้ ๓ เดือน ทำไมมันนานขึ้นนะ คืนนั้นใครๆ เขาก็พากันปฏิบัติธรรม แต่พี่เขากลับน้อยใจ สุดท้ายก็เลยตัดสินใจท้อใจ "ไม่เอาแล้ว ไม่ฝึกแล้ว" เข้านอนดีกว่า สี่ทุ่มกว่าๆเอง

เช้าตื่นนอน ไม่คิดอะไรสมองปลอดโปร่ง จิตเบาสบาย พอปล่อยวาง ตัวทุกข์มันก็วาง ก็พบว่า "จิตว่าง" คืออะไร

หลวงพ่อถามว่า โยมเห็นไหมหละว่าโล่งๆ เป็นอย่างไร

๔. กลัวผี...ถอนหญ้า จนได้เรื่อง

หลวงพี่ท่านหนึ่ง มาบวชอยู่กับหลวงพ่อที่วัด หลวงพ่อ ไล่ให้ไปอยู่ในป่าช้า ก็น้อยใจหลวงพ่อ หลวงพี่ท่านกลัวผี จะขออยู่ศาลาริมสระน้ำใกล้ๆ โรงครัว แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ หลวงพ่อบอกว่า "ถ้าผีจะฆ่า หลวงพ่อตายก่อนแล้วล่ะ" ก็จำใจ ยอมไปอยู่กุฏิในป่าช้า ทั้งๆ ที่กลัวผี แต่ก็ฝึกด้วยการให้มีสติอยู่กับการถอนหญ้า เพราะต้องเดินออกจากกุฏิมาที่หอฉันกลัวผีมากๆ ตื่นมาทำวัตรตีสามตีสี่ กลัวมากๆ จุดเทียนนำทาง แล้วถอนหญ้าออกมา กำหนดมีสติรู้ที่มือ รู้ที่แรงดึงหญ้า ไม่ให้คิดไปในอารมณ์อื่น

สมัยก่อนป่าช้าที่วัดเป็นหญ้ารก ต้นไม้ปกคลุมมาก (ดงหนามค่อมเป็นภาษาอีสาน หมายถึง ป่าที่กิ่งไม้ทึบทับประสานกันด้านบนจนแดดส่องลงไม่ถึงพื้นดิน) หลวงพี่กลัวผี ก็ฝึกให้มี สติ อยู่กับการถอนหญ้าจนเดี๋ยวนี้ในป่าช้า เป็นทางเดินหลายเส้นทาง จนถึงทุกวันนี้

วันแรกทำทางสายที่หนึ่งออกมา พอจะเข้าไปที่กุฏิก็กลัวอีก ก็ทำทางสายใหม่กลับเข้าไป วันที่สองก็กลัวอีก ทำทางสายใหม่อีก ตัดหญ้าถอนหญ้า จนเตียนโล่งหลายทาง ทำไป ทำไป มีสติ ระลึกรู้ จนพบ "จิตว่าง"

๕. พยาบาลเสียเปล่า ... แต่กลัวผี

พยาบาลสาว มาฝึกปฏิบัติสมัยที่ป่าช้าน่ากลัวมากๆ ธรรมดา เธอทำงานเห็นศพเป็นประจำ ที่โรงพยาบาลก็ไม่ได้กลัวอะไร แต่พอมาฝึกที่ป่าช้า กลัวสุดขีด

หลวงพ่อ ให้เธอซึ่งมากับเพื่อนพยาบาลอีกสองคน รวมเป็นสามสาวพยาบาล แยกย้ายไปปฏิบัติ นั่งสมาธิ เดินจงกรม คนละหลุมแยกห่างๆ กัน เธอต่อรองขอจุดเทียนไว้ที่หัวท้ายทางเดินจงกรมทั้ง 2 ด้าน แล้วก็เดินจงกรมกลับไปกลับมาปรากฏว่า พอเดินมาถึงปลายทางจงกรมด้านหนึ่ง กำลังจะกลับตัวไปอีกด้านหนึ่ง เทียนเล่มที่อยู่ไกลออกไปดันดับลง

มืดลงทันที ....ความคิดขาจรเข้าแทรก คิดไปต่างๆ นานา ร้องไห้ยืนอยู่ที่ตรงนั้นเอง ยึดเทียนที่ยังไม่ดับเป็นที่พึ่ง ไม่ไปไหนแล้ว ร้องไห้จนกระทั่งหลวงพ่อเดินมาสำรวจ แล้วหลวงพ่อจึงเทศน์สอนว่า คนเรากลัวความมืด เอาเทียนเป็นที่พึ่ง ไม่ได้เอาสติเป็นที่พึ่ง .... เทียนแค่เล่มเล็กนิดเดียว ทำไมต้องยึดเป็นที่พึ่ง จะข้ามฝากทำไมจึงต้องอาศัยเทียน

เธอจึงคิดได้ สติก็กลับคืนมา พบความว่างในขณะที่หลวงพ่อสอนธรรม ให้นั่นเอง

๖. *ฟ้อนรำอยู่ในป่าช้า*

หญิงวัยชราชาวบ้านคนหนึ่ง ฝึกแนวยกมือ ให้รู้การเคลื่อนไหว มีสติกับการเคลื่อนไหว ใครๆ ก็ชอบพูดแซวป้าแกว่า เข้าป่าช้าไปฟ้อนรำ

หลวงพ่อให้ไปฝึกในป่าช้า สร้างจังหวะ กายเคลื่อนไหว ใจรับรู้ ป้าแกก็เลยฝึกไปเรื่อยๆ

อยู่มาวันหนึ่ง ป้าแกก็กำหนดรู้การเคลื่อนไหวไปเรื่อยๆ ปรากฏเห็นเป็นนิมิตธรรมจักรหมุนอยู่ต่อหน้า ป้าก็เลยดับความคิด ตามที่หลวงพ่อสอนไว้

พอจิตสงบ ปัญญาก็เกิดขึ้นมาว่า ธรรมจักรนี้ ก็เหมือนตู้พระไตรปิฎก ตู้พระไตรปิฎกกว้างศอกยาววาหนาคืบ ก็อยู่ในตัวเรา ในใจของเรา ป้าก็เลยปล่อยวาง นั่นแหละ ก็พบความว่างได้ในที่สุด

ตอนนี้ ไม่ต้องฟ้อนรำในป่าช้าอีกแล้ว ดูจิตเป็นแล้ว

๗. *ญาติไม่มารับ*

ส่วนหญิงชาวบ้านอีกคนหนึ่ง มาทำบุญใส่บาตรที่วัดเป็นประจำทุกวัน ตั้งแต่สมัยแรกๆ ที่ยังคงเป็นป่ารกมากๆ วัดยังไม่มีอะไรเลย แม้แต่ถ้วยชามก็ยังไม่ค่อยมี

หลวงพ่อก็ให้ไปฝึกในป่าช้าดึกๆ ป้าแกมาทำบุญอยู่หลายปีเหมือนกัน จนกระทั่งคืนหนึ่งป้าแกก็เลยนัดญาติว่า ดึกๆให้ไปรับกลับ อย่าลืมไปหาแกนะ แกกลัวผีมากๆ

คืนนั้น ป้าก็เลยเข้าไปฝึกในป่าช้า กลัวจนตัวสั่นร้องไห้อยู่คนเดียว

ทำอะไรไม่ถูก ความคิดจรเข้ามาหลอกหลอน รอแต่ว่าเมื่อไรหนอ ญาติจะมารับกลับสักที

สุดท้าย คุณป้าแกก็เลย นึกคำสอนของหลวงพ่อให้มี "สติ" ป้าจึงลุกขึ้นเดินจงกรม กำหนดสติ ระลึกรู้ที่ก้าวที่เดิน เดินกำหนดรู้ จนกระทั่ง "จิตว่าง"

๘. ไม่เห็นทุกข์ ไม่เห็นธรรม

รายนี้ ท่านเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ อยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลที่ดังมากแห่งหนึ่ง อาจารย์เป็นคนดี ไม่โกงไม่กิน

อยู่มาวันหนึ่ง เหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นในชีวิต คือ ท่านโดนปลดออกจากตำแหน่งผู้อำนวยการ เพราะอำนาจทางการเมืองในมหาวิทยาลัยฯ

ท่านทุกข์ใจเป็นอย่างมาก เพราะอายุก็เกือบจะหกสิบแล้ว มาโดนทีเด็ดตอนแก่แบบนี้ มันทำใจลำบาก

ลูกชายของท่านมาที่วัดนี้บ่อยๆ ก็ชวนท่านอาจารย์พ่อให้ไปกราบหลวงพ่อด้วยกันหลายหนแล้ว แต่อาจารย์ก็ไม่ยอมมา เพราะท่านชอบปิดตานั่งสมาธิ ดูโน้น เห็นนี่ ไปเรื่อยๆ แต่ยังดับทุกข์ไม่เป็น จนมาคราวนี้เจอบททดสอบใหญ่ ทดสอบหนักมาก ท่านจึงถามทางไปวัดจากลูกชาย

อาจารย์เดินทางไปพบหลวงพ่อก็ดึกดื่นค่อนคืนไปแล้ว หลวงพ่อก็สอนให้ปล่อยวาง อาจารย์ทำบุญมามากแล้ว

หลวงพ่อสอนจนกระทั่ง จิตของอาจารย์ว่าง ก้มลงกราบหลวงพ่อและบอกว่า "เหมือนเกิดใหม่เลยครับ"

นิสัย "เปลี่ยนไป".. ในคืนนั้นเอง

๙. แม้นต่างศาสนา ก็จิตว่างได้

ครูหญิงท่านหนึ่ง เป็นชาวฟิลิปปินส์ สอนอยู่โรงเรียนนานาชาติมีสามีเป็นคนไทย ครูหญิงเธอไม่ได้ถือศาสนาพุทธนะครับ

สามีไทย ส่วนใหญ่เป็นครูสอบอารมณ์ภรรยา คือ กิน เที่ยวไม่ค่อยกลับบ้าน ไม่ค่อยช่วยเลี้ยงลูก ฯลฯ เธอจึงมีทุกข์มาก และคงจะด้วยบุญหนุนนำมา เธอได้มาที่วัด หลวงพ่อสอนเรื่องการกำหนดสติให้

หลวงพ่อท่านบอกว่า ศาสนาไหนก็เหมือนกัน ไม่แบ่งแยก

หลวงพ่อให้เธอไปเดินในป่าช้าคนเดียว และไม่น่าเชื่อ แค่ชั่วโมงเดียว ตีหนึ่งกว่าๆ ก็ "จิตว่าง" ได้

เมื่อจิตว่างแล้ว จะถือศาสนาใดก็ไม่สำคัญ เพราะภายในคือความว่าง จะเข้าโบสถ์ศาสนาไหนก็ได้ เพราะวัดอยู่ที่ในใจแล้ว ไปที่ไหน อยู่ที่ไหนก็ คือ วัด

๑๐. กลัวตรงไหน ไปตรงนั้น

อาจารย์นักวิทยาศาสตร์ท่านหนึ่ง ท่านเพิ่งมารู้จักศาสนาพุทธได้ไม่นาน แต่ท่านฝึกแนวสมถะกรรมฐานได้เร็ว ฝึกไม่ถึง 2 ปี ก็ปิดตาเห็นโน่นเห็นนี่ได้แล้ว

ท่านมาที่วัด เจอหลวงพ่อตามคำแนะนำของคุณหมอผู้หญิงท่านหนึ่ง เมื่อมาเจอหลวงพ่อ หลวงพ่อก็บอกว่า โยมทำบุญมามากแล้ว ขาดแต่การเดินปัญญา มาฝึกที่วัดนี้นะ สัก ๓ วัน

อาจารย์ก็หาโอกาสมาฝึกจนได้ มาฝึกหลายครั้ง แต่ก็แวบเข้าๆ ออกๆ วัด หลวงพ่อสั่งห้ามปิดตา แต่ให้ดูความคิดจร ดูจิต ละขันธ์ห้าให้ได้

จนมาวันหนึ่ง หลวงพ่อไม่อยู่วัด แต่สั่งไว้ว่าโยมกลัวตรงไหน ก็ไปฝึกสติที่ตรงนั้น ตกดึก ตีหนึ่งกว่าๆ ท่านอาจารย์ก็เดินในป่าช้าคนเดียว เดินไปหลุมที่กลัวที่สุด ขณะเดินไปความคิดขาจรเกิดขึ้นมาเพียบเลย กลัวมากๆ ลมพัดแรง มืดก็มืด

ท่านอาจารย์จึง ปลง แล้วก็เดินขึ้นบนเชิงเทินแบบอีสาน เป็นบันไดปูนสองข้างประกบกัน ช่องว่างระหว่างบันไดคือ ที่เขาเอาฟืนมาวาง เอาศพพาดแล้วจุดไฟเผา อาจารย์ขึ้นไปนอนปลงอยู่ที่บันไดขั้นบนสุด คำนึงว่าสุดท้ายก็ต้องมาตายที่ตรงนี้ จากนั้น ก็เดินลงมาจากเชิงเทิน เดินแบบปลงๆ ระลึกถึงเรื่องความตาย เดินได้ไม่กี่ก้าว "จิตว่าง" ระหว่างเดินนั่นเอง

รุ่งเช้า หลวงพ่อก็กลับมาจากนอกวัด ท่านก็ถามอาจารย์ว่า "ถ้าหลวงพ่ออยู่วัดก็ยึดหลวงพ่อ พอหลวงพ่อไม่อยู่ ก็เลยไม่ยึด จิตมันก็เลยว่าง"

๑๑. หลอกตัวเองว่าป่าช้า คือ ชายทะเล

หญิงสาวคนหนึ่ง มาที่วัด เพราะมีปากเสียงกับสามีบ่อยๆ เซ็งๆ ก็มาฝึกสติที่ป่าช้า หลวงพ่อให้เดินในป่าช้า ให้มีสติ เพื่อดูจิต แต่เธอกลัวผีมากๆ ทั้งๆ ที่อาชีพของเธอ เจอศพที่โรงพยาบาลเป็นประจำอยู่แล้ว

ขณะเดินจงกรมในป่าช้า เธอหลอกตนเองเพื่อไม่ให้กลัวผีว่า เดินเล่นที่ชายทะเล ป่าช้ารอบๆ ตัวเธอนี่แหละ คือชายหาด ชายทะเล มีเสียงใบไม้หวิวๆ คือเสียงลมทะเล ฯลฯ หลอกตนเองให้หายกลัวผี

หลวงพ่อบอกว่า นี่เป็น จิตหลอกจิต ไม่ได้สะสมกำลังสติ และแล้วด้วยบุญหนุนนำ มีอยู่วันหนึ่งที่โรงพยาบาล กวาดต้อนคนไปฝึกปฏิบัติแนวยกหนอ ย่างหนอ ที่วัดแห่งหนึ่ง

การฝึกที่วัดนั้น เคร่งมากๆ ห้ามพูดกัน เดินจงกรม นั่งสมาธิทั้งวัน ทำอะไรตามเวลาที่กำหนดไว้ เธอเครียดมาก เพราะที่วัดของหลวงพ่อไม่มีกฎใดๆ ทั้งสิ้น ต่างคนต่างฝึกกันเอง เธอก็คิดต่อต้านอยู่ภายใน เธอเห็นว่าพระวิทยากรสอนผิด ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสติ คือ อะไร ฯลฯ ความคิดจรเกิดขึ้นมากมาย เพ่งโทษ อคติ เต็มไปหมด ปรากฏว่า พระวิทยากรสั่งให้ทุกคนนั่งสมาธินิ่งๆ นาน 2 ชั่วโมง เธอก็ไม่เห็นด้วย แต่ด้วยความที่ใครๆ ในโรงพยาบาล ก็รู้ว่าเธอเป็นนักปฏิบัติธรรม ถ้านั่งไม่ครบ 2 ชั่วโมง เสียหน้าครั้งใหญ่แน่ๆ เธอก็เลยต้องตัดใจ นั่งก็นั่ง

พอนั่งลงไปแล้ว ความคิดจรต่างๆ ผุดขึ้นมาเพียบเลย ทั้งทรมาน ทั้งเบื่อ ทั้งเมื่อย คันหยุบหยิบ สารพัดทุกข์ จนเธอทนจะไม่ไหวอยู่แล้ว แต่ก็นึกคำของหลวงพ่อว่า "สติ"

เธอจึงหันมา ดับความคิดจร ตั้งสติ ละขันธ์ห้า จนได้ "จิตว่าง" ในการนั่งสมาธิที่วัดนั้น นั่นเอง

๑๒. รำคาญขอเงินเมีย กินเหล้า ด่าเมียดีกว่า

ลุงคนหนึ่ง เคยทำงานเป็นช่างที่เก่งมาก แต่โดนให้ออกจากงาน มาอยู่บ้านเฉยๆ ก็เลยน้อยใจโชคชะตา กินเหล้าเมายา เมียเป็นคนจิตใจ

ฝักใฝ่ในบุญ ก็เข้าวัดทำบุญทุกวัน ลุงก็เลยด่าเมียว่า "ห่วงแต่พระ" เมียโดนด่าทุกวันเข้า ก็เลยกลุ้มใจ จึงไปจุดธูปอธิฐานขอให้ลุงกลับใจเป็นคนดี เข้าวัดกับเขาบ้าง ไม่รู้หลวงพ่อรู้ได้ไง หลวงพ่อไปเรียกลุงที่หน้าบ้าน ให้มาฝึกปฏิบัติธรรมที่วัดด้วยกัน

ลุงเริ่มศรัทธาในธรรมะ แต่ก็ศรัทธาธรรมะมากเกินความเป็น จริง จะทิ้งลูกเมีย ออกธุดงค์ ตามพระอีกรูปหนึ่งที่ชอบเวทมนต์คาถา ชวนกันไปอยู่ป่าหากินใบไม้

พอเมียรู้ข่าว เมียตกใจ กลัวสามีทิ้งลูกไปอยู่ป่า เกรงจะได้รับอันตราย จุดธูปอธิษฐานใหม่ ที่องค์พระใหญ่หน้าวัด ขอเทวดาดลใจสามีไม่ให้ทิ้งลูกเมียไปไหน หลวงพ่อไม่รู้ท่านทราบได้อย่างไรท่านจึงไปหาทั้งลุงและพระรูปนั้น หลองพ่อท่านใช้อุบายให้ทั้งสองฝึกสติด้วยการขุดหลุมดิน ขุดแล้วก็กลบ กลบแล้วก็ขุดใหม่ จนในที่สุดก็พบ "จิตว่าง"

๑๓. *เล่นเกมคอมพิวเตอร์ จนพบความว่าง*

มีผู้หญิงคนหนึ่ง เป็นคนที่อยู่ในศาสนาคริสต ์เธอเดินไปโบสถ์ทุกวัน วันหนึ่งขณะเดินไป เธอคิดว่าทำอย่างไรดีจึงจะรักพระเป็นเจ้าได้จริงจัง มีความคิดหนึ่งผุดเข้ามาว่า “ดูไปที่จิตสิ” เธอจึงแยกความ คิดออกเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งคือ ความคิดดี และอีกส่วนหนึ่งคือ ความคิดชั่ว เธอเห็นมันเกิดดับ เกิดดับ อยู่ตลอดเวลา ในทุกอิริยาบท กิน นอน นั่ง ยืน เดิน อาบน้ำ แต่ในใจเธอมีแต่พระเป็นเจ้า

แล้ววันหนึ่ง ขณะที่เธอกำลังจะเล่นเกม Starcraft พลันเธอก็คิดว่า เราจะคิดถึงพระเป็นเจ้าก่อนดีกว่า และในขณะนั้นเอง จิตเธอก็รวมลงสู่ความว่างไปในที่สุด และหลังจากนั้นอีก 2 ปี ผ่านไป ด้วยผลบุญใดๆ ก็ตาม ก็ได้พบหลวงพ่อ และในวันแรกที่พบท่าน ท่านก็บอกเธอว่า “โยมตกกระแสธรรมไปแล้ว” แต่เธอก็ยังงุนงงสงสัยคำว่า “ตกกระแสธรรม”อยู่ดี จนกระทั่งกว่าเธอจะเข้าใจว่า พระเจ้า คือตัวจิต ก็ปาเข้าไปวันที่ 3 ของการดูจิตอยู่ที่วัด ตามที่หลวงพ่อบอกเอาไว้ ...

๑๔. *ทำงานให้หนัก ... ดับฟุ้งซ่าน ดับโมโห*

หนุ่มวัยรุ่น เกเร นักเรียนพละศึกษา ชอบยกพวกตีกัน มีสนับมือเป็นอาวุธคู่กาย เกเรสุดๆ เอาทุกอย่าง สุรา นารี เป็นคนไม่เชื่อใครง่ายๆ นอกจากตัวเอง หรือเห็นด้วยตาตนเอง

วันหนึ่งอยากมีเมีย แม่เลยหลอกให้บวชสัก 1 พรรษา ท่านก็บวชกับหลวงพ่อ

พอครบพรรษาก็อยากสึก เพราะอยากมีเมีย แต่แม่ก็บอกว่า ไม่มีเงิน อย่าสึกเลย ท่านก็อดทนบวชไปเรื่อยๆ

หลวงพ่อก็สอนเรื่อง ความขี้โมโห ด้วยการให้ทำงานหนักๆ ห้ามพูดโมโหเมื่อไรให้ทำงาน เห็นเพื่อนเอาเปรียบการทำงาน อย่าโมโห ให้ทำเองเลย ให้คิดว่าตอนนี้ทำงานอยู่คนเดียวไม่มีคนอื่นช่วย

หลวงพ่อท่านก็ใช้อุบาย ให้พระรูปอื่นๆ ไปที่อื่น ให้ท่านทำงานหนัก ทำงานมากคนเดียว ทำไปดูจิตไป สลัดความฟุ้งซ่าน ความคิดจรต่างๆ ออกไป จนในที่สุด ท่านก็พบความว่าง

๑๕. *เพราะอยากรู้ ช่วงต่อความคิดกับจิต*

เมื่อต้นปี พ.ศ.๒๕๔๗ ดิฉันไปร่วมงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ของ ดร.วรภัทร์ ภู่เจริญ ที่สุขุมวิท ๒๔ พอถึงเวลารับประทานอาหาร ท่าน ดร.วรภัทร์ ก็ให้ลองสังเกตดูตัวเองว่า อาการหิว กับอาการอิ่ม เป็นอย่างไร

จุดนี้เองที่ทำให้ดิฉันสนใจฝึกดูตัวเองตามแนวของท่าน ดร. และเป็นครั้งแรกที่มีความอยากรู้ว่า ช่วงต่อหิวกับอิ่ม เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ทั้งๆ เกิดขึ้นกับตัวเราเองแท้ๆ

ปกติแล้วดิฉันมักจะไปเข้าคอร์สฝึกอบรมกรรมฐาน ตามสถานที่ต่างๆ จนกระทั่ง ช่วงวันสงกรานต์ที่ผ่านมา ได้เดินทางไปกราบหลวงพ่อกล้วยที่ขอนแก่น ตามคำแนะนำของ ดร.วรภัทร์

เมื่อไปถึง ได้กราบหลวงพ่อกล้วย ท่านก็ถามว่า *"ฝึกในแนวไหนมา .. รู้ไหมว่าทุกข์ นั่นแหละ เป็นการเอาจิตไปกำหนดนะ"* แล้วท่านก็พูดเยอะ แต่ดิฉันฟังไม่เข้าใจ สักพักท่านก็ให้ทุกคนไปทานข้าว แต่ที่จำได้ว่า

ท่านพูดว่า *"ถ้าจิตพลิก เรียกว่า ตกกระแสธรรม"* ก็เลยบอกหลวงพ่อว่า ขอวิธีละกัน ขอให้บอก จะทำทุกอย่าง...อันดับแรก หลวงพ่อท่านสอนให้มีสติรู้แค่ลมหายใจ กับสัมผัสที่ฝ่าเท้า

พอช่วงเวลา ๒-๓ ทุ่ม หลังทานข้าวเสร็จแล้ว ดิฉันก็ชวนเพื่อนๆ ๔-๕ คน ไปเดินที่พระใหญ่กลางป่าช้า ปกติดิฉันเป็นคนกลัวผีมาก แต่ก็อุ่นใจที่มีเพื่อน สักพักเพื่อนก็กลับมาพักเพราะเหนื่อย เหลือตัวดิฉันเองกับเพื่อนอีกหนึ่งคน มองออกไปรอบๆ เห็นต้นไม้มืดๆ ก็กลัว เห็นอะไรก็กลัว พยายามเดินกลับไปกลับมาเพื่อสร้างสติ แต่คิดอย่างเดียวว่า ชีวิตนี้มีแค่ลมหายใจ ขอมีสติอยู่ฝ่าเท้ากับลมหายใจ มีสองอย่าง ก็เดินไปพักใหญ่ๆ ก็คิดอีก เราหายกลัวแล้ว ที่มันหายกลัวเพราะอยู่ใกล้พระใหญ่ หรือมีเพื่อนแล้วที่มืดๆ เราจะกลัวไหม ก็เดินลงไปที่หลุมฝังศพ พอเดินเข้าไปไม่ถึง ๓ ก้าว เกิดความกลัวมากๆ เลย รีบวิ่งขึ้นมาที่องค์พระใหญ่เลย ก็เอ๊ะ..กลัวอะไรตอนไหน ช่วงมันเกิดเราทำไมหามันไม่เจอ ก็เดิน แล้วก็ลงไปใหม่ ตั้งใจดูว่ากลัวตอนไหน ก้าวไหน เดินลงไปสัก ๓-๔ ก้าว เห็นเลย..ทันทีที่เห็น ความคิดมันดีดตัวเองออกไป ที่กลัวนี้ เพราะความคิดมันวิ่งเข้ามาที่จิตเราเลย รู้เลยว่า จิต สติ สมอง มันเป็นคนละตัวกัน

๑๖. *เพราะแรงศรัทธา*

ดิฉันทำงานเป็นผู้ประกาศข่าว อยู่ที่ จส.๑๐๐ พบปะผู้คนมากมาย ต่างคนต่างปัญหาสารพัดเรื่อง เรื่องราวจุดประกายให้รู้จักว่า "จิตว่าง" เกิดจากแรงศรัทธาเมื่อไปถึงวัดป่าธรรมอุทยาน รู้สึกแปลกใจมากๆ กับป้าๆ ซึ่งดูเป็นชาวบ้านธรรมดา แต่ทำไมรู้ธรรมะแตกต่างจากคนทั่วไป ก็เกิดศรัทธาสูงมากว่า เราน่าจะรู้จักธรรมะมากขึ้น นี่เป็นจุดประกายทำให้สนใจที่วัดหลวงพ่อกล้วย แต่ก็มีจุดที่ทำให้สร้างความเพียร หลวงพ่อเองก็ให้สร้างสติ ตอนนั้นอยู่ที่วัด ก็ไม่ทำอะไรมาก คือ กวาดลานวัด ๓ วัน ครั้งแรก มีหลวงพ่อบอกว่า *"ให้มีสติ ตามรู้ตลอดเวลา"*

ก็กวาดอยู่ ๓ วัน แต่ก็มีความอดทน เดินจงกรมบ้าง นั่งสมาธิบ้าง ก็รู้สึกตัวเอง ตัวเบาๆ ว่างๆ

วันที่ ๔ ไปกราบหลวงพ่อแต่เช้าเลย แล้วก็อยู่ช่วยงานที่โรงครัว ก็กลับมานอนสมาธิ รู้สึกตัวเองสงบ เห็นความคิดกับจิตมารวมกัน เราเห็นความคิดมา แล้วเมื่อจิตมาร่วมก็คล้ายๆ เราปิดสวิตช์ไฟแป๊ะ แต่ก็มีสติรู้ตัวตลอด ก็ทำให้รู้ว่า ความคิดกับจิต เขาไม่ร่วมกัน ด้วยความว่าง ความเบาที่เกิดขึ้น ก็พิจารณาต่อ เมื่อมันเข้ามา เห็นภาพมันเข้ามา พอรู้สึกตัวก็พลิ้วหายไปในความมืด ก็นอนดูมันเกิด ดับ อยู่แบบนั้น

พอออกมาจากห้องพัก เห็นหลวงพ่อท่านยืนทำภารกิจอยู่แถวๆ บริเวณที่สร้างถังหมัก แล้วท่านก็ถามดิฉันว่า *"เป็นอย่างไรบ้าง"* ดิฉันก็บอกท่านว่ารู้สึกว่า ว่างๆ โล่งๆ ท่านเลยว่า *"นั่นแหละ แยกรูป แยกนามได้แล้ว"* นี่คือจุดที่ทำให้จิตว่าง คือการทำสติให้ต่อเนื่อง โดยที่เราอาจจะไม่รู้ตัว ทำให้ต่อเนื่องมา ๓ วัน ก็มานั่งสมาธิ เดินจงกรมอีก ๓ วัน ก็ได้ความว่างที่แท้จริง นี่คือจุดประกายให้สนใจปฏิบัติ

๑๗. *เพราะกัลยาณมิตรดี*

ในวันแรกที่ได้พบหลวงพ่อกล้วย คำถามเดียวที่ดิฉันถามก็คือ "ทำอย่างไรจึงจะพ้นจากทุกข์อย่างถาวร" หลวงพ่อท่านแนะนำให้ดูที่จิต แยกรูปแยกนามให้ได้เสียก่อน ตามความคิดให้ทันว่าเกิดตอนไหน ก่อตัวตอนไหน แล้วอย่าให้จิตเข้าไปร่วม

ท่านเปรียบให้ฟังเสมือนว่าตอนนี้จิตของเราคว่ำอยู่เหมือนกับขันคว่ำอยู่ เพียงเราหงายขันนั้นขึ้นมาได้ เราก็จะแยกรูปแยกนาม ตามความคิดได้ทัน

วันแรกได้ทำตามคำสอนของหลวงพ่อ ด้วยความเพียรปฏิบัติอยู่ที่หน้าพระใหญ่ ตกตอนดึกเหลือดิฉันอยู่คนเดียว ในขณะที่นั่งคนเดียวในความเงียบก็เริ่มเกิดความกลัว พอความคิดเริ่มก่อที่สมอง แต่จิตไม่เข้าไปร่วม มีความรู้สึกว่าเห็นการเกิดชัดแล้วตัวสติ (ตัวรู้) ก็ตัดฉับเหมือนการปิดสวิตช์ไฟ หลังจากนั้นก็รู้สึกว่าเริ่มตามความคิดทัน และดับได้

ช่วงแรกๆ เริ่มทุกข์สั้นลงเรื่อยๆ จนถึงตอนนี้เริ่มดับได้ตั้งแต่กระทบ (รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส) ตอนนี้สนุกกับการดูการดับ อยู่คนเดียวก็สนุก อยู่ใน

ที่ทำงานก็สนุก วิธีการคือใช้วิธีคิดอย่างเป็นกลาง ไม่เข้าข้างตัวเอง และผู้อื่น ทำให้ทุกวันนี้มีสุขแท้ คือ ความว่าง วางได้จริงๆ ที่จิต รู้สึกตัวเบา

สิ่งสุดท้ายที่ต้องทำตอนนี้คือ เตรียมตัวตาย เป็นคำสอนของพระอาจารย์ที่บอกกล่าว จงมีสติตลอดเวลาเพื่อจิตสุดท้ายที่อยู่เหนือกรรม (นิพพาน)

๑๘. *เมื่อได้พบพระพุทธเจ้า (ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ผู้ใดเห็นเรา ผู้นั้นเห็นธรรม)*

เมื่อได้กราบหลวงพ่อครั้งแรก ทุกคนต่างก็มีคำถามความสงสัยใคร่รู้พกมา เต็มที่ เต็มไปด้วยคำถาม จนหลวงพ่อบอกว่า *"ให้หยุดคิด หยุดถาม หยุดพูดให้ได้ซิ ไม่ต้องกลัวโง่ ลองโง่ดูสักทีจะเป็นไร ฉลาดทางโลกก็ฉลาดมาแล้วนี่"* พอดับความคิด ความสงสัยใคร่รู้ต่างๆ สมองก็เบาว่าง ทีนี้ตัวสั่งไม่ทำงาน เอาแต่นั่งนิ่งยิ้มไม่ค่อยพูด ทีนี้เอาอะไรมาฉุดก็ไม่พูดอีกแล้ว

หลวงพ่อบอกว่า *"กลัวตรงไหนให้เข้าไปตรงนั้น"* ลองเดินเข้าไปตรงที่ฝังศพอาจารย์บอมบ์คนเดียว กลางป่าช้ามืดๆ วันแรกที่ไปวัดไม่เห็นรู้สึกอะไรเลยสักนิด แต่เพื่อนเราเห็นจิต แยกได้เลยตั้งแต่วันแรกเพราะกลัวผีกว่า

หลวงพ่อว่าความกลัวทำให้เราเห็นจิตได้ชัด ทำให้เราสามารถแยกจิตกับความคิดได้ เพราะเห็นมันแยกออกจากกันอย่างชัดเจน ถ้าไม่โกยแนบไปเสียก่อน

หลวงพ่อสั่งห้ามไม่ให้อ่านหนังสือเลย เพราะยิ่งจะทำให้เรามัวแต่คิดสงสัยหรือกังวลวนเวียนอยู่แต่เรื่องในหนังสือ อีกอย่างคืองดการพูดคุยโดยไม่จำเป็น หลังจากการสนทนาแล้ว ลองสังเกตดู บทสนทนายังวนคุยอยู่ในหัวเป็นนาน บางทีเอามาคุยโต้ตอบกันเองในหัวอย่างสนุกอีกต่างหาก

ฝึกใหม่ๆ ตื่นปุ๊บดูจิตปั๊บ (ตามหลวงพ่อบอก) แต่หลังจากนั้นลืมดูสติหายไปเลยทั้งวัน รู้ตัวว่าลืมดูเขาไปแล้วก็ปาเข้าไปตอนเย็นแล้ว ลองใหม่เอาใหม่หาวิธีเตือนสติตัวเอง มือถือ... ฟังชั่นเตือนความจำ..... เตือนมันทุกชั่วโมง เดี๋ยว ปิ๊บ..เดี๋ยวปิ๊บ ปิ๊บ สติ ปิ๊บ สติ สติ เริ่มมาจากวันละครั้ง

สองครั้ง ก็เพิ่มเป็นวันละหลายๆ ครั้ง เป็นทุกชั่งโมง จนเกือบตลอดเวลา (ยังมีแว้บเผลอบ้าง) แต่ก็ทำไปเรื่อยๆ

หลวงพ่อสอนให้เอาการเอางานเป็นการฝึกสติ เคยกวาดวัด กวาดๆๆๆๆ สติอยู่ที่มือที่กวาด กวาดไปๆ ค่อยๆ โล่งโปร่งเบาไปทั้งตัว รู้สึกได้ถึงการเคลื่อนไหว หรือแม้แต่ปลายนิ้วเท้าไปถึงทั่วทั้งตัว พอรู้สึกอะไรใหม่ๆ ความรู้สึกนั้นจะคงอยู่ไปสักระยะหนึ่ง แล้วก็จะหายไป เป็นเฉยๆ เหมือนเดิม หรือเหมือนไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เคยถามหลวงพ่อท่านว่า *“พอผ่านไปสักระยะสติเขาก็จะปรับสมดุลภายในกับภายนอก ก็จะเป็นธรรมดาเหมือนเคย แต่เป็นความธรรมดาที่ไม่ธรรมดา”*

หลวงพ่อบอกว่า *“ถ้าใครเกลียดไม่ชอบเรา หรือเราเกลียดไม่ชอบใคร ให้อโหสิกรรม อภัยทาน ถ้าทำได้ให้น้อมกายเข้าไปช่วยเขาได้ยิ่งดี สมน้ำหน้ากิเลสมัน เกลียดอะไร ไม่ชอบอะไร ทำตรงกันข้ามเสียเลย”*

หลวงพ่อเล่าให้ฟังว่า เมื่อก่อนตอนยังอยู่องค์เดียวที่ป่าช้า (วัดนี้แหละ) หลวงพ่อสังเกตเห็นแม่แมวคาบลูกไปทิ้งไว้อีกด้านของป่าช้า ปล่อยให้ลูกหาทางกลับมาที่รังเอง บางครั้งเป็นอาทิตย์กว่าลูกจะกลับมาถึงรัง หลวงพ่อสอนให้ดูความเพียรของแม่แมวที่เพียรสอนลูก แต่เราได้ตัวอย่างอีกอันคือ ความละเอียดช่างสังเกตของหลวงพ่อท่านเห็นทุกอย่างรอบตัวเป็นข้อธรรมสอนตนได้หมดเลย รู้พิจารณา รู้สังเกต รู้วิเคราะห์ และความอดทนอดกลั้นของทั้งลูก และแม่แมว

หลวงพ่อสอนว่า เราจะไปบังคับ หรือต้องการให้คนอื่น เป็นอย่างใจเราเหมือนเราไม่ได้หรอก ต้องรู้จักวางอุเบกขา ทุกอย่างต้องค่อยเป็นค่อยไปตามวิถีของมัน ฝืนไปเป็นทุกข์เปล่าๆ เป็นการส่งจิตออกนอก ท่านสอนว่าต้องแก้ที่เรา จิตเรา ความคิดเรา ก็คืออัตตาของเรา ยังมีเรา ความต้องการของเรา เมื่อไรไม่มีเรา ไม่มีตัวตน เราก็จะไม่ต้องการอะไรจากใครอีกเลย เราไม่มีสิทธิไปเพ่งโทษใคร ชนะตัวเองได้ชนะหมดทุกอย่าง วิธีที่เพิ่มกำลังสติอีกวิธีหนึ่งคือ การไล่ความง่วง เวลาง่วงมากๆ ตอนกำลังวูบๆ หัวกำลังจะทิ่ม หลวงพ่อบอกว่า ตอนเวลาสติจะขาด สูดลมหายใจลึกๆ

แรงๆ สัก๓ -๔ครั้ง ดึงสติให้กลับตั้งขึ้นมาใหม่ ให้กายตื่นตัว เดินจงกรมบ้าง อาบน้ำ หาอุบายต่างๆ บ้าง หลวงพ่อบอกว่าเคยไม่นอน ๙ วัน กายเพลีย หาวง่วงนอน แต่กำลังสติเด่นชัดมาก แม้แต่กินยานอนหลับยังไม่หลับเลย

หลวงพ่อบอกว่า เราจะต้องเจาะให้ถึงฐานของจิต พิจารณาวิเคราะห์การเกิดของความคิด จิต อาการของจิต เป็นอย่างไรต้องรู้ให้หมดทุกขณะจิตตั้งแต่ตื่นขึ้นมา

หลวงพ่อเคยให้ธรรมว่า *"ดับการเกิดของจิตที่ฐานจิต เท่ากับเป็นการดับการเกิดของจิตที่เด็ดขาด ถ้าเรายังเจาะไม่ถึงตัวฐานของจิต การดับการข่มก็เหมือนการเด็ดยอดตำลึง การจะทำนิพพานให้เที่ยงก็อยู่ตรงนี้ ดับการเกิดของจิตที่ฐานของจิต อีกหน่อยเขาก็จะไม่เกิดเอง เขาก็ขี้เกียจเกิดเหมือนกัน ตอนนี้ต้องดูแลเขาก่อน คอยดับคอยดู ระแวดระวังจิตจะเกิดดับให้ทันก่อนที่จิตจะก่อตัว อีกหน่อยเขาจะดูแลเรา เขาจะไม่เกิดเลย"*

เวลาไปอยู่กับโลกภายนอก อยู่กับสมมติ ต้องคอยดูคอยดับคอยข่ม เพราะกิเลสตัณหาทางโลกๆ เขาก็คอยจ้องจะไหลเข้ามาเรื่อย ก็คอยระวังไม่ประมาทอยู่เสมอ

เคยถามหลวงพ่อว่า แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่าเสร็จกิจที่ต้องทำ หลวงพ่อบอกว่า *"กินข้าวอิ่มแล้วรู้ไหม?"*

๑๙. *ให้ดับความคิด*

โจทย์ที่ดิฉันได้รับเมื่อมาฝึกใหม่ๆ คือให้ดับความคิดให้ได้ ไม่ว่าจะมีความคิดอะไร ดีไม่ดีก็ให้ดับให้ได้ตั้งแต่ต้น เป็นโจทย์ที่ฟังดูง่ายๆ แต่ทำยากมาก เพราะเมื่อลองตามดูความคิดจะพบว่า ความคิดเกิดเร็วมาก กว่าจะรู้ตัวว่ามีความคิดเกิดขึ้น ก็เกิดความคิดไปแล้วตั้งหลายเรื่อง ดังนั้นการจะให้ดับความคิดนับตั้งแต่แวบแรกที่เกิดนั้น สติต้องแข็งกล้าจริงๆ จึงจะดูทัน

แต่โชคดีที่ดิฉันอาจจะเคยฝึกมาบ้าง จึงใช้เวลาอยู่สองวันก็ทำได้ ในระหว่างฝึกนั้น หลวงพ่อคอยสอบถามอยู่เสมอที่พบกัน แรกๆ ก็รู้สึกอายที่

ทำไม่ได้สักที แต่พอเริ่มจะทำได้แล้ว รู้สึกดีมาก แปลกใจตัวเองมากที่ทำได้ พอไปเรียนหลวงพ่อ ท่านก็บอกว่า *"อาตมารู้แล้วว่าโยมจะได้เมื่อคืนนี้"* ดีใจจริงๆ ค่ะ

๒๐. สติ คือเซฟทีคัท ประจำตัวมนุษย์

ก่อนจะเข้ามาศึกษาธรรมะจริงจัง ข้าพเจ้าทำแต่บุญกับทาน เพราะหวังว่าถ้าต้องเกิดชาติหน้า ไม่อยากพบทุกข์ แต่มีความคิดตั้งแต่เด็กว่าเมื่อคนเราตายไป คงจะแตกดับ ไม่มีการเกิดอีก ไม่เชื่อว่ามีนรก สวรรค์ เชื่อว่าสวรรค์ นรกอยู่ในใจของคนเรา ข้าพเจ้าเริ่มเข้าวัดทำบุญใส่บาตรตั้งแต่เด็กๆ เพราะที่บ้านชอบพาไปทำบุญ อานิสงค์ตรงนี้ คงทำให้ข้าพเจ้าเป็นคนชอบช่วยเหลือผู้อื่น แม้เขาจะไม่เอ่ยปากก็ตาม

แต่การทำบุญมากก็ไม่ช่วยให้ข้าพเจ้าได้รับความสุขที่แท้จริง จนมาวันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือ "บริหารงาน บริหารใจ" ของ ดร.วรภัทร์ ภู่เจริญ เป็นหนังสือเล่มแรก ที่อ่านตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้ายภายในคืนเดียว เพราะบทความในหนังสือตรงใจข้าพเจ้าหลายอย่าง เป็นอะไรที่อยากพบมาตลอดชีวิต คือคำว่า "นิพพาน" อาจารย์บอกว่า คนทุกคนสามารถนิพพานโดยไม่ต้องเป็นพระสงฆ์อย่างเดียว ข้าพเจ้าถามกับคนที่ให้หนังสือมาว่า จะพบอาจารย์วรภัทร์ได้ที่ไหน ข้าพเจ้าได้รับคำตอบว่า อาจารย์วรภัทร์ ให้ไปหาหลวงพ่อกล้วยที่ขอนแก่น วัดป่าธรรมอุทยาน

ปกติข้าพเจ้าไม่ชอบไปนอนวัด แต่ครั้งนี้แปลกประหลาดกับตัวเอง ตัดสินใจเดินทางไปขอนแก่น โดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ในใจเลย และไปโดยไม่รอเวลาว่าจะต้องจัดการเรื่องการงานก่อน เรียกว่า หยุดคิดทุกเรื่อง มุ่งตรงไปขอนแก่นอย่างเดียว

เมื่อพบหลวงพ่อกล้วย ท่านเมตตาพูดธรรมะสอนให้ข้าพเจ้าและเพื่อนที่ไปด้วยกันฟังในคืนนั้น แต่ข้าพเจ้าไม่เคยฟัง หรือรู้จักสิ่งที่หลวงพ่อบอกมาเลย ได้แต่นั่ง "งง" หลวงพ่อคงรู้ว่าข้าพเจ้าไม่เข้าใจอะไรเลย

ท่านบอกให้ข้าพเจ้า *"ดูลมหายใจอย่างเดียว"* แต่แม้แต่ดูลมหายใจ ข้าพเจ้ายังไม่ทราบเลยว่า เขาดูกันอย่างไร

พอกราบลาหลวงพ่อมาที่พัก มาถามเพื่อนที่ไปด้วยกันว่า เขาดูลมหายใจอย่างไร เพื่อนๆ หัวเราะ บอกว่าให้สังเกตว่ามีลมผ่านจมูกหรือเปล่านั่นแหละ เรียกว่าดูลมหายใจ ข้าพเจ้าไปพักอยู่ที่วัด ๔ วัน ดูลมหายใจอย่างเดียว สิ่งที่ข้าพเจ้าได้คือ ได้รู้การหายใจของตนเองเกิดขึ้นตลอดเวลา ไม่มีการหยุดพัก ข้าพเจ้าเริ่มดูลมหายใจ และฟังผู้อื่นพูดสนทนากัน แรกๆ พอฟังคนพูดกันเข้าใจ ก็ลืมดูลมหายใจ แต่พอดูลมหายใจก็ฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ จนกระทั่งเริ่มฟังเข้าใจ และรู้ลมหายใจไปพร้อมกัน สิ่งนี้เกิดขึ้นในวันที่๒ ที่ข้าพเจ้าไปพักที่วัด พอวันที่ ๓ ข้าพเจ้าตั้งใจว่า เราจะดูลมหายใจไปด้วย และคุยไปด้วย ปรากฏว่าแรกๆ ก็คุยไม่ค่อยเข้าใจ แต่เห็นเวลาคุย ลมหายใจผ่านออกไป และผ่านเข้าแรงหลังจากหยุดคุย

ขอบอกว่าต้องขอบคุณน้องทิมกับน้องอุ้ย (หลานพี่สมร) ที่เป็นครูฝึกให้ ฝึกกับเด็กดีตรงที่ทั้ง ๒ คน ไม่สังเกตว่า เราคุยกับเขาไม่ค่อยรู้เรื่อง เอาแต่เล่นกันสนุกสนาน และพอวันกลับคือวันที่ ๔ ก็เริ่มรู้ว่า เราเองสังเกตเห็นลมหายใจจากผนังท้องกระเพื่อม โดยไม่ต้องตั้งใจ เห็นเขาเรียกว่าเกิดการรู้โดยอัตโนมัติ รู้ว่ามีการกระเพื่อมตลอดเวลา ยุบพอง ยุบพองติดต่อกัน แต่ก็ยังไม่เห็นว่า การรู้สิ่งนี้ คือรู้อะไร

เมื่อกลับมาสระบุรี ข้าพเจ้าก็มาหัดนั่งสมาธิที่บ้าน เพราะไม่เคยนั่งสมาธิมาก่อนเลย แต่สิ่งที่ยังทำคือสังเกตการกระเพื่อมของผนังท้อง เห็นชัดมากเวลานั่งสมาธิ แต่ปวดขามาก นั่งได้ไม่นานก็เลิกนั่ง เพราะทนอาการปวดขาไม่ไหว พยายามนั่งทุกวัน จนวันที่ ๓ หลังจากกลับมาจากขอนแก่น ข้าพเจ้าเข้าไปที่ทำงาน ได้รับข่าวว่ามีคนโทรศัพท์นอกเวลา คือโทรประมาณเที่ยงคืน ค่าโทรศัพท์ที่เกินประมาณ ๕,๐๐๐ บาท จากค่าโทรปกติ ข้าพเจ้าโทรไปที่องค์การโทรศัพท์ ขอให้ช่วยตรวจสอบ เพราะที่สำนักงานจะไม่มีใครอยู่เลยหลัง ๑๗ นาฬิกา และไม่มีใครพักในสำนักงานทาง

องค์การขอให้ข้าพเจ้านำใบเสร็จย้อนหลัง ๓ เดือน ถึงเดือน ก.พ. มี.ค. เม.ย. พ.ศ.๒๕๔๗ ส่งไปให้ตรวจสอบ ปรากฏว่าข้าพเจ้าได้โทรไปขอใบเสร็จ ซึ่งจะฝากไว้กับสำนักงานที่รับจ้างทำบัญชีให้ข้าพเจ้า เมื่อเขารับสายตอบข้าพเจ้าว่า ใบเสร็จไม่มีอยู่ที่เขา ไม่เพียงแค่ ๓ เดือนนี้ แต่ไม่มีตั้งแต่ต้นปีเลย ข้าพเจ้าเห็นอาการโกรธของตัวเองเกิดขึ้น คือ หัวใจเต้นเร็ว หายใจแรง แต่มีบางอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก คือ ข้าพเจ้าเห็นความโกรธหายไป แต่เห็นความคิดใหม่เกิดขึ้น ความคิดที่จะแก้ปัญหาเรื่องใบเสร็จเกิดขึ้น

ข้าพเจ้าบอกขอบใจกับพนักงานที่รับทำบัญชี และวางหูโทรศัพท์ และหันมาบอกเลขาของข้าพเจ้าว่า ให้แจ้งกับทางองค์การโทรศัพท์ว่า ใบเสร็จหาย ขอคัดลอกสำเนาจากที่องค์การได้ไหม

ปกติข้าพเจ้าจะต้องพูดต่อว่า พนักงานบัญชี เพราะไม่รับผิดชอบใบเสร็จ แต่มันมีอะไรเข้ามาระงับเหตุ มันไวมาก เหมือนเครื่องตัดไฟ อารมณ์เกิดขึ้นเร็วเหมือนไฟช๊อต แต่ความคิดใหม่เหมือนเครื่องตัดไฟ และไม่เหลือความรู้สึกโกรธไว้เลย มันตัดขาดหายไปเลยจริงๆ

ภายหลังข้าพเจ้าถึงรู้ว่า ในตัวข้าพเจ้าเองมีความคิด ๒ อย่าง เกิดขึ้น แต่ไม่เกิดพร้อมกัน แต่เกิดในเวลาใกล้เคียงกันมาก เมื่อก่อนก็เคยรู้ว่า มี ๒ ความคิด แต่มันเกิดห่างกัน คือ เวลาที่คิดโกรธจะพูดว่าคนไปเลย และภายหลังมานั่งคิดเสียใจ ว่าไม่ควรพูดรุนแรง แต่หลังจากที่ฝึกดูลมหายใจ ความคิดที่เกิดขึ้นภายหลังมันแซงเกิดก่อน ดังที่เล่าให้ฟังข้างต้น

ข้าพเจ้ากลับมาอ่านหนังสือ อาจารย์วรภัทร์ เป็นรอบที่ ๒ เริ่มรู้ว่า ความคิดทั้ง ๒ อย่าง เกิดจากจิตคิด กับสติคิด จิตจะคิด ไปตามอารมณ์ หรือสัมผัสที่ได้รับ แต่สติจะเป็นตัวดักความคิดของจิต จิตคิดเกิดจากขันธ์ ๕ สติจะเป็นตัวกรองความคิดของจิต หรือคือตัวตัดความคิดของจิตที่เกิดจากกิเลส ข้าพเจ้าจึงตั้งหัวข้อว่า สติ คือ เซฟทีคัท ประจำตัวมนุษย์

หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้เดินทางไปวัดขอนแก่น เป็นครั้งที่ ๒ ในเดือน มิ.ย ๒๕๔๗ เมื่อไปถึงวัด เห็นหลวงพ่อกล้วยท่านมายืนอยู่ตรงศาลาที่พัก ข้าพเจ้าเข้าไปกราบท่าน ท่านบอก “*โยม...หมดทิฐิแล้ว*” ข้าพเจ้าปิติ

และดีใจมากที่หลวงพ่อท่านเมตตา และกรุณามาก ข้าพเจ้าได้ร่วมเดินทางไปทอดกฐินที่ประเทศลาวกับคณะอาจารย์วรภัทร์ และหลวงพ่อกล้วย และครั้งนี้ข้าพเจ้ารู้ว่า จิตข้าพเจ้าตกกระแสธรรมแล้ว คือรู้สึกจิตนิ่ง ตัวเบาสบาย เห็นความว่างจนรู้สึกว่า ไม่มีร่างกายเลย และมีความรู้สึกเย็นอยู่ภายใน และที่รู้อีกคือการรู้ลมหายใจยังคงอยู่ตลอดเวลา

ที่กล่าวมาข้างต้น ข้าพเจ้าขอออกตัวก่อนว่า อาจจะถ่ายทอดไม่ชัดเจน แต่ถ้าท่านผู้อ่านปฏิบัติ และเห็นในสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็น ท่านจะพบเองว่าเราสามารถสร้างความสุขใจให้เกิดขึ้นต่อเนื่องได้ตลอดวัน ตลอดสัปดาห์ และตลอดไป บุญกุศลที่เกิดจากการถ่ายทอดสิ่งนี้ ข้าพเจ้าขอยกให้หลวงพ่อกล้วย และอาจารย์วรภัทร์ ทั้งหมด สาธุ..

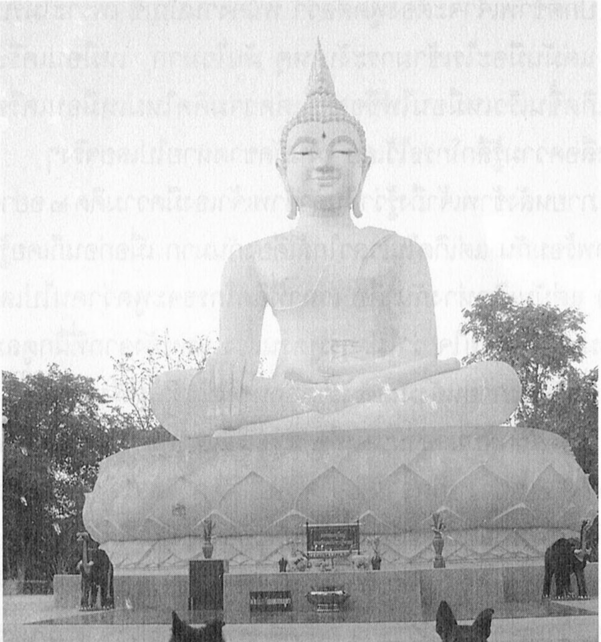

บทที่ ๕
รวมเกร็ดธรรมะจากลูกศิษย์

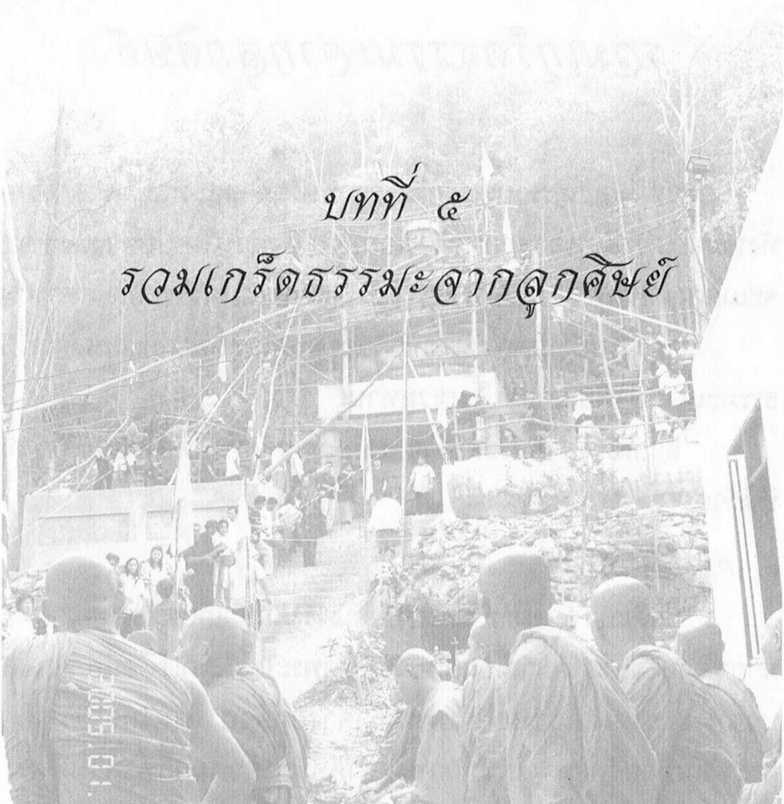

๕

รวมเกร็ดธรรมะจากลูกศิษย์

บทนี้เป็นการรวบรวมเกร็ดธรรมะ หรือคำสอนที่พวกเราลูกศิษย์ทั้งหลายได้รับเมตตาจากหลวงพ่อกล้วย ซึ่งส่วนใหญ่หลวงพ่อท่านจะเมตตาสอนแบบ "สอบอารมณ์" โดนใจแต่ละคนในวาระที่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตามคณะผู้จัดทำก็ขอขอบคุณทุกท่านที่ช่วยเล่าเกร็ดธรรมะเหล่านี้ เพื่อเผยแผ่เป็นธรรมทาน

หากผิดพลาดประการใด ทางคณะผู้จัดทำก็ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

๑. *กบอยู่ในกะลา*

ปกติแล้ว อาตมาเป็นคนชอบค้นคว้าศึกษาเกี่ยวกับศาสนาพุทธมากๆ ฉายาของอาตมาเมื่อก่อนบวชคือ ตู้พระไตรปิฎกเคลื่อนที่ แต่เมื่อบวชพระ อาตมาไปขออยู่กับพระอาจารย์กล้วย ท่านให้อาตมาอยู่กระท่อมท้ายวัด ห่างไกลจากพระองค์อื่นๆ อาตมาก็ทำตามที่พระอาจารย์บอก ให้เอาชนะความกลัวให้ได้ ท่านให้อาตมาวางหนังสือตำราทุกเล่ม ห้ามอ่าน พระอาจารย์ให้ฝึกปฏิบัติตามที่ท่านสั่งอย่างเดียว มีอะไรให้ถาม พระอาจารย์บอกว่า ตัวของอาตมาเหมือนกบอยู่ในกะลากะลาหนาด้วย ให้ออกมาจากกะลา

ตอนแรก อาตมาก็งงๆ กะลาที่พระอาจารย์บอก ตอนนี้อาตมาถึงบางอ้อแล้วครับ ท่านหมายถึง จิตของอาตมาหนาไปด้วยกิเลสของการสะสมความรู้เรื่องพระไตรปิฎก แต่ไม่รู้ลึกซึ้ง รู้เพียงแค่ คำภีร์เปล่า หรือใบลานเปล่า ตามที่ท่านพระอาจารย์บอกจริงๆ

๒. ให้ชำเลืองดูจิต ก่อนลงมือทำงาน

ดิฉันได้รับมอบหมายจากอาจารย์วรภัทร์ ให้เป็นผู้ติดต่อดำเนินการต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องที่จะนิมนต์หลวงพ่อกล้วย และพาหมู่คณะไปทอดผ้าป่าที่วัดพระบาทด่านเผย สปป.ลาว และเที่ยวชมภูเขาควาย ด้วยความดีใจที่จะได้ไปเที่ยว ดิฉันก็โทรศัพท์เล่าเรื่องราวต่างๆ ให้คนโน้นคนนี้ฟัง และที่สำคัญ ดิฉันได้โทรศัพท์รายงานผลความคืบหน้าให้หลวงพ่อทราบเป็นระยะๆ

ในขณะทำงานเพื่อประสานงานการพาผู้คนมากมายไปทำบุญที่ฝั่งลาว ดิฉันเครียด จิตของดิฉันทั้งกังวล ทั้งสับสน แต่ก็ไม่รู้ตัว มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงพ่อท่านก็เตือนสติดิฉันว่า "*ดูความคิดบ้างหรือเปล่ามันลากจิตไปถึงไหนแล้ว*" หลวงพ่อท่านหมายถึง.. ด้วยความอยากไปเที่ยวความคิดต่างๆ ก็มาลากจิตเข้าไปปรุงแต่งด้วย ก็เลยทำไปเพราะความอยาก ท่านบอกว่า “*จะทำการทำงานอะไรก็ช่าง ให้ชำเลืองดูจิตให้นิ่งก่อน ค่อยลงมือทำ*”

๓. หลวงพ่อเป็นศิษย์สายไหน

เมื่อผมมาที่วัดป่าธรรมอุทยานแรกๆ นั้น ประมาณพ.ศ. ๒๕๔๒ ผมไปมาหลายวัดแล้ว เมื่อมาพบหลวงพ่อกล้วย ผมจึงอดถามหลวงพ่อไม่ได้ว่า "หลวงพ่อเป็นศิษย์สายไหน ?" เพราะผมฝักใฝ่สายหลวงปู่มั่นสายพระป่าเท่านั้น หลวงพ่อกล้วยท่านก็ตอบว่า "*สายพระพุทธเจ้า*" การตอบของท่าน ทำให้ผมตะลึง และได้คิดว่าผมติดยึดมากไปจริงๆ แล้วไม่ว่าสายไหน ก็ล้วนมาจากต้นตอเดียวกันคือพระพุทธเจ้า หลวงพ่อกล้วย

สอนให้ผมเห็นว่า อย่าไปติดยึด

๔. *กลัวผี*

ดิฉันเป็นคนกลัวผีมากๆ สาเหตุไปที่วัดเพราะความอยากรู้อยากเห็น อยากจะได้ธรรมะ แต่ไม่อยากเจอผี จึงถามหลวงพ่อว่า "...ทำอย่างไร จะได้ไม่เจอผี" หลวงพ่อตอบว่า "*เจอกันทุกคนนั้นแหละ อย่ากังวลไปก่อนเลย.. เอาผีในใจออกให้หมดก่อน*" ท่านหมายถึง คนเราส่วนใหญ่ชอบกลัวเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นไปก่อนแล้ว ท่านเปรียบผีในใจ คือกิเลส ภายในใจ

๕. *ข้ออ้างในใจ*

ประมาณตีสี่ครึ่ง ดิฉันไปเดินจงกรมที่พระใหญ่หน้าวัดก็เกิดความลังเลว่าจะเลิกปฏิบัติ หรือเป็นข้ออ้างในใจ จะได้รีบมาทำกับข้าว คือขี้เกียจปฏิบัติ แล้วทีนี้ ก็เดินรอบๆ องค์พระใหญ่ต่อไป รู้สัมผัสที่เท้าที่ก้าว แล้วความคิดก็หายไป พักหนึ่งความคิดมันก็เกิดขึ้นมาใหม่อีกเป็นอยู่แบบนี้ ดิฉันกราบเรียนถามหลวงพ่อ ท่านบอกว่า "*ถ้าจะเลิกก็ให้เลิก ด้วยสติด้วยปัญญา อย่าให้จิตมันเกิด*" ดิฉันก็สงสัยต่อไปอีกว่า .อย่างนี้ก็เลิกปฏิบัติด้วยซิเจ้าคะ? หลวงพ่อตอบว่า "*เลิกได้อย่างไร... ก็ปฏิบัติต่อ บางครั้งเพราะความเคยชินของจิต มันเกิดการบงการ ให้พยายามดับให้มันนิ่งเสียก่อน ให้ตัวสติสั่งให้พากายไปทำกับข้าว ก็ต้องทำความเข้าใจด้วย ว่ามันเป็นหน้าที่ แต่อย่าให้จิตเป็นตัวบงการ เป็นตัวสั่ง..*"

๖. *นกกาเหว่า*

สมัยมาที่วัดแรกๆ ผมเป็นคนช่างติ และชอบส่งจิตออกนอก เพราะตอนนั้นผมยังไม่รู้ว่าจิตคืออะไร ฝึกจิตทำอย่างไร ผมเห็นที่ข้างกุฏิหลวงพ่อกล้วย มีกรงนกขนาดใหญ่เลี้ยงนกกาเหว่าไว้ ๒ - ๓ ตัว ผมก็อดเพ่งโทษในใจไม่ได้ว่าทำไมพระเลี้ยงนกในกรง แต่ไม่ได้ พูดอะไร

ออกมา ดูเหมือนยังกับว่าหลวงพ่อจะอ่านใจผมออก หลังจังหันเช้า (ถวายอาหารเช้า) ท่านพาผมไปที่กรงนก หลวงพ่อเล่าให้ ฟังโดยที่ผมยังไม่ได้พูดอะไรเลยว่า *"นกพวกนี้มีคนนำมาถวายตั้งแต่ ยังเป็นลูกนก ปล่อยออกไปก็ไม่บินไปไหน"* แล้วหลวงพ่อกล้วยท่านเปิดกรงออก เจ้านกกาเหว่าก็บินมาเกาะที่หลวงพ่อ พวกมันแสนรู้มาก เอาปากคาบจีวร แล้วห้อยตัวลงมาแขวนอยู่กับจีวรของหลวงพ่อนั่นเอง เสียดายที่ไม่ได้ถ่ายรูปเก็บไว้ นกพวกนี้ยังกะรู้ว่าอยู่กับหลวงพ่อแล้ว ปลอดภัย เมตตาจิตสูง หลวงพ่อให้นกพวกนี้อยู่กรง เพราะกลัวสุนัขที่วัดเข้าไปรังแก ตอนนี้กรงนก และนกกาเหว่าพวกนี้ไม่มีแล้ว

๗. คนเลี้ยงกุ้ง

อยู่มาวันหนึ่งผมได้มีโอกาสพาหลวงพ่อไปที่สำนักสงฆ์ธรรมอุทยานภูป่าไร่ (สาขา๒) บ้านแก่งนาง อำเภอดงหลวง จังหวัดมุกดาหาร ระหว่างที่ขับรถไปนั้น เผอิญต้องขับผ่านคนจับปลา คนเลี้ยงกุ้งที่อยู่ริมทาง ด้วยความที่ผมเคยชินกับการวิพากษ์ วิจารณ์ เพ่งโทษผู้อื่น ผมจึงเรียนหลวงพ่อว่า "คนพวกนี้บาปกรรมจริงๆ" หลวงพ่อกล้วยท่านก็หันมาบอกว่า *"อาชีพของเขา"* ผมจึงเข้าใจความหมายว่า ก็คืออย่าส่งจิตออกนอก อย่าเพ่งโทษ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผมจึงพิจารณาตัวผมเองก่อนที่พิจารณาผู้อื่น

๘. ถอดจิต

คุณหมวย เล่าให้ฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีคำถามไปถามหลวงพ่อว่า "หลวงพ่อเจ้าคะ ถอดจิตถอดอย่างไร" หลวงพ่อตอบว่า *"ทนเวทนายังทนไม่ได้ .. ชาติหน้าละกันนะ"* หลวงพ่อท่านหมายความว่า แค่ฝึกเรียนเรื่องของชั้นประถม (เรื่องง่ายๆ คืออดทน) ยังทำไม่ได้ อย่าคิดอาจไปรู้เรื่องของชั้นปริญญาเอก มันยังอยู่อีกไกล เกินความสามารถ เพราะฉะนั้นทนเวทนาให้ได้ก่อน เรื่องอื่นๆ ไม่ต้องไปคิด ฝึกที่ละขั้น

๙. *ภูมิใจ คิดว่าตัวเองเก่ง*

เมื่อมีโอกาสดิฉันได้รายงานความคืบหน้าถึงการปฏิบัติธรรมให้หลวงพ่อทราบ ด้วยความปลื้มใจคิดว่าตัวเองเก่ง "หลวงพ่อเจ้าคะ. หนูรู้สึกตัวตื่นนอนพร้อมกับมีสติรู้ลมหายใจวิ่งเข้าเลยค่ะ" หลวงพ่อเอ่ยขึ้นทันทีเลยว่า "*ยังไม่พอ .. ต้องดูจิตปั๊บ*" จ๋อยเลยเรา ความหมาย คือ เมื่อรู้ลมหายใจวิ่งเข้าวิ่งออกแล้ว ก็ต้องดูจิตด้วยว่าเกิดอาการอะไรบ้างไหม รับรู้ให้ต่อเนื่องให้เร็วให้ไว

๑๐. *ได้สุนัขเป็นอาจารย์*

หลวงพ่อกล้วยท่านให้ผมไปเดิน ไปนอนในป่าช้า ตอนนั้น (พ.ศ. ๒๕๔๒) ยังรกมาก ทางเดินยังเป็นลูกรังไม่ได้เทคอนกรีตแบบในปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๔๗)

หลวงพ่อกล้วยท่านตั้งใจเคี่ยวให้ผมฝึก ผมก็ทำตามที่หลวงพ่อท่านสอน จนตีสามตีสี่ของคืนเดือนมืดวันหนึ่ง ผมก็เดินออกมาจากป่าว่าจะเดินไปที่ศาลา ไม่ได้ใช้ไฟฉายเดินฝ่าความมืดในป่าช้าออกมาระหว่างทางก็กลัวอยู่ แต่ก็กำหนดตัวรู้เอาไว้ที่อิริยาบถของการเดินแต่ ละก้าว จู่ๆ ขณะจะถอดรองเท้าแตะออกเพื่อเข้าไปในศาลา ก็มีสุนัขพันธ์อัลเซเชี่ยนขนาดโตเต็มที่วิ่งรี่มาหาผม จังหวะนี้เองที่มีความคิดจรผุดขึ้นมากมาย กลัวโดนกัด เพราะสุนัขตัวใหญ่จริงๆ แต่ก็ทำใจดีสู้เสือกำหนดรู้ที่เท้ากระทบพื้น ผมเข้าไปกราบพระประธานในศาลา หัวใจของผมเต้นแรง เพราะสุนัขตัวใหญ่มาถึงตัวแล้ว กลัวก็กลัวอยู่ ได้กลิ่นตัวของเขา ได้ยินเสียงลมหายใจดังๆ ปรากฏว่าเจ้าสุนัขแทนที่จะทำอะไรผม มันกลับมาแค่ดมๆ เท่านั้นเอง สักพักเดียวหลวงพ่อกล้วย ก็เดินเข้ามา ท่านถามว่า "*เห็นอาจารย์หรือยัง?*" หลวงพ่อท่านมองไปที่สุนัขผมถึงรู้ว่าผมได้อาจารย์สอบจิตของผมแล้ว ภายหลังจึงรู้ว่ามันคือสุนัขที่วัด ชื่อ เจ้ามอมแมม

๑๑. *เดินธุดงค์*

ดิฉันเป็นคนชอบเที่ยวป่าภูเขาลำนำไพร มันเป็นความสุขที่ไปเที่ยวแล้วจิตใจเบาโล่ง โปร่งสบาย เมื่อมีโอกาสได้กราบขออนุญาติหลวงพ่อว่า "ชอบไปเที่ยวป่า จะขออนุญาตหลวงพ่อไปเดินธุดงค์อยู่ป่าสัก ๕ วัน ๕ คืน ได้ไหมเจ้าคะ" หลวงพ่อท่านเอ่ยขึ้นทันทีเลยว่า "*ไปเดินในตลาด เดินในห้างฯ ให้ได้ก่อน*"

ท่านเปรียบเทียบ การไปเดินตลาด หรือห้างสรรพสินค้า ก็เป็นการเดินธุดงค์ได้เหมือนกัน เช่นไปแล้วจิตเกิดอยากซื้อของไหม จิตผลักไสความสกปรกของตลาดสดไหม จิตมีความหนักแน่นพอหรือยัง ต้อง อยู่ให้ได้ทุกสถานที่ ทำกายให้เป็นป่า เป็นวัด ทำจิตให้เป็นพระ ถึงเป็นการเดินธุดงค์ที่ถูกต้อง วัดจิตวัดใจของตัวเองตลอดเวลา

๑๒. *ชิมอาหารไปด้วย ดูจิตไปด้วย*

ดิฉันชอบไปวัดป่าธรรมอุทยานมาก เหตุเพราะมาอยู่ที่นี่ความรู้สึกคล้ายๆ เป็นลูกเป็นหลาน ที่กลับบ้านเก่ามาเยี่ยมปู่ย่าตายายอย่างไรอย่างนั้น บรรยากาศร่มรื่นสดชื่นของต้นไม้ใบหญ้า ความอบอุ่นเป็นกันเองของลุงๆป้าๆในโรงครัว ท่านน่ารัก ดูแลพวกเราทุกคนเหมือนกันหมด ไม่มีแบ่งชนชั้น ท่านสอนให้พวกเราช่วยเหลือตัวเอง หัดให้ทำกับข้าว ทำขนม ทั้งถวายพระและเลี้ยงหมู่คณะ ช่วยกันทำ ช่วยกันเก็บล้าง เป็นความสุขความประทับใจ จุดนี้เองที่ทำให้จิตใจของพวกเราปล่อยวาง

ธรรมอุทยาน ไม่มีรูปแบบการฝึกปฏิบัติ ไม่มีการพาเดินจงกรม พานั่งสมาธิ ใครใคร่ทำอะไรตามแต่ใจปรารถนา พวกเราใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในโรงครัว ฝึกปฏิบัติธรรมกับการใช้ชีวิตประจำวัน หลวงพ่อสอนเสมอๆ ว่า "*ชิมอาหารไปด้วยก็ดูจิตไปด้วย*" ท่านสอนให้มีสติรู้ตัวทุกอิริยาบถ ตั้งแต่รู้สึกตัวตื่นจากที่นอน "ตื่นขึ้นมา รู้ลมหายใจปั๊บ! ดูจิตปุ๊บ!

จนเป็นอัตโนมัติ "

ตอนกลางคืนจะเป็นชีวิตอิสระที่ไร้ขอบเขต ส่วนใหญ่ทุกคนจะเข้าป่าช้า เดินเข้าไปในที่มืดๆ ดูจิตตอนเกิดความกลัว ดูนิวรณ์ความปรุงแต่งของจิต ของความคิดที่ไม่ตั้งใจคิด หลวงพ่อบอกว่า "*ดูแม้กระทั่งเริ่มก่อตัว*" ท่านให้ถอนรากถอนโคนตัดต้นตอไม่ให้เกิด ไม่ให้ก่อภพก่อชาติ ตัดตั้งแต่ต้นเหตุ

บางคน..อดนอนเพื่อดูความอดทน ฝืนสร้างสติให้เด่นชัด ความเงียบสงบสดชื่นของธรรมชาติ ป่าช้าแห่งนี้พบจิตว่างไปแล้วหลายๆ คน แม้กระทั่งจิตว่าง หลวงพ่อท่านสอนว่า "*จิตต้องทรงความว่าง หนักแน่นเป็นกลาง ไม่หวั่นไหว*"

๑๓. *คิดถึงบ้าน*

หลวงพ่อ: *เป็นจังได๋อยู่วัดหลายมื้อสบายดีบ่..* (เป็นอย่างไรอยู่วัดหลายวันสบายดีไหม)

แอน: สบายดีค่ะ แต่อยู่หลายมื้อกะคิดฮอดบ้านอยู่ (สบายดีค่ะ แต่อยู่หลายวันก็คิดถึงบ้าน)

หลวงพ่อ: *คิดฮอดหลายบ่* (คิดถึงมากไหม)

แอน: คิดฮอดหลายค่ะ (คิดถึงมากค่ะ)

หลวงพ่อ: *อยู่บ้านมาตั้งแต่เกิดแล้ว ยังคิดฮอดอยู่บ่ มาอยู่วัดจัก ๑๐ มื้อก่อน ถ้ามันตายสิไปส่งดอก*

(อยู่บ้านมาตั้งแต่เกิดแล้ว ยังคิดถึงอยู่อีกหรือ มาอยู่วัดสัก ๑๐ วัน ถ้ามันตาย จะไปส่งให้)

หลวงพ่อท่านหมายถึง เมื่อมาพักอยู่วัด อย่าห่วง อย่ากังวลถึงบ้าน ท่านให้มีสติรู้อยู่กับปัจจุบัน กายอยู่วัด ก็ให้จิตอยู่วัดด้วย ไม่ให้จิตส่งออกไปถึงบ้าน ท่านให้ตัดความกังวล ฟุ้งซ่าน

๑๔. *ไปหาโรคก็ต้องเจอโรค*

ป้าเภท เป็นแม่ครัวประจำอยู่ที่ธรรมอุทยาน ตามพี่ๆ เข้าวัดตั้งแต่เริ่มก่อร่างสร้างวัดใหม่ๆ ปรกติแล้วชาวบ้านที่มาช่วยงานที่วัดป่าธรรมอุทยานทุกคนมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ไม่ค่อยเป็นโรคอะไร กันมากนัก ส่วนใหญ่จะรักษาโรคด้วยยาสมุนไพร สูตรของหลวงพ่อ รักษาได้สารพัดโรค รับประทานยาแค่วันสองวันก็หายเป็นปกติ

ผ่านไปเป็นยี่สิบปี ที่ป้าเภทอยู่รับใช้ดูแลพระเณร และช่วยเหลือญาติโยมที่เข้าวัดมาปฏิบัติธรรม จนเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๗ ที่ผ่านมา ป้าเภทเกิดไม่สบาย ตัวเหลืองตาเหลือง ร่างกายอ่อนเพลีย แต่ด้วยความเป็นคนเข้มแข็ง และกลัวหมอ กลัวเข็ม จึงไม่ยอมไปหาหมอ จนที่สุดญาติโยมอดเป็นห่วงป้าเภทไม่ได้ หลอกพาไปหาหมอให้ตรวจร่างกาย

พอทราบผล ก็พากันไปหาหลวงพ่อ และรายงานผล เผื่อท่านจะมียาสมุนไพรรักษาให้บ้าง จึงกราบเรียนหลวงพ่อว่า "หมอตรวจป้าเภทพบว่าเป็นนิ่ว" หลวงพ่อท่านตอบว่า "*เออ..ไปหาโรคก็ต้องเจอโรค*" หมายความว่า คนเราเกิดมาร่างกายก็ทรุดโทรมเสื่อมไปเป็นธรรมดา เมื่อไปหาหมอเพื่อตรวจโรค ก็ย่อมเจอโรคเป็นธรรมดา

๑๕. *ขึ้นภูป่าไร่ครั้งแรก*

ส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ (พ.ศ.๒๕๔๕) อาจารย์วรภัทร์พาครอบครัว และหมู่คณะไปเที่ยววัดป่าธรรมอุทยานขอนแก่น และจะเดินทาง ไปทำบุญที่สำนักสงฆ์ธรรมอุทยานภูป่าไร่ จ.มุกดาหาร ในวันรุ่งขึ้น ดิฉันเป็นเด็กที่สุดในกลุ่ม และเป็นครั้งแรกที่จะขึ้นภูป่าไร่ จากคำบอกเล่าของผู้ใหญ่บอกว่า "บนภู มีภพภูมิเทวดาเยอะ และโดนทดสอบกันมาแล้วหลายๆ คน" ขนาดครั้งแรกที่ไปวัดป่าธรรมอุทยาน ดิฉันยังต้องพกพระห้อยคอติดตัวไปด้วย ๕ องค์ เพื่อความอุ่นใจ เพราะรู้ตัวเองดีว่า

ไม่เคยปฏิบัติเดินจงกรม นั่งสมาธิที่ไหนมาก่อน กลัวก็กลัว เกิดความกังวลต่างๆ นาๆ

แต่ด้วยความเป็นเด็ก จึงเข้าไปกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า "จะขึ้นภูป่าไร่ ต้องทำอย่างไรบ้างคะ" ดิฉันหมายถึงการเดิน การนั่ง การปฏิบัติตนเองเวลาอยู่บนภูป่าไร่ เผื่อหลวงพ่อมีแนวทางการสอนให้บ้าง แต่หลวงพ่อท่านก็บอกแค่ว่า "*อืม ไปเที่ยวให้สนุก*" หมายถึงว่า ท่านไม่ให้กังวลกลัวอะไรไปก่อนเลย ไปเที่ยว ไปทำบุญให้จิตใจเป็นกุศล เป็นสุขดีกว่า การฝึกปล่อยวางมีหลายระดับ ระดับง่ายๆ คือ วางการวางงาน วางเรื่องวุ่นวายที่บ้านให้ได้ก่อน วางภายนอก แล้วก็มาฝึกระดับยากๆ คือ วางภายในใจของเรา

๑๖. *ไก่หาที่ไข่*

ดิฉันชอบบอกให้เพื่อนๆ ทำบุญ ยิ่งเมื่อรู้ว่า หลวงพ่อท่านจะสร้าง หรือทำอะไร ดิฉันเป็นต้องกระจายบอกบุญให้เพื่อนๆ ญาติธรรมรับทราบ จนเมื่อสิ้นปีนี้(พ.ศ.๒๕๔๗) ดิฉันได้มีโอกาส ไปพักกายพักใจที่วัด หลวงพ่อท่านสั่งให้ดิฉัน เลิกบอกบุญเรี่ยไรขอเงินคนโน้นคนนี้ ท่านให้หยุด ไม่ให้บอกบุญใครๆ ท่านบอกว่า "*เหมือนไก่กำลังจะออกไข่ ถึงเวลามันก็จะหารังไข่เองนั่นแหละ*" และไม่ใช่วิสัยของหลวงพ่อที่จะเอ่ยขอใคร ท่านเกรงใจคนทำบุญ ถึงเวลาคนจะทำบุญเขาก็ทำเองนั่นแหละ

การทำบุญด้วยทาน สู้การทำบุญด้วยการภาวนา รักษาจิตใจให้สงบไม่ได้ ดิฉันเข้าใจว่า ท่านคงเน้นให้เราทำบุญด้วยการปฏิบัติ

๑๗. *ตะขาบกัด*

ป้าเภท โดนตะขาบกัด ก็มีเพื่อนปฏิบัติธรรมมาช่วยกันดูแล หมอแหม่ม (ทางอิสาน เรียกพยาบาลว่าหมอด้วยเช่นกัน) ก็รีบวิ่งไปตามหลวงพ่อกล้วย เพื่อขอยารักษา

หมอแหม่ม : หลวงพ่อๆ ตะขาบกัดพี่เภท

หลวงพ่อ : *กัดไสล่ะ* (กัดที่ไหนล่ะ)

หลวงพ่อกับหมอแหม่มก็เดินมาที่เกิดเหตุ พอมาถึง ท่านก็เอ่ยถามป้าเภทว่า

หลวงพ่อ : *ให้เฮ็ดหยัง* .. (ร้องไห้ทำไม)

ป้าเภท : กะมันเจ็บ.. บ่ให้ให้ได้จังใด๋ มันเจ็บกะด้อ (มันเจ็บไม่ร้องไห้ได้อย่างไร ก็มันปวดมากๆ)

หลวงพ่อ : *เอ้อ .. กัดอยู่ไสล่ะ* . (ตะขาบกัดโดนตรงไหน))

ป้าเภท : กัดอยู่ตีน.. (แผลอยู่ที่ข้อเท้า)

หลวงพ่อ : *โฮ.. ไกลหัวใจ กะด้อ ..กัดแต่ตีนก็ให้มันอยู่แต่ตีนหั่นตั้วอย่าให้มันแลนเข้าหัวใจ* (แผลไกลหัวใจตั้งเยอะ แผลอยู่ที่เท้าก็ให้มันเจ็บอยู่ที่เท้าซิ อย่าให้มันเจ็บเข้าที่หัวใจ)

ป้าเภท : โอ้ย ... มันเจ็บกะด้อ ไผสิไปเบิ่งทัน (ก็มันเจ็บใครจะไปดูทัน)

หลวงพ่อ : *กายหรือจิตมันปวดล่ะ กะให้มันฮู้* (กายหรือจิตมันปวด ก็ให้มันรู้)

ป้าเภท : มันปวดเหมิดฮั่นแหละ กายหรือจิตมันปวดใส่กันเหมิด รวมกันเหมิด (มันปวดทั้งกายทั้งจิต)

หลวงพ่อ : *มันปวดที่กาย ก็ให้มันอยู่ที่กาย ปวดที่จิตก็ให้มันอยู่ที่จิต*

ป้าเภท : โอ๊ย.ย... มันแยกได้จั่งใด๋ มันเจ็บโพด มันแยกบ่ได้หรอก ปวดไปเหมิด..

หลวงพ่อ : *นั่นแหละ คนบ่มีสติเบิ่ง* (นั่นแหละ คนไม่มีสติ)

๑๘. *เข้าเตาอบ จนได้ดี*

เป็นครั้งแรกที่ดิฉันได้เข้าเตาอบสมุนไพร พร้อมกับเพื่อนอีก ๔ คน เข้าไปใหม่ๆ ร้อนก็ร้อน หายใจก็ไม่สะดวก เหมือนอยู่ในหม้อน้ำร้อนกำลังเดือดๆ นั่งไปนั่งมา เริ่มร้อนมากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อนๆ เริ่มทยอยออกที่ละคน สองคน.. ความลังเลเริ่มเกิดขึ้น ใจหนึ่งสั่งให้ออก แต่อีกใจไม่ยอม ดิฉันฝืนเอาชนะตัวเองนั่งนิ่งหลับตาสูดลมหายใจ เข้าออกยาวๆ ฝืนไม่ตามใจตัวเอง รับรู้แค่ลมหายใจวิ่งเข้าวิ่งออก จนที่สุด ลุกเดินออกมาข้างนอก หมดแรง นั่งพักที่ม้าหินหน้าเตาอบ แว่วเสียงคนเอ่ยขึ้นว่า "*เอาเท่านี้เองหรือ*" ดิฉันรับรู้แล้ววางเฉย สมองไม่สั่งงาน มันไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น รู้แค่ลมหายใจ และหัวใจที่เต้นแรง เหมือนจะทะลุออกมานอกอก

สักครู่ หลวงพ่อก็เดินมา ฉันถึงได้รู้ว่าเป็นเสียงของหลวงพ่อ แล้วท่านก็บอกให้ไปตักน้ำมาใส่หม้อสมุนไพร ดิฉันต้องแข็งใจลุกเดินไปหิ้วน้ำถึงสามเที่ยว หลวงพ่อจึงสั่งให้หยุด แล้วท่านก็สอนว่า "*พักผ่อนเลยนะคืนนี้ไม่ต้องเดิน พรุ่งนี้ตื่นขึ้นมาจะสดชื่น*" แล้วท่านก็พูดว่า "*นี่แหละ ต้องเคี่ยวเข็ญกายให้หนัก เพื่อแยกรูปแยกนาม จิตถึงจะตกกระแสธรรม*"

๑๙. *ยิ่งโตปัญหายิ่งเยอะ*

คุณหมวย ตามพี่ชายไปทำบุญที่วัดป่าธรรมอุทยาน เป็นเวลาหลายปี หลวงพ่อสอนอะไรก็ทำตาม อยู่ที่วัดการปฏิบัติจะเจริญก้าวหน้า แต่พอมาอยู่ที่บ้าน คุณหมวยมักจะมีคำถาม มีปัญหา เตรียมถามหลวงพ่อมากมาย แต่พอเจอหลวงพ่อ เอาเข้าจริงๆ คำถามและปัญหาที่เตรียมไว้มากมายกลับหายไปหมด เป็นอยู่แบบนี้ทุกครั้ง

เมื่อหลวงพ่อเจอคุณหมวย ท่านจะเอ่ยขึ้นก่อนว่า "*เอ้า.. วันนี้มีคำถามอะไรจะมาถาม*" เหมือนท่านรู้ความในใจของคุณหมวย บางครั้งท่านก็พูดเปรยๆ ว่า "*โยมหมวย..ยิ่งโต ปัญหายิ่งเยอะ*" แล้วท่านก็หัวเราะชอบใจ

นี่แหละคนเราส่วนใหญ่หลงความคิดวิ่งไปหมุนไปเรื่องโน้นเรื่องนี้ ไม่หยุด แล้วจิตก็เข้าไปร่วมกับความคิด แล้วก็เหมารวมเป็นตัวเราของเรา

๒๐. หมาสอนคน

ช่วงวันหยุดเทศกาล โรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง พาผู้ปกครองและเด็กๆ เข้าวัดปฏิบัติธรรม พอตกดึกๆ เจ้าโก้เจ้าเก๋ หมาที่วัดเห่าหอนรับกันเป็นทอดๆ ทั้งคืนอยู่ภายในป่าช้า พอตื่นเช้าขึ้นมา คุณครูพริ้งเจอหลวงพ่อที่โรงครัว หลวงพ่อท่านเอ่ยถามว่า "*นอนหลับไหม*"

ครูพริ้ง : "นอนไม่หลับเจ้าค่ะ"

หลวงพ่อ : "*ทำไมล่ะ*"

ครูพริ้ง : "หมามันหอนทั้งคืน"

หลวงพ่อ : "*กลัวผีเหรอ*"

ครูพริ้ง : "ไม่กลัวค่ะ แต่รำคาญเสียงของมันเจ้าค่ะ"

หลวงพ่อ : "*หมาก็อยู่ส่วนหมา คนก็อยู่ส่วนคน หมาเห่าไปสนใจทำไม*"

หมายความว่า ท่านสอนให้รู้จักสักแต่ว่าเสียง สักแต่ว่าได้ยิน "สักแต่ว่า" ไม่อย่างนั้น ตัวเราเองจะเป็นทุกข์ ถ้าจิตเข้าไปยึดมั่นเสียงต่างๆ แล้วนำมาปรุงแต่งให้เกิดความกลัว นี่แหละอาการของขันธ์ ๕ (รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ)

๒๑. ปอกกล้วย

คำสอนที่หลวงพ่อสอนจะเหมือนๆ เดิม แต่น้อยคนนักจะเข้าใจและปฏิบัติได้ตามที่หลวงพ่อบอก เพราะพอกลับมาบ้าน จิตของพวกเรา

ก็ซึมเข้าไปกับสมมติรอบข้างที่เข้าไปยุ่งเกี่ยว แล้วก็แบกทุกข์วิ่งกลับไปหาหลวงพ่อกันใหม่อีก หลวงพ่อท่านก็สอนธรรมะเหมือนเดิมอีก เป็นอยู่แบบนี้ บ่อยครั้ง... หลวงพ่อพูดเตือนพวกเราว่า *"ปอกกล้วยยังต้องใช้กำลัง นี่ชำเรืองดูจิต ทำไมพวกเธอว่ายาก"*

ท่านหมายถึง ให้ยกจิตขึ้นเป็นประธาน รับรู้แล้วปล่อยวาง ทรงความว่าง หนักแน่น เป็นกลาง ไม่หวั่นไหว แล้วใช้สติปัญญาบริหารชีวิต ความว่าง นี่แหละก็คือนิพพาน นิพพานก็อยู่กับตัวของเราเอง ไม่ต้องไปแสวงหานอกโลก ไม่ต้องไปรอชาติหน้า ทำอยู่กับปัจจุบันก็ได้นิพพานอยู่กับปัจจุบัน

๒๒. ดีใจที่เจอโรค

แม่ครัวที่ธรรมอุทยานส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงรุ่นป้าๆ ยายๆ ก็อยู่กันมาตั้งแต่บุกเบิกวัดใหม่ๆ พร้อมกับหลวงพ่อนั่นแหละ สุขภาพร่าง กายก็ทรุดโทรมไปตามวัยของแต่ละท่าน ไม่สบายก็ผลัดเปลี่ยนกันดูแลรักษาไปตามสภาพ

บางครั้ง ทนฝืนสภาพร่างกายไม่ไหว หลวงพ่อท่านก็คงรู้ แต่ท่านก็ทดสอบลูกศิษย์ของท่าน ไม่เว้นแม้แต่เวลาไม่สบาย ท่านเป็นคนพูดตรง พูดจริง ให้แง่คิดสติปัญญา ฝึกให้ทุกคนเป็นคนเข้มแข็ง อดทน จะมาทำสำออยให้หลวงพ่อเห็นหรือรู้ไม่ได้ ท่านจะมีคำพูดเรียกสติ คนไข้ให้ตื่นตัว เช่น *"เจอโรคแทนที่จะดีใจ จะได้ตายเร็วๆ ..นี่อะไรกับกลัว เจ้าของตาย ปฏิบัติธรรมมาตั้งนานกลับกลัวตาย"*

ท่านหมายถึงว่าเมื่อรู้ว่าใกล้จะตาย ก็ควรรีบเร่งปฏิบัติธรรมให้มันถึงที่สุดเร็วๆ ไม่ต้องกลัวอะไรอีก ความตายรออยู่ใกล้นี้แล้ว

๒๓. เป็นโรคอุปทาน

ป้าเภทมารักษาโรคนิ่วที่กรุงเทพฯ หลวงพ่อโทรศัพท์มาถามป้าเภทว่า

หลวงพ่อ : *เป็นจั๊งได๋ล่ะปานได๋สิไปโรงบาล* (เมื่อไรจะไปโรงพยาบาล)

ป้าเภท : มื้ออื่นเจ้าค่ะ (วันพรุ่งนี้เจ้าค่ะ)

หลวงพ่อ : *แล้วเป็นจั๊งได๋* (แล้วเป็นอย่างไรบ้าง)

ป้าเภท : มันก็เจ็บอยู่

หลวงพ่อ : *บ่แม้นพิตี๋ติ* (ไม่ใช่แกล้งเป็นโรคหรือ)

หลวงพ่อทดสอบอารมณ์ลูกศิษย์ว่าเมื่อพูดไปแบบนี้ คนป่วยจะมีอาการ อย่างไร

๒๔. ดอกกุหลาบ

มีอยู่วันหนึ่งหลังจากหลวงพ่อฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว ท่านก็เอ่ยบอกดิฉันกับเพื่อนๆ ว่า "*เห็นดอกกุหลาบไหม โน้น... ออกดอกเต็มต้นเลย*" พูดจบ ท่านก็ชี้นิ้วขึ้นไปบนหลังคาโรงครัว ให้ดูดอกกุหลาบ ดิฉันก็เกิดความเอะใจ ดอกกุหลาบอะไรอยู่บนหลังคา แล้วที่สำคัญ เดินเล่นไปทั่วบริเวณธรรมอุทยาน ยังไม่เห็นกุหลาบสักต้น

จนที่สุด ทนความอยากรู้อยากเห็นของตัวเองไม่ไหว ลุกเดินออกไปยืนมองดูดอกกุหลาบ ไม่เห็นสักดอก เห็นแต่ต้นตะแบกออกดอกสีม่วงบานเต็มต้น..ไม่ใช่ดอกกุหลาบสักหน่อย หลวงพ่อบอกผิดแล้ว สักพักปัญญาเกิดทันทีเลย ต้นไม้ก็เป็นเพียงสมมติตั้งชื่อเรียกแค่นั้น จะดอกอะไรก็เป็นดอกไม้เหมือนกันหมด ยอมรับเลยปัญญาหลวงพ่อ ล้ำลึกจริงๆ

๒๕. หลวงพ่อพาไปเที่ยวถ้ำ

วันนี้หน้าเตาอบสมุนไพรเต็มไปด้วยผู้ใช้บริการ ทั้งผู้หญิงผู้ชาย พอดีหลวงพ่อเดินมาที่โรงครัว เพราะมีญาติโยมมาถวายสังฆทาน หลวงพ่อท่านก็บอกให้ทุกคนตามสบาย ให้อยู่เหมือนบ้านของตัวเอง แล้วหลวงพ่อก็เอ่ยบอกพวกเราที่นั่งอยู่หน้าเตาอบว่า "*จะพาไปเที่ยวถ้ำ พาไปหมดทุกคนนี่แหละ*" พวกเราทุกคนดีใจกันใหญ่ ที่หลวงพ่อจะพาไป

เที่ยว ด้วยความอยากรู้ดิฉันก็เอ่ยถามหลวงพ่อว่า "ถ้ำอยู่ที่ไหน .. ไกลไหมคะ" แล้วหลวงพ่อก็อุทานขึ้นว่า "*อ้าว .. ยังไม่เคยไปเรอะ*" ยังเจ้าค่ะ? พูดพร้อมกับส่ายหัว "*ก็ถ้ำในกาย ในใจของเราอย่างไรล่ะ ...ทำกายให้เป็นถ้ำ ให้จิตอยู่ในถ้ำตลอดเวลา*"

ท่านหมายถึงว่า ให้จิตของเรานิ่งรับรู้อยู่ข้างใน ไม่ต้องกระโดดออกมาสั่งงานร่วมกับความคิด ปล่อยให้สติปัญญาเป็นตัวสั่งงาน

๒๖. *อาหารพื้นบ้านภาคอีสาน*

อาหารส่วนใหญ่ที่ธรรมอุทยาน จะเป็นอาหารพื้นบ้าน ตามฤดูกาลนั้นๆ ช่วงที่ดิฉันไปอยู่วัด (เมษายน พ.ศ.๒๕๔๖) ชาวบ้านพร้อมใจกันแกงหวาย ใส่ตัวแม่เป้ง (คล้ายมดแดง แต่มีปีก ตัวใหญ่เท่านิ้วมือ) ตามมารยาทแล้ว ถ้ามีอาหารอะไรอยู่ตรงหน้า เราก็ต้องรับประทานเฉพาะอาหารนั้นๆ ดิฉันเป็นคนบ้านนอกก็จริง แต่ไม่เคยกินแกง น้ำดำๆ ใส่ตัวแมลงลงไปด้วย ..จะทำอย่างไรดี ก็จำใจต้องกินกินเข้าไป ก็จะอ้วกกลืนไม่ลง มีกลิ่นสมุนไพรแปลกๆ ทั้งขยะแขยงเจ้าตัวแมลง อีกใจหนึ่งมันก็ว่า ทำไมชาวบ้านเขากินกันได้ ทำไมเรากินไม่ได้ ก็คนเหมือนกัน ก็ฝืนกินๆๆ ข่ม ตัดความรังเกียจออกไป ฝืนจนไม่รู้สึกอะไร สักครู่ หลวงพ่อเดินมาหาท่านเอ่ยว่า "*อื้ม..เก่งขึ้นแล้วนี่กินข้าวเป็นแล้ว*"

ท่านหมายถึงว่า กินอาหาร ส่วนใหญ่เกิดจากจิตเป็นตัวบงการจิตอยากกินเฉพาะของที่ชอบๆ แต่เมื่อกินอาหารที่ไม่ชอบจิตก็เกิดอาการดิ้นรน ผลักไส ต้องฝืนดับความไม่อยากของจิตที่เกิดอาการผลักไส แล้วกินด้วยสติปัญญา ด้วยจิตที่ไม่เกิดอาการใดๆ กินเป็นคือใช้สติกิน ไม่ใช่ใช้จิตกิน

๒๗. *ที่น่ากลัว กลับเป็นที่สบายที่สุด*

ช่วงที่ดิฉันมาอยู่วัดใหม่ๆ การฝึกปฏิบัติก็ยังไม่รู้เรื่องอะไร หลวงพ่อท่านก็บอกดิฉันว่า "*ไปนั่งเล่นขอบสระน้ำ ริมชายป่าสิ ..เป็นจุด*

ที่เย็นสบายที่สุดในวัด" ดิฉันเดินแบกเสื่อ ตั้งใจไปนั่งเล่นตามที่หลวงพ่อบอก พอไปถึงที่ตรงนั้นเห็นมีจอมปลวกสูงมาก ต้นยางใหญ่มีผ้าสามสีผูกไว้ใต้ต้น รอบๆ บริเวณก็เป็นป่าไผ่ไม้รก บรรยากาศชื้นๆ แฉะๆ อึมครึมวังเวงชอบกล แต่เมื่อหลวงพ่อบอกว่าดีก็ต้องดีตามที่ท่านบอก ดิฉันนั่งสมาธิ ตัดความคิดต่างๆ ไม่ให้กังวลเกิดความกลัวใดๆ วันต่อมาถึงได้รู้ว่า ที่ตรงนี้เป็นจุดที่หน้ากลัวที่สุดภายในวัดป่าธรรมอุทยานเหตุเพราะเจ้าที่เขาแรง

๒๘. โง่ทั้งสองคน ตกนรกทั้งคู่

ผมเป็นพนักงานบริษัทแห่งหนึ่ง มีโอกาสพาภรรยาไปกราบหลวงพ่อ ผมเล่าให้ท่านฟังว่า เมื่อก่อนผมเป็นคนขี้โมโห โกรธง่าย อารมณ์ร้อน เคยด่ากับเพื่อนร่วมงาน แต่เขาด่าไม่ทันผม แต่ตอนนี้ผมหยุดหมดแล้ว อารมณ์เย็นลงเยอะ หลวงพ่อถามผมว่า "*ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น*" ผมตอบว่า โง่เองครับ หลวงพ่อบอกว่า "*ก็โง่ทั้งสองคนนั่นแหละ ตกนรกทั้งคู่*" (ทั้งคนที่ด่าและถูกด่า)

๒๙. ล้างจิตให้สะอาด

ลูกๆ ของดิฉัน เคยมาฝึกปฏิบัติธรรมที่วัดป่าธรรมอุทยาน พอกลับไปบ้าน ลูกๆ บอกดิฉันว่า แม่ล้างจานไม่เป็น ที่วัดป่าธรรมอุทยานหลวงพ่อสอนให้ล้างจาน สอนให้กินข้าว สอนให้เดิน ดิฉันก็งง ทำไมลูกๆ มาว่าแม่ล้างจานไม่เป็น ดิฉันก็เลยมาที่วัดเพื่อมาฝึกล้างจานตามที่ลูกบอก หลวงพ่อท่านก็สอนธรรมะต่างๆ ที่สำคัญสอนให้ล้างจาน "*ล้างจานสะอาดแล้ว อย่าลืมล้างจิตตัวเองให้สะอาดด้วยนะ*"..ดิฉันล้างจานเป็นแล้ว ตอนอายุ ๕๕ ปี

หลวงพ่อท่านหมายถึง จานเป็นที่ใส่ภาชนะอาหาร ที่เรารับประทานอยู่ทุกวัน เมื่อเราใช้มันแล้วก็ล้างให้สะอาดเก็บกวาดเข้าที่ จิตของตัวเราเองก็เช่นกัน ก็ต้องล้างให้สะอาดจากกิเลส มลทินต่างๆ ด้วยเช่นกัน

๓๐. *เอาจิตไปแช่น้ำแข็ง*

ช่วงต้นปี อากาศที่วัดป่าธรรมอุทยาน จะหนาวมากๆ อุณหภูมิประมาณ ๘ องศา เย็นเข้าไปถึงกระดูก อย่าว่าแต่อาบน้ำตอนเช้าเลย แค่ตอนเย็นยังไม่มีใครอยากอาบ มันหนาวจริงๆ แต่เมื่อดิฉันถามหลวงพ่อถึงความหนาว ท่านบอกว่า "*กำลังสบายดี*" จึงถามหลวงพ่อว่าทำอย่างไรไม่ให้หนาว หลวงพ่อท่านบอกว่า "*เอาจิตไปแช่น้ำแข็ง*"

หมายถึง ให้ทำจิตให้หนักแน่น ความหนาวเป็นเรื่องของกายอยู่คนละส่วนกับจิต กายก็คือกาย จิตก็คือจิต แต่นี่.. พอกายหนาว จิตก็วิ่ง ไปหนาวแทน

๓๑. *กวาดใบไม้หาอะไร*

ผมกวาดใบไม้อยู่ที่ลานวัด ผมก็กวาดๆ กวาดอย่างตั้งใจให้สะอาด แต่พอหันกลับไปมองด้านหลัง ยังมีใบไม้ตกอยู่อีก ผมก็เดินกลับไปกวาดใหม่ พอหันกลับไปดูด้านหลังว่าสะอาดขึ้นมาบ้างไหม โอ้โฮ..ตอนนี้ใบไม้ช่วยกันตกลงมาใหญ่เลย ผมก็ชักโมโห อารมณ์เริ่มกรุ่นๆๆ บ่นอยู่ในใจ มันจะตกอะไรนักหนาว่ะ พอดีหลวงพ่อท่านเดินมา ท่านถามผมว่า "*กวาดใบไม้หาอะไร*" ผมก็งงๆ แล้วผมก็กวาดใหม่ คราวนี้ผมเริ่มชักเอะใจคำพูดของหลวงพ่อ ผมก็ถามตัวเองว่า ผมกวาดใบไม้หาอะไร? ผมถึงบางอ้อทันทีเลย ดีแล้วที่มันตก จะได้มีใบไม้ให้กวาด กวาดเพื่อดูจิตให้พบความว่าง

๓๒. *หนูนา*

ขอสารภาพครับ เหตุเกิดช่วงฉันภัตตาหารเพล ตอนผมเคยบวชเป็นพระอยู่กับหลวงพ่อ ปกติผมไม่กินหนูนา แต่ชาวบ้านเขาเอาหนูนามาทำอาหารถวายพระ พอตอนยกมาถวาย มีอาหารมาสองถ้วย มีผัดกับแกง ผมก็ถามหลวงพ่อว่า "หลวงพ่อครับถ้วยไหนหนูนาครับ" หลวงพ่อก็ชี้ไปที่ถ้วยแกง ผมก็กินแต่ผัดจนอิ่ม

สักพัก หลวงพ่อท่านก็เอ่ยขึ้นว่า "*เป็นไง หนูนาอร่อยไหม*" งง ! เลยครับผมทำอะไรไม่ถูก กินอิ่มแล้ว อร่อยด้วย ความจริงแล้ว ชาวบ้านเขาแกงหนูนามาถวายทั้งสองถ้วยนั้นแหละครับ หลวงพ่อท่านทดสอบจิตผมครับ แต่ตอนนี้ ผมก็กินหนูนา ได้โดยไม่รู้สึกอะไรอีกแล้ว นอกจากอร่อยครับ ..

๓๓. *ธรรมะล้นเทป*

ดิฉันชอบอัดเทป เวลาหลวงพ่อท่านเทศน์สอนต่างๆ ฟังเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจ ฟังกี่รอบๆ ก็ฟังไม่เบื่อ มีอยู่วันหนึ่งดิฉันหอบหิ้วเทปเตรียมไปอัดคำสอนของท่านเหมือนเดิม หลวงพ่อท่านก็พูดขึ้นว่า "*ล้นหมดแล้ว ธรรมะล้นเทปหมดแล้ว ยังจะเอาอะไรอีก*"

ท่านหมายถึง ดิฉันได้แต่ฟังๆ แต่ไม่ยอมปฏิบัติตามที่ท่านสอนสักที จะอัดเทปกี่ม้วนกี่ม้วน ก็เหมือนเดิม ดีแต่สะสมเข้าตัว แต่ไม่ยอมปล่อยออกจากตัว

๓๔. *มันมาทีละโรค*

พอผมรู้ข่าวว่าคุณแม่ผมไม่สบาย เป็นเนื้องอกที่มดลูก แต่ท่านก็อายุมากแล้วครับ ๗๒ ปีแล้ว ด้วยความเป็นห่วงแม่ ผมโทรศัพท์ไปหาหลวงพ่อทันที เพื่อขอกำลังใจจากท่าน พอผมรายงานเรื่องคุณแม่ผมจบหลวงพ่อท่านก็บอกผมว่า "*ก็ตามสภาพคนแก่ ก็แบบนี้แหละ มันมาทีละโรค*"

ท่านหมายถึงว่าคนแก่ก็ต้องเป็นโรคโน้นโรคนี้เป็นธรรมดาเหมือน ไม้ใกล้ฝั่ง ก็ต้องเริ่มผุพังเป็นธรรมดา ขอบคุณหลวงพ่อมากครับที่ให้ปัญญาผม ผมสบายใจขึ้นเยอะแล้วครับ สาธุ

๓๕. *จิตวิทยาของหลวงพ่อ*

สามีหนุ่มคนหนึ่ง เคร่งธรรมะธัมโมมากๆ หนีภรรยาไปวัด ภรรยาก็ยั้วสามี และต่อว่า ว่าไปวัดทำไม? อยู่มาวันหนึ่งทั้งสามีภรรยาก็มา

กราบหลวงพ่อกล้วยที่วัด ฝ่ายภรรยาลึกๆ แล้วก็ไม่อยากมาวัดเท่าใดนัก ครั้นพอมาเจอหลวงพ่อ สามีก็คุยโม้ให้หลวงพ่อฟังว่า "ผมปฏิบัติธรรมมาตลอด" และก็หันไปมองเชิงตำหนิภรรยาว่าไม่ค่อยไปวัด และชอบขัดขวาง หลวงพ่อท่านเลยพูดว่า "*โยมผู้หญิงเป็นคนมีบุญมากจริงๆ แล้วโยมก็ปฏิบัติธรรมมาตลอด อดทน อดกลั้นเลี้ยงลูก เปิดโอกาสให้โยมผู้ชายไปวัด จริงๆ แล้วก็มีโยมผู้ชายนั่นแหละ เป็นอาจารย์สอนธรรมะให้โยมผู้หญิง* " ฝ่ายภรรยาก็เลยยิ้มอย่างมีความสุข และบอกใครๆ ว่า วัดนี้ดีมากๆๆ และไม่ห้ามสามีมาวัดอีกเลย

ความหมายว่า ถ้าเราไปเพ่งโทษว่าหนีวัด เธอก็จะไม่เข้าวัดอีกแต่หลวงพ่อท่านใช้ ปิยวาจา

๓๖. *รู้เมื่ออิ่ม*

การปฏิบัติธรรมตามแนวของหลวงพ่อ ท่านเน้นเรื่องดูจิตเป็นสำคัญ โดยท่านให้ยกจิตขึ้นเป็นประธาน แล้วแต่งตั้งให้สติปัญญาเป็นผู้จัดการบริหารชีวิตให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม ไม่ให้จิตกระโจนเข้าไปร่วมกับความคิด ให้จิตนิ่งรับรู้อยู่ข้างใน ฟังดูเหมือนง่ายแต่ก็ปฏิบัติยากอยู่ หรือจะว่าง่ายก็ง่าย เคยถามหลวงพ่อว่า แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า เสร็จกิจที่ต้องทำ หลวงพ่อบอกว่า "*กินข้าวอิ่มแล้วรู้ไหม?*"

๓๗. *ขอบนอน ไม่ยอมปฏิบัติ*

มีหนุ่มคนหนึ่ง มาวัดพร้อมกับเพื่อนอีกสี่ห้าคน เมื่อมาแล้วก็เอาแต่นอนไม่ยอมปฏิบัติ แต่เพื่อนๆ ในกลุ่มอดหลับอดนอนฝืนตัวเอง เพื่อสร้างสติ เพื่อนๆ จึงตั้งฉายาให้หนุ่มคนนี้ว่า ไอ้ตัวขี้เกียจ แต่พอหลวงพ่อท่านทราบเรื่องที่ไปเรียกหนุ่มคนนี้ ท่านจึงเอ่ยว่า "*อย่าไปเพ่งโทษเขา หนุ่มคนนี้ชาติก่อนเขาทำบุญด้วยเสื่อ*" เพื่อนๆ ทั้งกลุ่มก็เลยฮา และเลิกอคติ เพ่งโทษอีกเลย

๓๘. *เหรียญบาท*

สามีภรรยาคู่หนึ่งตามอาจารย์วรภัทร์ไปฝึกที่วัด สามีโม้ต่อหน้าภรรยาว่า "ไม่กลัวผี" จึงอาสาขอไปนอนกลางป่าช้าคนเดียว แต่อาจารย์วรภัทร์เสียสละให้คนเข้าไปปฏิบัติ ท่านก็เลยมานอนในโรงครัวซึ่งก็อยู่ใกล้ห้องน้ำ โดยกางมุ้งนอนบนแคร่ไม้ไผ่เล็กๆ

พอตกดึก สี่ทุ่มกว่าๆ ผัวก็ย่องมาหาอาจารย์ และวางฟอร์มบอกว่า "ผมท้องเสีย ขอแลกที่นอนกับอาจารย์ได้ไหมครับ" อาจารย์วรภัทร์ ท่านก็ถามว่า "แน่ใจนะ" สามีก็ตอบว่า "แน่ใจครับ" ผัวก็มานอนแทน อาจารย์บนแคร่ที่โรงครัว ปรากฏว่า คืนนั้นทั้งคืนสามีนอนไม่ได้เลย โดนอะไรบางอย่างกวนทั้งคืน กลัวจนตัวสั่น พระเครื่องก็ไม่ได้เตรียมมา ด้วยความกลัวหยิบเหรียญบาทในกระเป๋า ขอบารมีเป็นที่พึ่งทางใจ รุ่งเช้าสามีเล่าให้หลวงพ่อฟัง ท่านเลยว่า "*ทำไมไม่พึ่งสติของตนเอง*" ท่านหมายความว่า ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ควรฝึกสติ และสุดท้าย สตินี้แหละ คุ้มครองตัวเรา

๓๙. *เอาให้สมอยาก*

สงกรานต์ปีที่ผ่านมาอาจารย์วรภัทร์ ให้พนักงานบริษัท อริยชน เดินทางขึ้นไปสัมภาษณ์หลวงพ่อกล้วยที่ขอนแก่น เพื่อทำหนังสือ เรื่องเกี่ยวกับธรรมะกับการบริหารองค์กร ทีมงานก็กระดี๊กระด๊าที่จะได้ไปเที่ยว ขนเทปเตรียมตัวไปเต็มที่ แต่เมื่อไปถึง หลวงพ่อท่านก็เบรกความคิดพวกทีมงานว่า "*กลัวแต่จะไม่ได้ข้อมูล*" ท่านสั่งให้ทุกคนดับความอยากให้ได้ก่อน แล้วท่านถึงจะให้สัมภาษณ์ ผ่านไปสองวันหลวงพ่อท่านก็ยังเฉย ทีมงานทุกคนถอดใจที่จะได้ข้อมูลจากหลวงพ่อ จนใกล้วันจะกลับกรุงเทพฯ สวรรค์ก็ทรงโปรด หลวงพ่อเมตตาให้ไปสัมภาษณ์ท่าน ทีมงานทุกคนดีใจมากที่จะได้สัมภาษณ์หลวงพ่อ แต่พอเอาเข้าจริงๆ หลวงพ่อกลับสัมภาษณ์และทดสอบทีมงานแทน และท่าน ก็สอนธรรมะตลอดรุ่งเช้า ท่านบอกว่า "*เอาให้สมกับกิเลสอยากจะมาสัมภาษณ์*"

พอตอนเช้าทีมงานทั้งเก้าคนนอนสลบเหมือด หายอยากสัมภาษณ์ไปตามๆ กัน

๔๐. *ยายตามหาพระ*

คุณแม่ของดิฉันอายุเจ็ดสิบกว่าปี ชอบทำบุญ แสวงหาวัดดีพระดี มาตลอด อยู่มาวันหนึ่ง ดิฉันพาแม่มาวัด มาถึงคุณแม่ก็อคติเพ่งโทษว่า หลวงพ่อไม่เคร่ง ได้แต่บอกให้ญาติโยมหาทำหากินกันเองอยู่ให้สบายเหมือนบ้านตัวเอง คุณแม่เกิดอาการไม่พอใจ เพราะไม่เห็นหลวงพ่อพาปฏิบัติอะไร ก็เลยสั่งห้ามลูกๆ ไม่ให้มาวัด ลูกๆ ก็ปรึกษากันตกลงว่าจะ ให้คุณแม่มาพักผ่อนอยู่วัด จึงบอกคุณแม่ว่า หลวงพ่อมียาดีรักษาโรคปวดข้อหาย คุณแม่ก็เลยยอมตกลงอยู่วัด ๑๐ วัน พอคุณแม่ได้นวดน้ำมัน ได้อบสมุนไพร โรคปวดขาก็ดีขึ้น

จากที่เคยอคติเพ่งโทษต่างๆ นาๆ ตอนนี้คุณแม่เปลี่ยนใจบอกดิฉันว่า ที่นี่เงียบสงบดี ทุกคนมีน้ำใจเอื้อเฟื้อ แล้วหลวงพ่อกล้วยก็เมตตาสอนธรรมะท่านมากมาย ก่อนกลับบ้านหลวงพ่อก็ถามคุณแม่ว่า "*โยมยาย หาพระเจอหรือยัง*"

หลวงพ่อท่านหมายถึง พระดี วัดดี ก็อยู่ที่ในตัวเราเอง ฝึกปฏิบัติธรรมก็อยู่กับตัวเอง ไม่ต้องเที่ยวแสวงหาวัดดีพระดีหรอก ให้ทำจิตตัวเองให้สงบ ก็เป็นวัดดีพระดีได้เช่นกัน

๔๑. *ขี้อควายเหล็ก(รถยนต์)*

เดิมที หลวงพ่อมีรถใช้ประจำอยู่แล้ว อายุประมาณ ๓๐ ปี โทรมแล้วโทรมอีก ชาวบ้านเขานำมาถวายไว้ใช้ที่วัด ท่านก็ใช้รถคันนั้นมานานเป็นสิบปี ท่านเกรงใจไม่เอ่ยปากขอใคร บางครั้งพระใช้ไปซื้อของในเมืองรถเสียระหว่างติดไฟแดง ต้องเดือดร้อนลงไปเข็นรถกลางไฟแดงก็มี

บางครั้งหลวงพ่อท่านก็นำรถเก่าคันนี้ไปทำธุระไกลๆ เช่นไปสร้างสำนักสงฆ์ภูป่าไร่ ที่จังหวัดมุกดาหาร ต้องขนของขึ้นภูเขา ลุยโคลน

จนเมื่อกลางปีที่ผ่านมา (พ.ศ.๒๕๔๗) ที่วัดมีงานบุญไถ่ชีวิตวัว เดิมที หลวงพ่อบอกบุญแค่ว่า "*ในวันวิสาขบูชา หลวงพ่อจะพาทำบุญไถ่ชีวิตสัตว์ใหญ่*" ท่านก็บอกให้อาจารย์วรภัทร์รวบรวมบอกบุญลูกศิษย์ลูกหา พามาทำบุญไถ่ชีวิตโคสัก ๓ ตัว หรือ ๕ ตัวก็ได้ หลวงพ่อจะพาทำบุญ พอถึงวันทำบุญไถ่ชีวิตวัว เอาเข้าจริงๆ ทั้งญาติโยม ชาวบ้านทั้งใกล้ไกล พร้อมใจกันบริจาคเงินซื้อวัวที่เขากำลังจะนำไปฆ่า รวมได้ทั้งหมดไม่น่าเชื่อ ๒๒ ตัว นับได้ว่าเป็นงานบุญใหญ่มากงานหนึ่ง ก็อาจารย์วรภัทร์อีกนั้นแหละค่ะ ท่านปรึกษาพวกเพื่อนๆ ญาติธรรมว่า "เอ๊ะ! ทำไมพวกเราซื้อชีวิตวัวเป็นเงินแสนสองแสนได้ ทำไมเราไม่ซื้อควายเหล็กถวายให้หลวงพ่อไว้ใช้นะ" ทุกคนก็เห็นดีด้วย อาจารย์ก็เลยนำเรื่องควายเหล็ก(รถยนต์)ไปกราบเรียนหลวงพ่อ หลวงพ่อก็เลยว่า "*เออ เพิ่งคิดได้เหรอโยมวรภัทร์*"

หลวงพ่อบอกว่า มีญาติโยมหลายคนจะซื้อรถคันใหม่ถวายให้ แต่ท่านไม่เอา ท่านให้พวกอาจารย์วรภัทร์เอ่ยออกมาเอง

๔๒. กวาดถนน

ผมกำลังกวาดถนนอยู่ที่หน้ากุฏิพระ ภาวนาในใจว่า กวาดหนอ กวาดหนอ กวาดหนอ จู่ๆ หลวงพ่อท่านก็เอ่ยขึ้นว่า "*เป็นไงล่ะโยมกวาดถนนเป็นหรือเปล่า*" ผมก็งง ! ครับ นึกในใจว่า หลวงพ่อถามทำไมเนี่ย สักครู่ท่านก็พูดว่า "*เออ มัวแต่หนออยู่นั่นแหละ เห็นจิตหรือยัง*" งง! เลยครับ ท่านรู้ได้อย่างไรว่าผมกำลังกำหนดกวาดหนออยู่ แต่ยังไม่ทันจะเอ่ยอะไร หลวงพ่อท่านก็สอนว่า "*อย่าเอาสติไปไว้ที่ปลายไม้กวาด ดึงสติกลับมา คอยตามดูว่าจิตคิดอะไรบ้าง ในขณะที่กวาดถนน ตามดูให้ทัน แยกให้ได้นะว่า จิต สติ ความคิด เขาแยกกันอยู่ เข้าใจไหมโยม*"

๔๓. *จิตผลักไส*

เพื่อนผมช่วงที่บวชพระอยู่กับหลวงพ่อกล้วย ตอนนั้นเป็นเวลาฉันภัตตาหารเพล วันนั้นอาหารก็มีแกงอยู่ ๑ ถ้วย เพื่อนผมก็คิดว่า อืม ได้แกงกินด้วย จะได้ลื่นคอ เพื่อนผมก็เลยซดน้ำแกงเข้าไป กินไปได้สักพัก พระที่นั่งอยู่ข้างๆ ชื่อหลวงตาเคน ท่านก็ถามว่า "เอคนกรุงเทพกินอ่อมหนูได้ด้วยเหรอ" เพื่อนผมก็เลยสะอึกแทบอาเจียนออกมา เสร็จแล้วเขาก็นึกคำสอนของหลวงพ่อกล้วยได้ว่า *"ห้ามผลักไส"* เท่านั้นแหละ เขาก็ตักแกงอ่อมหนูขึ้นมาอีก ๑ ช้อน แล้วเขาก็ดูจิต แล้วดูว่าผลักไสมั้ย ปรากฏว่าจิตยังผลักไสอยู่ เขาก็ตักขึ้นมากินอีก เขากินกินหลายช้อน แล้วหลวงพ่อกล้วยก็บอกว่า *"เป็นยังไงล่ะ จิตผลักไสเลยจ้วงเอา จ้วงเอา ละสิ"*

๔๔. *ขัดพระพุทธรูป*

หนุ่มๆที่โรงปูนแก่งคอย (ตราช้าง ตราเสือ) โดนเจ้านายบังคับให้ไปปฏิบัติธรรมที่วัด ยามว่างก็ช่วยกันทำความสะอาดเก็บกวาดศาลา พอดีหลวงพ่อกล้วย เดินมาที่ศาลา หนุ่มคนหนึ่งก็จะโชว์ผลงานที่พวกตนทำด้วยความปลาบ ปลื้มปิติ

หนุ่มโรงปูน : หลวงพ่อครับ...พวกผมขัดพระพุทธรูปเสร็จแล้วครับ

หลวงพ่อ : *ดีจังเลยโยมสะอาดเงาวับเลยนะ ขอให้โยมขัดกิเลสออกจากจิตได้เหมือนกับขัดพระพุทธรูปนะโยมนะ*

หนุ่มโรงปูน : งง! .. งง! .. งง!

แต่ด้วยเหตุการณ์บังคับให้ไปปฏิบัติที่วัดบ่อยๆ หนุ่มโรงปูนก็ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อสอน โดยนอนที่หลุมฝังศพกลางป่าช้า เวลาผ่านไปไม่นานนัก...พวกเขาก็สามารถแยกจิต สติ ความคิด ออกจากกันได้สำเร็จ

๔๕. หลวงพ่อรู้ทัน

ผมเดินทางไปถึงวัดพร้อมกับคณะหลายคน จึงพากันเข้าไปกราบหลวงพ่อในกุฏิ

หลวงพ่อ : *เจริญพรโยม ดีจังเลยนะ วันนี้คุณโยมพากันมาพักที่วัด พากันพักให้สบายนะ ทำตัวให้สบายเหมือนอยู่ที่บ้านนะ อยากนั่งก็นั่ง อยากนอนก็นอน หิวก็กินให้สบาย พากันไป ในครัวได้เลยนะ มีอะไรก็พากันเอาออกมากินได้เลย บอกแม่ครัวของวัดทำให้ก็ได้*

ผมนึกในใจ..แบบนี้ก็หวานคอเราล่ะซี แต่เอ..หลวงพ่อจะมาไม้ไหนนะ ไหนเขาบอกว่าวัดนี้ เป็นวัดพระปฏิบัติเคร่งครัด ทำไมหลวงพ่อบอกให้พวกเราพากันทำตัวตามสบาย.. ไม่ต้องปฏิบัติธรรมเคร่งครัดหรือไง งง นะ

หลวงพ่อ : *การมาวัดนี่นะโยม ก่อนอื่นต้องทำตัวทำใจให้สบายๆ ก่อน จึงจะเรียกว่าเป็นธรรมชาติ หากมาวัดแล้วต้องมาเจอกับกฎกติกามากมาย ต้องตื่นเวลานี้ ต้องนอนเวลานั้น ต้องเดินจงกรมแบบนี้ ต้องนั่งสมาธิแบบนี้ ต้องกินตามที่กำหนดไว้ ต้องแต่งชุดขาวห่มขาวตลอดเวลา อาตมาว่ายังไม่ทันปฏิบัติธรรมก็เกิดทุกข์ใจกันเสียแล้ว อาตมาจึงไม่ต้องการให้คุณโยมทั้งหลาย พากันทุกข์ใจเสียตั้งแต่แรก... เอาเป็นว่าโยมอยากจะทำอะไรก็เชิญตามสบายนะ แต่ขอว่าต้องมีสติตลอดเวลานะโยม อย่าปล่อยลมหายใจทิ้งไปโดยเปล่าประโยชน์ เอาสติมาผูกไว้กับลมหายใจก็ได้นะ....โดยเฉพาะเรื่องกิน ต้องพิจารณาทุกครั้งว่ากายอยากกิน หรือว่าจิตอยากกิน ถ้ากินตามใจก็จะเกิดทุกข์ แต่ถ้ากินตามความต้องการของกาย ทุกข์จะน้อยลง*

ผมก็นึกในใจต่ออีก..หลวงพ่อดักทางเราอีกแล้ว เพราะเรานี่กินไม่เคยหยุดเลย เห็นอะไรกินได้เป็นอยากกินไปหมดจนอ้วนลงพุงแล้ว ต่อไปต้องใช้สติแยกก่อนว่า กายอยาก หรือ จิตอยาก .... สาธุ

๔๖. ล้างมือ ล้างเท้า ทำไมไม่ล้างใจตัวเอง

เมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา ผมพาภรรยาและลูกๆ เดินทางไปพักผ่อนที่ธรรมอุทยาน ตามปกติช่วงวันหยุดจะมีญาติธรรมจากที่ไกลๆ เดินทางมาพักที่วัดเป็นประจำ ก่อนกลับบ้านทุกคนก็จะพากันเข้าไปกราบลาหลวงพ่อ ครอบครัวผมก็เป็นหนึ่งในกลุ่มที่จะต้องเดินทางกลับในวันรุ่งขึ้นเช่นกัน ก็พอดีมีอยู่กลุ่มหนึ่งเคารพศรัทธาหลวงพ่อมากๆ พอวันจะกลับพวกเขาก็เตรียมพวงมาลัย ดอกไม้หอม น้ำอบ และอุปกรณ์อื่นๆ มากมาย ไปที่กุฏิของหลวงพ่อ พอไปถึงหัวหน้ากลุ่มก็ก้มลงกราบและเอ่ยขึ้นว่า "ขออนุญาตล้างมือ ล้างเท้าให้หลวงพ่อ เพื่อเป็นการขอขมาโทษครับผม" หลวงพ่อท่านเอ่ยขึ้นว่า *"ทำไมไม่ล้างใจตัวเอง"*

๔๗. คิดถึงลมหายใจ

หนุ่มวิศวกรคนหนึ่ง เป็นคนรูปหล่อ มีสาวๆ มาชอบมากมาย จึงเกิดอาการทุกข์ใจ เพราะคิดถึงคนที่ตนเองรัก ไม่เป็นอันทำการทำงาน วันๆเห็นแต่หน้าสาวๆ ลอยไปลอยมา จึงนำเรื่องนี้ไปขอคำแนะนำจากหลวงพ่อกล้วย

หนุ่มวิศวกร : "หลวงพ่อครับ มีเทคนิคอย่างไร ไม่ให้นึกถึงคนที่เรารักครับ"

หลวงพ่อตอบว่า : "*ก็หยุดคิด เพียงแค่หยุดให้มันได้*"

หนุ่มวิศวกร : "มันหยุดไม่ได้ครับ"

หลวงพ่อ : "*หยุดไม่ได้ ก็ต้องข่ม ต้องฝืน*"

หนุ่มวิศวกร : "มันคิดถึงตลอดเวลาเลยครับ"

หลวงพ่อ : "*คิดถึงเธออยู่ทุกลมหายใจ แต่..ไม่รู้ว่าลมหายใจตัวเองวิ่งเข้าวิ่งออก..คิดถึงลมหายใจตัวเองบ้าง*"

หลวงพ่อท่านให้ดับความคิด ฝืน ข่ม ไม่ให้จิตตามความคิด ให้มีสติรู้ลมหายใจตัวเองตลอดเวลา

....

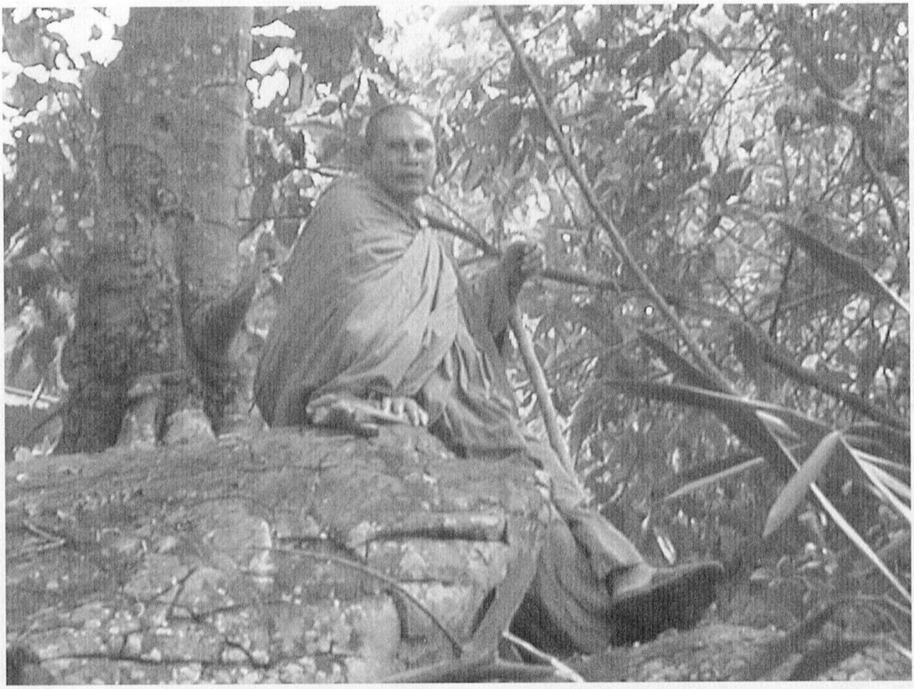

หลวงพ่อกล้วยที่เขื่อนอุบลรัตน์ (น้ำพอง)

หลวงพ่อกล้วยกับเด็กๆ ที่โรงเรียนไทยรัฐวิทยา

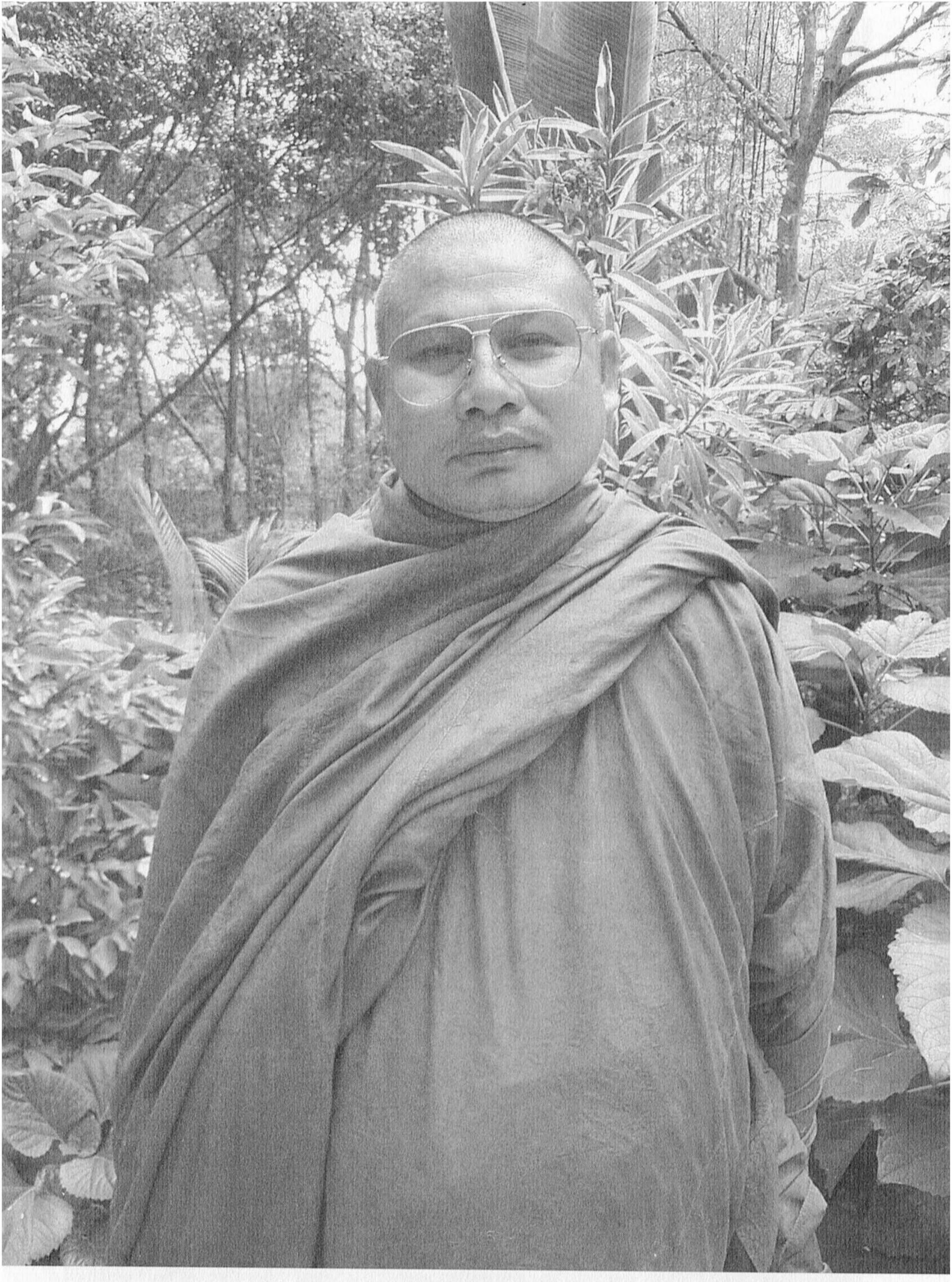

หลวงพ่อสำราญ ธมฺมธุโร (หลวงพ่อกล้วย)

กุฎิหลวงพ่อ (ปัจจุบัน)

กุฏิใหม่ของหลวงพ่อ
(กำลังก่อสร้าง)

ศาลารวมเทพ
หลวงพ่อท่านสร้างเพื่อไว้ให้ญาติโยม
ผู้สูงอายุได้พักตอนมาปฏิบัติธรรม

ศาลาเจ้าแม่กวนอิม
(อยู่หน้าศาลารวมเทพ)

สระน้ำเดิม

หลวงพ่อให้ขุดสระน้ำใหม่เพิ่ม
เพื่อให้ชาวบ้านมีน้ำใช้เพียงพอ

ที่ล้างจาน และที่ล้างแก้ว
ข้างโรงครัว
(ปัจจุบันได้รื้อสร้างใหม่แล้ว)

หลวงพ่อสร้างห้องสมุดไว้ให้
เด็กๆ ได้มีหนังสืออ่าน

รถยนต์ที่อาจารย์วรภัทร์
ขออนุญาตชวนญาติโยมร่วมกัน
ซื้อถวายหลวงพ่อ

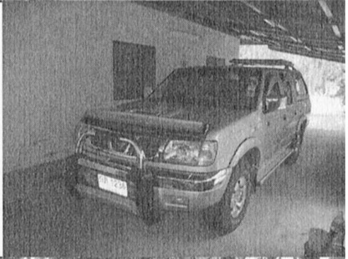

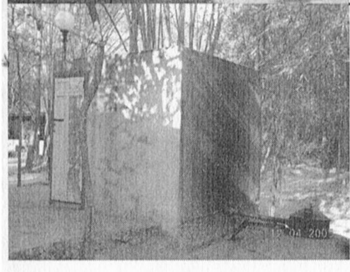

ห้องอบสมุนไพร
สำหรับญาติโยมที่ไปปฏิบัติธรรม

เตาเผาขยะและบ่อหมักก๊าซชีวภาพ
ที่ บ.ปูนฯ แก่งคอย (ตราช้าง
ตราเสือ) สร้างถวาย

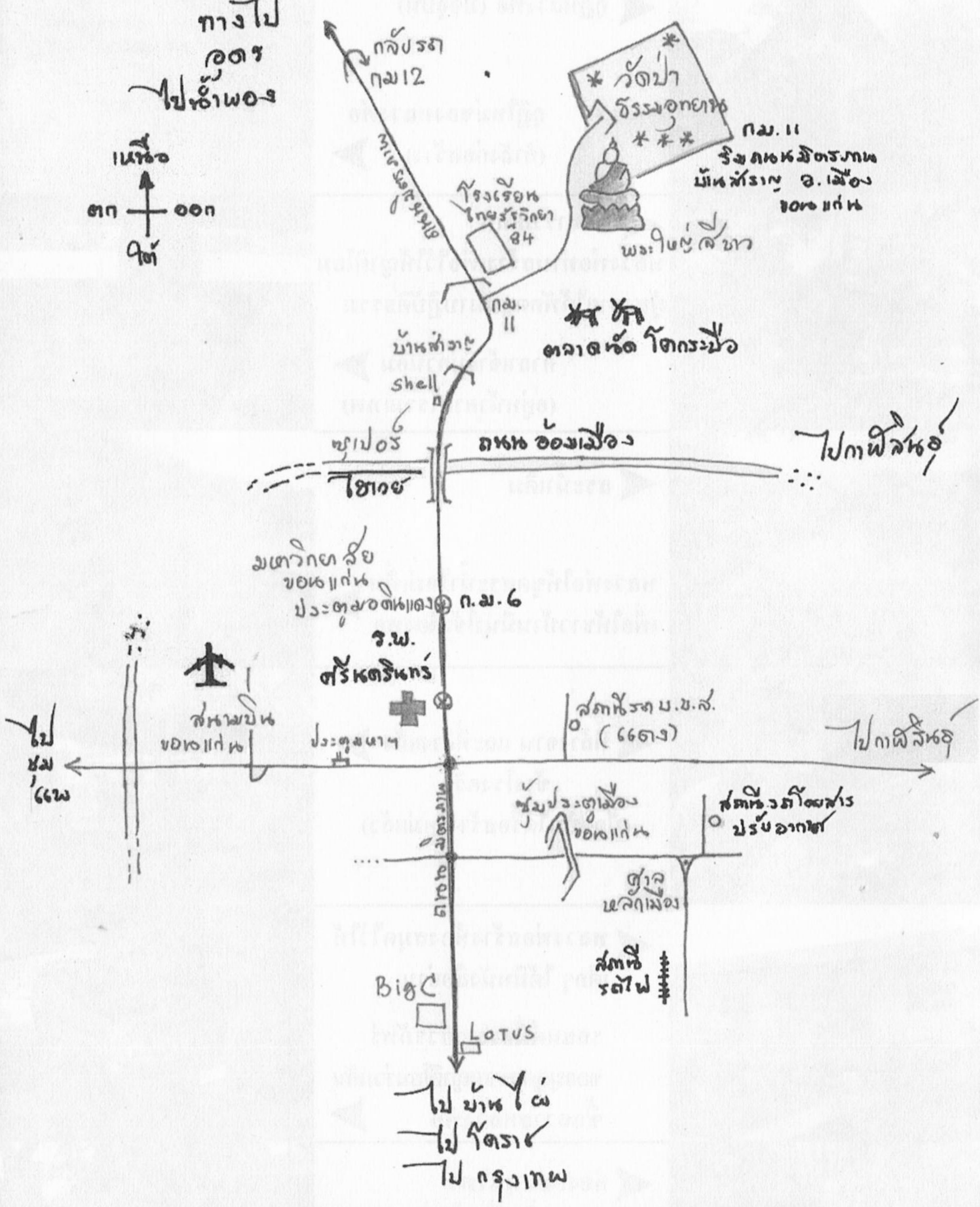

แผนที่ทางไปวัดป่าธรรมอุทยาน จังหวัดขอนแก่น

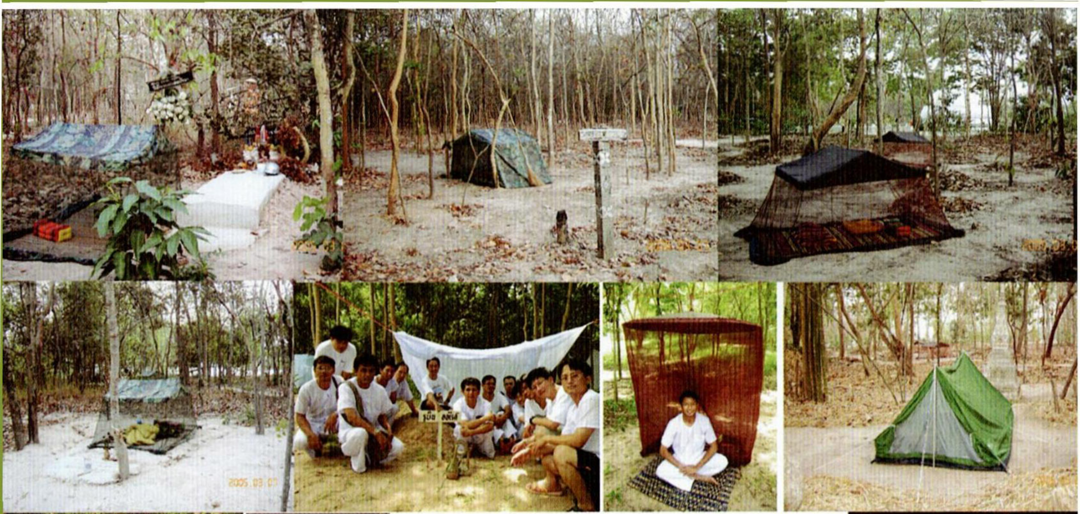

กางเต้นท์ ปักกลด
ฝึกปฏิบัติ ดูจิต สร้างกำลังสติ
ในอิริยาบถต่างๆ กันในป่าช้า

หลุมศพต่างๆ ในป่าช้า
เปรียบเสมือนอาจารย์ของผู้มาฝึก

หอฉันและทำวัตรเช้า-เย็น (ปัจจุบัน)

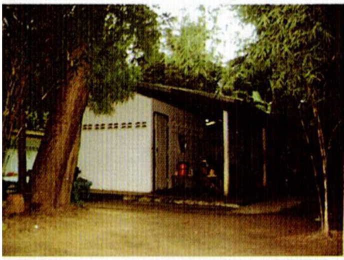

ศาลาพักศพ (ปัจจุบันกลายเป็นแท่นปูนหน้าพระใหญ่)

รูปสถานที่ต่างๆ ในบริเวณวัดป่าธรรมอุทยาน (ในอดีต และปัจจุบัน)

หลวงพ่อกล้วยเมตตาให้ญาติโยมทำบุญสร้างองค์พระพุทธรูปไว้ที่ต่างๆ

องค์ที่ ๑ วัดป่าธรรมอุทยานสำราญธรรม อ.สามชัย จ.กาฬสินธุ์ ๑๘ มี.ค.๒๕๔๙

หลวงพ่อพาทำพิธีสร้างพระพุทธรูปองค์ที่๑

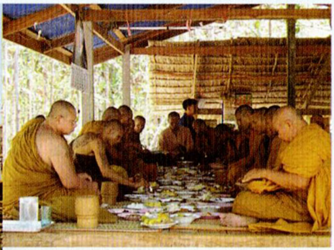

หลวงพ่อกล้วยและคณะศิษย์
กำลังฉันภัตตาหาร

องค์ที่ ๒ วัดป่าธรรมสถาน อ.ภูเขียว จ.ชัยภูมิ ๑ เม.ย.๒๕๔๙

บรรจุของศิริมงคลไว้ในองค์พระ

ชาวบ้านพร้อมใจกัน
สร้างพระพุทธรูปองคที่๒

องค์ที่ ๓ วัดบ้านเพี้ยฟาน อ.เมือง จ.ขอนแก่น ๖ เม.ย.๒๕๔๙

หลวงพ่อขึ้นไปโปรยดอกไม้ข้างบนองค์พระ

ชาวบ้านต่อแถวหิ้วถังปูนเพื่อเทใส่องค์พระ

องค์ที่ ๔ วัดนาโปร่ง บ้านไก่นา อ.เมือง จ.ขอนแก่น ๕ พ.ค.๒๕๔๙

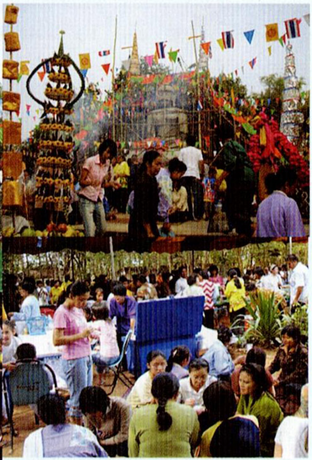

ชาวบ้านช่วยกันทำโรงทาน

องค์ที่ ๕ วัดวาลุการาม(หนองผักบุ้ง)อ.แก่งคอย จ.สระบุรี ๑๒ พ.ค.๒๕๔๙

องค์ที่ ๖ วัดอิสาณ บ้านคำบอน อ.น้ำพอง จ.ขอนแกน ๒๗ พ.ค.๒๕๔๙

หลวงพ่อบรรจุของศิริมงคลไว้ในเศียรพระ

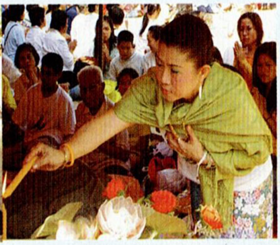

องค์ที่ ๗ ธรรมสถานวัดป่าบ้านป่าน อ.สีชมพู จ.ขอนแก่น ๑๐ มิ.ย.๒๕๔๙

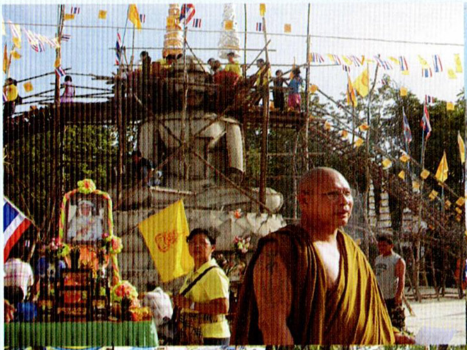

องค์ที่ ๘ สวนพุทธธรรมลำพูน อ.เมือง จ.ลำพูน ๒๔ มิ.ย.๒๕๔๙

ร่วมแรงร่วมใจกันสร้างองค์พระพุทธรูป และช่วยกันปล่อยโคมลอย

ขอเรียนเชิญร่วมสร้างองค์พระพุทธรูป

องค์ที่๙ วัดบ้านหนองคำ อ.เมือง จ.ยโสธร วันที่๘ ก.ค.๒๕๔๙

องค์ที่๑๐ วัดป่าธรรมจักร อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น วันที่๑๓ ส.ค.๒๕๔๙

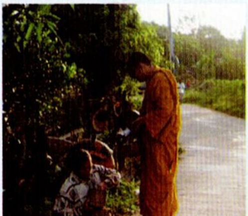

พระอาจารย์สมบัติเจ้าอาวาสวัดป่าธรรมจักร

แท่นฐานพระพุทธรูปองค์ที่๑๐

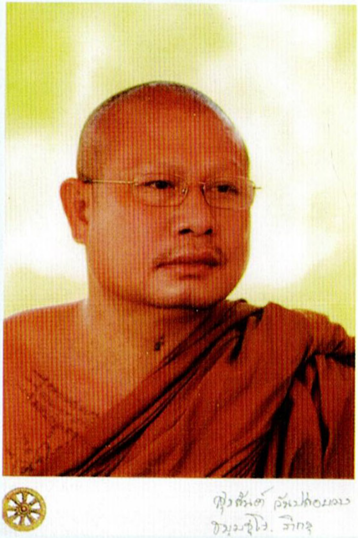

พระสำราญ ธมฺมธุโร
เจ้าอาวาสวัดป่าธรรมอุทยาน

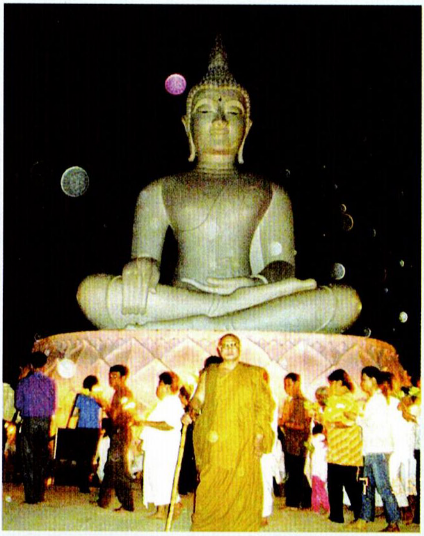

หลวงพ่อพาเวียนเทียนรอบองค์พระ

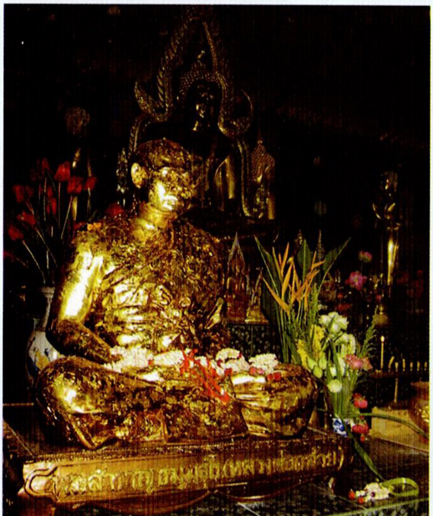

พระประธานในศาลาใหญ่
และรูปเหมือนของหลวงพ่อกล้วย

หลวงพ่อพาลูกศิษย์ทำความสะอาด
รอยพระพุทธบาท จ.สกลนคร

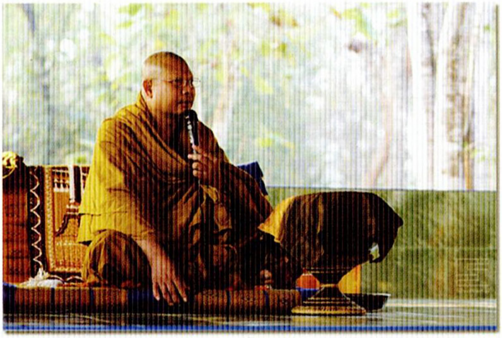

หลวงพ่อเมตตาเทศนาสอนลูกศิษย์

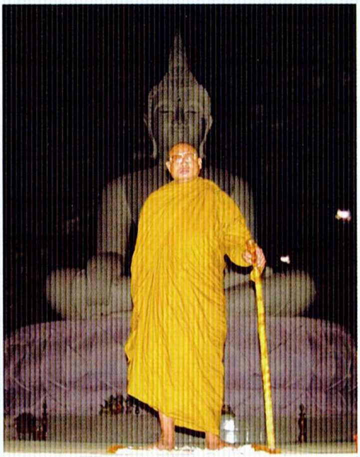

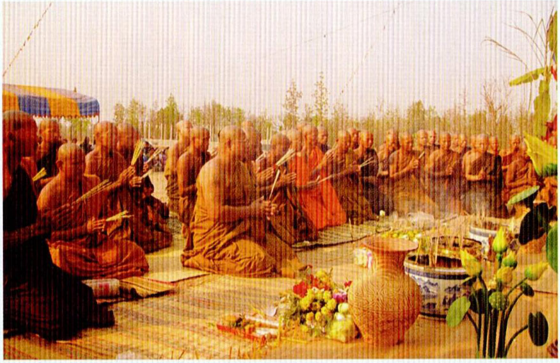

หลวงพ่อและคณะศิษย์กำลังทำพิธีสร้างองค์พระพุทธรูป
ประดิษฐานไว้ที่ อ.พังโคน จ.สกลนคร

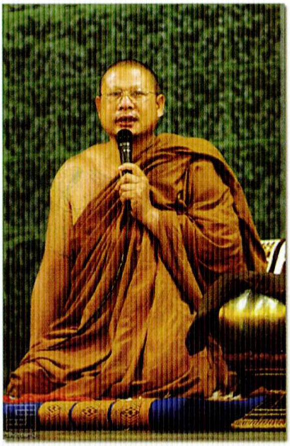

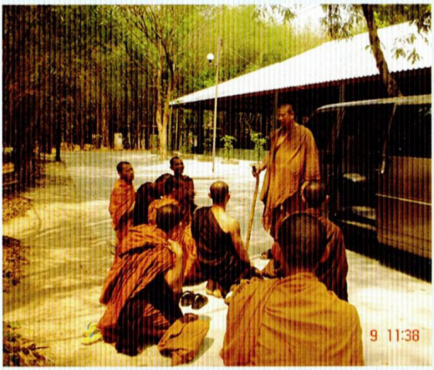

หลวงพ่อและพระลูกศิษย์ ที่วัดป่าธรรมอุทยาน

หลวงพ่อเมตตาพาญาติโยมทำบุญไถ่ชีวิตโค

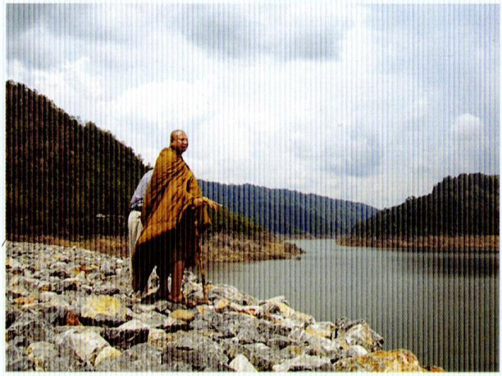

หลวงพ่อกล้วย ที่เขื่อนท่าด่าน จ.นครนายก

หลวงพ่อกล้วย และคณะลูกศิษย์ ที่พระธาตุดอยสุเทพ และวัดในเมืองเชียงใหม่

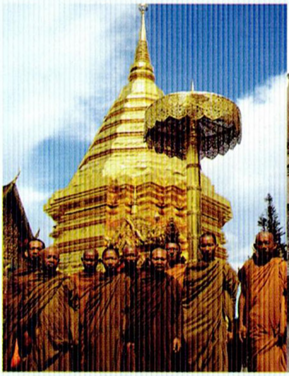

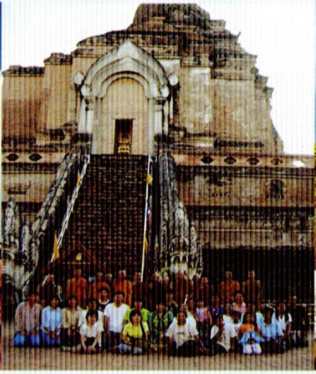

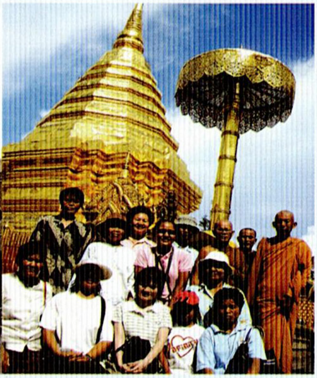

พิธีถวายกุฏิสงฆ์ให้หลวงพ่อกล้วย

ญาติโยมถวายกลองให้วัดป่าธรรมอุทยาน

วรธรรมบรรณาการ

ถวายเป็นอาจาริยบูชา

แด่ พระอาจารย์สำราญ ธมฺมธุโร(หลวงพ่อกล้วย)

พิมพ์ครั้งที่ ๒ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๙

จัดพิมพ์เผยแพร่ เป็นธรรมทาน

คัดตัดตอนจากพระธรรมเทศนาของพระอาจารย์สำราญ ธมฺมธุโร

เทศน์โปรดพระ เณร แม่ชี และชาวบ้านทั่วไป

ณ. ศาลาใหญ่ วัดป่าธรรมอุทยานขอนแก่น เวลา๐๗: ๓๐ น.

"...เจริญธรรมญาติโยมทุกคนทุกท่าน ขอให้ญาติโยมเจริญสติสร้างความระลึกรู้สัมผัสของลมหายใจ ให้ต่อเนื่องกันสักพักระยะหนึ่งเสียก่อน ทำกายให้สงบ ทำจิตของเราให้สงบ หยุด ดับความคิด ดับความกังวล ดับความฟุ้งซ่านต่างๆ สร้างความระลึกรู้สัมผัสลมหายใจเข้าออก นั่งตามสบายไม่ต้องพนมมือ นั่งตามสบาย สูดลมหายใจเข้ายาวๆ ลึกๆ ให้ทั่วท้อง แล้วก็ผ่อนออกมายาวๆ อย่าไปบังคับลมหายใจ เราก็หายใจตามปกติธรรมดา การสูดลมหายใจเข้าไปยาวๆ ลึกๆ ก็เพื่อทำกายให้สบายขึ้น เวลาลมหายใจเข้าเราก็รับรู้อยู่ ลมหายใจออกกระทบปลายจมูกก็รับรู้อยู่ ฟังไปด้วยน้อมสังเกตรู้อยู่ที่ปลายจมูกของเรานั่นแหละ สติของเราก็จะตั้งมั่นขึ้น เราพยายามสร้างตัวรู้ตัวนี้ให้ต่อเนื่อง พอรู้ตัวปุ๊บ กระตุ้นความรู้สึกที่สัมผัสลมหายใจเข้าออกปั๊บ สติก็ตั้งมั่นขึ้น นิวรณ์ ความเกียจคร้านก็หายไป สติรู้ตัวอยู่ปัจจุบันก็จะตั้งมั่นขึ้น จิตปกติก็รู้ปกติ จิตจะส่งออกไปข้างนอก สติของเราก็รู้อยู่ปัจจุบันเราก็รู้เท่าทัน รู้จักดับ รู้จักวิเคราะห์ ความปกติของจิตเป็นอย่างนี้ เวลา

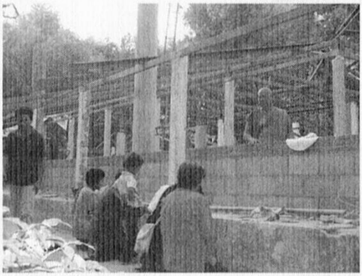

จิตเกิดอารมณ์เป็นอย่างนี้ จิตส่งออกไปข้างนอกเป็นอย่างนี้ จิตสงบ จิตเป็นสมาธิเป็นอย่างนี้ เราต้องทำความเข้าใจ ไม่ใช่ว่าเราจะไปคิดไปนึกไปหาวิธีเอา คิดว่าเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ อันนั้นเป็นแค่เพียงแนวทาง เราต้องพยายามแยกจิตออกจากขันธ์ห้าให้ได้เสียก่อน การได้ไปฝึกได้ยินได้ฟัง การได้อ่านพวกท่านพากันศึกษาค้นคว้าตรงนี้มามากต่อมาก แต่การดับ การเริ่มดับ ดับครั้งที่หนึ่ง ดับครั้งที่สอง แล้วก็สังเกต จำแนกแจกแจงว่าอะไรเป็นอะไร นิวรณ์ธรรมต่างๆ เป็นอย่างไร จิตของเรามีความกำหนัดยินดีในรูป รส กลิ่น เสียงหรือไม่ ขณะที่เราตื่นตัวอยู่ปัจจุบัน จิตของเรามีความลังเลสงสัยหรือไม่ มีความฟุ้งซ่านหรือไม่ ถ้าเราไม่เข้าถึงจิต เราก็ไม่เข้าใจ ไม่ใช่ว่าจะไปปฏิบัติธรรมที่โน้นที่นี่ ก็ปฏิบัติธรรมอยู่ที่กายของเรานี่แหละ ไปอย่างนั้นเราไปแสวงหาสถานที่ ไปเปลี่ยนบรรยากาศ ถ้าเราไม่เข้าใจก็แสวงหาครูบาอาจารย์ ถ้าเราเข้าใจวิธีการดำเนินแล้ว เราพยายามทำความเพียร การฝึกหัดปฏิบัติธรรมทุกชนิดก็เพื่อละกิเลส ขัดเกลากิเลสออกจากจิตจากใจของเราให้มันหมด กิเลสจากหยาบๆ ไปหาละเอียด ไม่ใช่ปฏิบัติตั้งแต่ธรรมแต่เวลาจิตเกิดไม่รู้จักแก้ นั่นแหละ อะไรคือธรรม จิตของเรานั่นแหละคือองค์ธรรม กายของเรานี่แหละคือก้อนธรรม เราต้องพยายามดู จิตมาอาศัยกายอยู่ จิตไปยึดมั่นถือมั่น ว่าเป็นตัวตนของเราจริงๆ ถ้าเรายังคลายไม่ได้ก็เข้าไปยึด ทุกคนก็หลง แต่ว่าตัวเองไม่หลง นอกจากบุคคลที่แยกรูป แยกนาม ทำความเข้าใจคลายความยึดมั่นถือมั่นได้นั่นแหละ ถึงจะรู้ว่าแต่ก่อนเราหลง

ต้องพยายามหมั่นสร้างตบะ คุณงามความดี อย่าไปปิดกั้นตนเองว่าไม่มีโอกาสไม่มีเวลา เรามีเวลาอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ตั้งแต่ตื่นขึ้นมา หมั่นสั่งสอนตัวเราเองอยู่ตลอดเวลา อะไรเป็นกุศล เป็นอกุศล อะไรควรละ อะไรควรเจริญ เราพยายามทำบุญให้กับตัวเรา เต็มแล้วก็จะล้นออกไปสู่สังคมสู่สมมุติ ส่วนมากจะไปทำบุญตั้งแต่ภายนอก ทำบุญนอกกาย ไม่

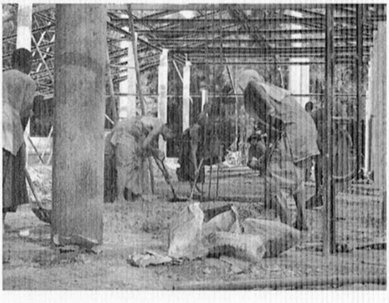

ค่อยจะทำบุญในกาย ถ้าเราเข้าใจแล้ว ก็ทำทั้งสองทางนั่นแหละ ทั้งภายนอกทั้งภายในก็เกื้อหนุนกันอยู่ ต้องพยายาม

ญาติพี่น้องทางใกล้ทางไกลท่านก็พากันมาเยอะอยู่ มาพักผ่อนมาหากายวิเวก มาเปลี่ยนบรรยากาศ การทำความเข้าใจเรารู้แนวทางแล้ว ก็ไปเร่งทำความเพียร ทุกเรื่องที่เราเข้าไปยุ่งเกี่ยวตั้งแต่ตื่นขึ้นมา ยืน เดิน นั่ง นอน กินอยู่ ขับถ่าย เวลารับประทานอาหารก็สังเกตดูเหมือนกัน กายของเราหิวหรือว่าจิตเกิดความอยาก เราอย่าฝึกอยู่เพียงแค่รูปกาย เราต้องพยายามเน้นให้เข้าถึงตัวจิต จิตของเราก่อตัวอย่างไร เกิดอย่างไร จิตของเราหลงอะไร สติที่เราสร้างขึ้นมาต่อเนื่องกันไหม เราต้องจำแนกแจกแจงออกให้ละเอียด ว่าอะไรเป็นสติ อะไรเป็นจิต

ถ้าญาติโยมท่านใดมีเวลาจะมาพักที่วัดก็ขอเชิญ มาฝึกหัดปฏิบัติมาทำความเข้าใจกับจิตของเรา หากายวิเวก หาจิตวิเวก มีโอกาสเราก็ได้มาทำบุญถวายทาน อย่าไปมองข้ามสิ่งที่จะเป็นบุญเป็นกุศลให้เรารีบทำ สิ่งไหนเป็นประโยชน์ให้เราทำไปเถอะ ประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน ฝากเอาไว้ให้สมมุติ เท่าที่เราจะมีโอกาส อาตมาก็เป็นแค่เพียงทางผ่าน พาญาติโยมสร้างบุญสร้างกุศลสร้างสิ่งที่จะเป็นประโยชน์เท่าที่จะทำได้

ญาติโยมท่านใดจะมาฝึกหัดปฏิบัติก็ขอเชิญ จะไปมุกดาหารที่บนภูป่าไร่ก็บริบูรณ์เรียบร้อย มีที่พักอาศัยบริบูรณ์ อยากจะไปก็ขอเชิญ ไปได้ตามสบาย ไปพักผ่อนไปปฏิบัติ นี่แหละได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ได้มีโอกาสบำเพ็ญบุญบำเพ็ญกุศลเล็กๆ น้อยๆ ลึกลงไปที่จิตของเรา การไปการมา การเกิดการดับของจิต ความคิด อารมณ์ต่างๆ เราต้องหัดวิเคราะห์ หัดทำความเข้าใจ บุญภายนอกเราก็ทำบุญภายในเราก็สร้าง สร้างโดยการเจริญสติเข้าไปสำรวจ เข้าไปทำความเข้าใจตั้งแต่ตื่นขึ้นมาก็รีบสำรวจร่างกาย จิตเป็นอย่างไร เราควบคุมจิตของเราได้ไหม รู้จักประมาณรู้จักพิจารณา รู้จักรับผิดชอบ รู้จักแก้ไขปรับปรุงอยู่ตลอดเวลา ก็เหมือนกับเราเข้าวัดอยู่ตลอดเวลา วัดกาย วัดใจ วัดจิต ความเสียสละของพวกเราเต็มเปี่ยมหรือไม่ ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความกตัญญูกตเวทีเป็นส่วนพลังแห่งบุญที่เราได้สร้างสะสมเอาไว้เป็นตบะบารมี ไม่ใช่ว่าจะไปวัดอย่างเดียว เราต้อง

พยายามตรวจตราดูตั้งแต่ตื่นขึ้นมา อยู่บ้านก็เป็นวัด อยู่ที่ไหนก็เป็นวัด วัดภายนอก วัดภายใน คือวัดจิตวัดใจของเรา ว่าจิตใจของเราเป็นบุญกุศลหรือไม่ ถ้าจิตของเราเป็นอกุศล เราพยายามละ พยายามดับ จิตของเราฟุ้งซ่าน เราก็พยายามดับ มองโลกในทางที่ดี คิดดี ทำดี สิ่งใดที่เป็นบุญเป็นประโยชน์เราก็รีบทำอย่าไปผัดวันประกันพรุ่ง ว่าวันโน้นจะทำวันนี้ถึงทำ อย่างนั้นเป็นบุคคลที่ประมาทมากทีเดียว

เราต้องเป็นบุคคลที่เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา ในการสร้างคุณงามความดีความดีสร้างจากภายใน มีศรัทธาน้อมกายของเราเข้ามา แล้วก็รู้จักทำบุญ ให้รู้แจ้งเห็นจริง ตราบใดที่จิตของพวกเรายังไม่หลุดพ้น สิ่งที่เราสร้างคุณงามความดีเอาไว้ ก็จะติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติไป อย่าพากันประมาท ให้รีบทำขณะที่เรายังมีกำลังอยู่ ถ้าหมดกำลังแล้วก็หมดโอกาสที่จะได้ทำ ร่างกายแตกดับก็เหลือแต่จิต ดวงจิตดวงวิญญาณ ก็ไปตามกรรมวิบากของกรรม ถ้าสร้างกุศลกรรมหรือว่าสร้างกรรมดี ก็ไปสู่สุขคติในทางที่ดี ถ้าจิตของเราเศร้าหมองก็ไปในทางที่ทำให้จิตของเราทุกข์ เราต้องพยายามรีบแก้เสียขณะที่เรายังมีลมหายใจอยู่ เรามาอาศัยโลกมนุษย์อยู่เพียงชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้นเอง อีกสักหน่อยเราก็ต้องได้ละจากโลกมนุษย์ไป โลกภายในคือจิตของเรา เราต้องพยายามศึกษาทำความเข้าใจ ทำจิตของเราให้สะอาดให้บริสุทธิ์เสียก่อน

โอกาสเป็นของเรา เวลาเป็นของเรา ตื่นขึ้นมาเรามีโอกาสได้มาสร้างบุญสร้างกุศลร่วมกัน เป็นพี่เป็นน้องเป็นพ่อเป็นแม่ เป็นครูบาอาจารย์ ก็ให้เคารพกันในธรรม ให้มาเร่งทำความเพียรทำความเข้าใจ ถ้าเราไม่ทำความเข้าใจให้ตัวเราแล้วไม่มีใครเขาจะทำความเข้าใจให้เราได้เลย หลายท่านเดินทางมาจากกรุงเทพฯ ก็ตามสบายกันนะ ให้ถือว่าเป็นเจ้าบ้าน เป็นเจ้าภาพกันทุกคน มีอะไรก็ให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เราก็อยู่ดีมีความสุข อย่าไปแบ่งชั้นว่าของฉันของเธอ เป็นสมบัติของทุกคน เรามาอยู่ร่วมกันก็เหมือนกับอยู่บ้านเดียวกัน มีอะไรก็ให้ช่วยกัน ไม่ว่าทางโรงครัวที่พักที่อาศัย บกพร่องอะไรก็ขออภัยบ้าง

พระเราก็มาอยู่ร่วมกันเยอะ ที่พักอาศัยอาจจะคับแคบก็ขออภัย เราก็ช่วยกันมีกำลังทำกระต๊อบให้ได้พักอาศัย กุฏิวิหารก็ทำกันอยู่ ญาติโยมก็มาช่วยบริจาคมาช่วยกันทำ ผู้เฒ่าผู้แก่ก็มาช่วยกันทำ อีกสักปีสองปีคงจะบริบูรณ์ จะให้บริบูรณ์เต็มที่ ก็คงจะไม่บริบูรณ์หรอก เพราะว่าสมมุติก็มีการเสื่อมตั้งแต่วันทำนั่นแหละ เสื่อมตั้งแต่เราเริ่มทำนั่นแหละ เพราะว่ามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

แม้แต่กายของเรา ก็มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ขอให้ญาติโยมทุกท่าน เจริญสติสร้างความระลึกรู้การหายใจเข้าออกปกติให้ต่อเนื่องกันสักพัก สูดลมหายใจเข้าไปยาวๆ ลึกๆ แล้วก็ผ่อนออกมายาวๆ สักสองสามที อย่าไปเพ่งอย่าไปบังคับ อย่าไปจดจ่อจดจ้องสัมผัสของลมหายใจที่กระทบปลายจมูกของเรา ความรู้สึกรับรู้นั่นแหละ เราพยายามสร้างความรู้สึกรับรู้ เวลาลมวิ่งเข้ากระทบปลายจมูกก็รู้ เวลาลมวิ่งออกกระทบปลายจมูกก็รู้ พยายามสร้างความรู้สึกตรงนี้ให้ต่อเนื่อง ส่วนจิตของเรานั้นจะคิดไปเรื่องไหนก็ช่าง เรากระตุ้นความรู้สึกอยู่ที่ปลายจมูกของเรา จิตก็จะกลับมาอยู่ที่ลมหายใจเข้าออกใหม่ จิตของเราส่งไปข้างนอก เราก็พยายามกระตุ้นความรู้สึกสัมผัสของลมหายใจยาวๆ เขาก็จะกลับมาอยู่กับลมหายใจเอง เราพยายามฝึกให้เกิดความเคยชิน ใหม่ๆ ก็จะฝืนบางครั้งจิตของเราก็ปกติอยู่ ความทะเยอทะยานอยากเราพยายามดับ ดับความอยาก ความกังวล ความฟุ้งซ่าน ความโกรธต่างๆ

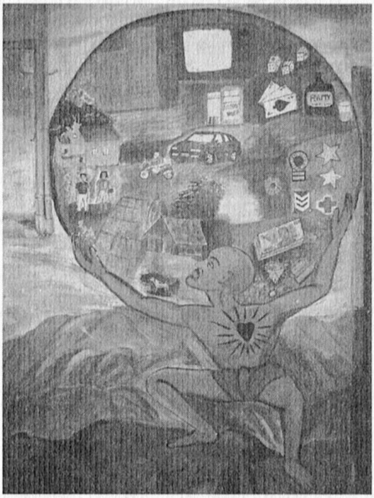

ความกลัว ความกังวล ความฟุ้งซ่านเป็นอุปสรรคอย่างมากเลยทีเดียว ที่ทำให้จิตของเราไม่ได้รับความสงบ เราก็ต้องพยายามดับ พยายามฝืน ไม่ให้จิตส่งออกไปข้างนอก ไม่ให้จิตเกิดความกังวล ใหม่ๆ ก็ฝืนทวนกระแสกันมาก เพราะว่าจิตของคนเราไม่เหมือนกัน บางทีก็คิดเร็วไปเร็ว บางทีก็คิดเรื่องอดีตบ้าง เรื่องอนาคตบ้าง สารพัดเรื่องที่เขาจะเกิด ทั้งเกิดทั้งหลง หลงความคิดหลงขันธ์ห้า ความคิดที่เราไม่ตั้งใจคิด นั่นแหละ เขาผุดขึ้นมาปรุงแต่งจิต จิตของเราไปร่วมไปรวมจนเป็นตัวเดียวกัน เรารู้อยู่เมื่อเขาไปด้วยกันแล้ว เรารู้อยู่เพียงแค่ว่า "เราคิด" เรารู้อยู่เพียงแค่ว่า "เราทำ" ทั้งที่จิตของเราหลงรวมไปกับความคิดนั้น เราต้องพยายามสร้าง "ผู้รู้" คือ สร้างความรู้สึกตัว ให้ต่อเนื่อง แล้วก็สังเกต สังเกตไม่ทันเราก็ให้ดับเอาไว้ ถ้าเราสังเกตทันเห็นลักษณะอาการของจิตเด่นชัด เห็นลักษณะอาการของความคิดเด่นชัด ขณะที่เขาจะเริ่มก่อตัวเขาเคลื่อนไปรวมกัน จิตของเราก็จะดีดออกจากความคิด หรือว่าแยกออกจากความคิด เราก็เห็นการ

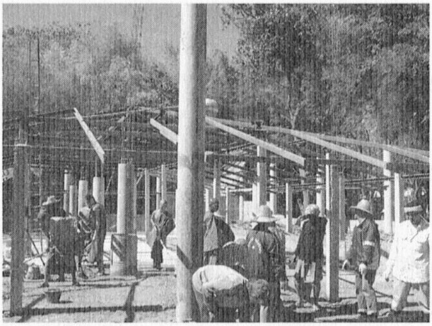

แยกออกจากขันธ์ได้เด่นชัด จิตก็จะว่าง กายจะเบา อาการของความคิดเขาจะเกิดๆ ดับๆ นั่นแหละ กำลังสติของเราให้รีบตามดู ถ้าจิตของเราเข้าไปร่วมหรือว่าไปยินดีหรือยินร้าย เขาเรียกว่า "ไปเสวยอารมณ์" นั้นให้เราดับ เราพยายามหมั่นสังเกตหมั่นวิเคราะห์ ให้รู้เท่าทัน พยายามดับความกังวลฟุ้งซ่านให้ได้ ดับความกลัวให้ได้ อะไรจะเกิดก็ให้มันเกิด แล้วก็รู้จักดับ รู้จักทำความเข้าใจ ถ้าจิตไม่มีการฝืน เขาก็ไม่นิ่ง ถ้าปล่อยให้เขาเกิดทั้งที่รู้ๆ เขาก็วิ่งอยู่อย่างนั้น ถ้าเราดับเราอด เราข่มเราฝืน จิตของเราก็จะนิ่งขึ้น กำลังสติจะมากขึ้น ฝืนดูให้รู้ชัดเจนว่า เวลาเขาเกิดเขาก่อตัวเป็นอย่างไร อาการเขาเป็นอย่างไร ความสงบเป็นอย่างไร ทำไมจิตของเราถึงหลง ถ้าเราไม่ฝึกฝนตนเอง ไม่เคี่ยวเข็ญตัวเอง ก็ไม่รู้ใครเขาจะเคี่ยวเข็ญให้ เราต้องพยายามเคี่ยวเข็ญตัวเองให้มาก รู้จักรับผิดชอบแก้ไข ตั้งแต่ตื่นขึ้นมา ยืน เดิน นั่ง นอน กินอยู่ ขับถ่าย เราพยายามหมั่นวิเคราะห์ ว่าจิตของเราเกิดความยินดี ยินร้าย ผลักไส ดึงเข้ามาไหม จิตของเราเป็นกลางไหม ปกติไหม เวลาตากระทบรูปจิตนิ่งไหม หูกระทบเสียงจิตนิ่งไหม สติของเราสังเกตทันไหม ความระลึกรู้ของเราต่อเนื่องไหม เราก็จะได้ฟังธรรมะพิจารณาธรรมอยู่ตลอดเวลา ความคิดเขาผุดขึ้นมาอย่างไร เริ่มก่อตัวอย่างไรนิวรณ์ธรรมต่างๆ ขอให้เราทำความเข้าใจ ธรรมชาติของกายเขาเป็นอยู่อย่างนี้ ธรรมชาติของจิตถ้าเขาไม่เกิด ความโลภ ความโกรธ ความทะเยอทะยานอยากเขาก็เป็นทาสของอารมณ์ เขาก็นิ่งเขาก็รับรู้ ทุกคนก็มีกิเลสกันหมดนั่นแหละ ถ้าเรารู้เท่าทันรู้จักดับ รู้จักวิเคราะห์ ไม่ให้จิตของเราเข้าไปยึดมั่นถือมั่น จิตของเราก็สงบ กายของเรานี่แหละก้อนบุญ กายของเรานี่แหละก้อนธรรม กายของเรานี่แหละก้อนกรรม วิบากกรรมจึงได้เกิดมาเป็นมนุษย์ อยู่ในภพของมนุษย์ กายแตกดับแล้วดวงจิตหรือว่าดวงวิญญาณของเรา เขาจะไปอย่างไรมาอย่างไร เราก็ต้องพยายามศึกษาค้นคว้า ทำความเข้าใจให้ละเอียด เสียขณะที่ยังมีกำลังอยู่

การที่เราน้อมกายของเราเข้ามาฝึก ไม่ใช่แต่การสร้างสติ ถ้าเราไม่สร้างความระลึกรู้ตัวขึ้นมา เราก็จะไม่เข้าใจ เรื่องการเกิดการดับของจิต การเกิดการดับของขันธ์ห้า ไม่เข้าใจเรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่เข้าใจเรื่องอัตตา เรื่องอนัตตา

เราต้องพยายามฝึกใฝ่สนใจ ความคิดของเราเขาเกิดยังไง ไปยังไงมายังไง เราสังเกตไม่ทัน เราอดคิดได้ไหม อดแล้วก็ดับ แล้วก็สังเกต อดคิดแล้วก็อดพูด อดพูดแล้วอดคิด แล้วสังเกตดูว่าเขาเกิดยังไง ให้เห็นตั้งแต่เขาเริ่มก่อตัว ให้เราพยายามดับเอาไว้ พอละได้เราก็ละก็ดับ ตามสำรวจ ความคิดต่างๆ ที่เป็นเครื่องกลางกั้นจิตของเราไม่ให้ได้รับความสงบ

ไม่ว่าพระ ไม่ว่าโยม ก็หัดพิจารณาเหมือนกันหมด อย่าพากันเกียจคร้านตั้งแต่ตื่นขึ้นมา ให้รู้จักรับผิดชอบ เรามาอยู่ร่วมกันก็ให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีอะไรก็ให้ช่วยกัน มาอาศัยสถานที่อยู่ เราก็ทำสถานที่ให้น่าอยู่ น่าอาศัย แม้แต่ที่พักอาศัยก็ดูแลรักษาทำความสะอาด ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ความสกปรกเล็กๆ น้อยๆ ก็อย่าให้มีทั้งภายในทั้งภายนอก เราพยายามทำให้ดี ใครไปใครมาจิตใจก็สบาย นั่นแหละ จิตใจเป็นบุญมีความสุขสงบ เดินหน้าเข้ามาในป่าก็รู้สึกว่ามีความร่มรื่นร่มเย็น จิตใจก็เป็นบุญขณะที่ยังไม่ได้ฝึกหัดเพราะว่าอะไร? ธรรมชาติก็อำนวย สถานที่ก็อำนวย บุคคลรอบข้างก็ให้มีจิตเป็นบุญเป็นกุศล อย่ามีอกุศล ให้พยายามฝึกฝนตนเอง แก้ไขตนเอง การดับ การละเป็นยังไง ความรับผิดชอบต่อส่วนรวมของเรามีไหม เราไม่เห็นแก่ตัวไม่เอารัดเอาเปรียบหมู่คณะ มีความเสียสละจากน้อยๆ แม้แต่กำลังกาย กำลังใจ แม้แต่คำพูดคำจา เราก็ไม่ให้กระทบกระทั่งกัน สิ่งไหนที่จะนำความสงบสุขมาให้ เราก็พยายามรีบทำ สร้างให้มีให้เกิด อยู่น้อยคนก็มีความสุข อยู่หลายคนก็มีความสุข ถ้าเราเข้าใจรู้จักวิเคราะห์ ถ้าเราไม่รู้จักวิเคราะห์ไม่รู้จักรับผิดชอบต่อตัวเรา อยู่คนเดียวก็ลำบาก อยู่หลายคนก็ยิ่งลำบากหนักเข้าไปอีก เป็นภาระให้กับตัวเราเองยังไม่พอ ยังเป็นภาระให้หมู่คณะ ให้เพื่อนฝูงอีก เป็นภาระให้กับสังคมอีก

ทุกคนก็ไม่อยากเป็นอย่างนั้น ทุกคนก็ฝึกใฝ่สนใจที่จะทำหน้าที่บริหารกายบริหารจิตตัวเอง ให้ถึงจุดหมายปลายทาง เพราะความไม่รู้อวิชชามาปกปิดเอาไว้ เราถึงไม่เข้าใจในชีวิต เราต้องพยายามมาสร้างวิชชาขึ้นมา เจริญสติข้างใน มาสร้างความระลึกรู้น้อมเข้าไปดูในกายของเรา ส่วนมากเราจะมองออกไปข้างนอก เราขาดการน้อมเข้าไปดูการเกิด การดับของจิต อยู่คนเดียวเราพยายามหัดสังเกต หัดวิเคราะห์ ไม่จำเป็นก็อย่าไปคลุกคลีกันมากมายนัก จะไปคลุกคลีพูดคุยกันพอเข้าใจ แล้วก็ไปเร่งทำความเพียร เจริญสติ สถานที่ไหนเหมาะๆ กลางค่ำกลางคืนพยายามไปฝึกเดิน เรามีนิวรณ์ไหมมีความเกียจคร้านไหม ขณะที่กำลัง

กายของเรายังมีกำลังแข็งแรงอยู่ พยายามเดินให้ถึงจุดหมายปลายทาง สมมุติภายนอกก็ไม่ได้เดือดร้อน ก็เพียบพร้อมไม่ได้ลำบาก ที่พักอาศัยก็เป็นสัปปายะ

ทีนี้การเจริญสติ การทำความเข้าใจ การสำรวมในศีลของเรา รักษากาย วาจา ใจ วาจาของเราก็ไม่พูดเพ้อเจ้อ ไม่พูดพร่ำเพรื่อ พูดเฉพาะสิ่งที่เป็นประโยชน์ สิ่งไหนไม่เป็นประโยชน์เราก็ไม่พูด ลึกลงไปก็ควบคุมจิต ดูลักษณะของจิต การเกิดการดับของจิต อาการของจิต ใหม่ๆ เขาก็เกิดกันทุกคนนั่นแหละ จิตก็วิ่งด้วย ทั้งหลงด้วยทั้งยึดด้วย สารพัดเรื่อง กิเลสมันหลายชั้นหลายขั้น กว่าจะสะสางออกจากจิตของเรา กว่าเราจะดับความเกิดได้ ก็ต้องใช้ความพยายาม ใช้ความขยันหมั่นเพียร เรารู้จักวิธีรู้จักแนวทางแล้ว ก็ต้องไปเร่งทำความเพียรไม่ปล่อยปะละเลย รู้จักภาระหน้าที่ รู้จักสร้างความขยันหมั่นเพียร ทำความสะอาดที่พักอาศัย ไม่ต้องไปเกี่ยงงอน ว่าไม่ใช่หน้าที่ของฉัน ไม่ใช่หน้าที่ของเรา เป็นหน้าที่ของทุกคน ที่จะต้องศึกษาค้นคว้าทำความเข้าใจ อีกอย่างงานหนักก็กลายเป็นงานเบา งานเบาก็เลยสบาย ธรรมชาติของกายเป็นอย่างนี้นะ ธรรมชาติของจิตเป็นอย่างนี้นะ ไม่ใช่ว่าแต่ละวัน ก็เที่ยวมองเพ่งโทษคนโน้นคนนี้เป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้ อย่างนั้นไม่ใช่ เราต้องพยายามละ พยายามดับ ถึงจะมีข้อวัตรปฏิบัติมากมายถึงขนาดไหน ถ้าเราไม่แก้ไขปรับปรุงมันก็ไม่มีประโยชน์

ถ้าคนเรารู้จักแก้ไขปรับปรุงตัวเราเองอยู่ตลอดเวลา ไม่จำเป็นต้องมีข้อวัตร ไม่จำเป็นต้องให้คนอื่นเขามาบังคับเคี่ยวเข็ญ ก็ข้อวัตรอยู่ในตัวของเรานั่นแหละ ความเป็นระเบียบความรับผิดชอบของเรามีไหม ความเสียสละ ความอดทนอดกลั้น การสะสางกิเลสในกายในจิตของเรามีไหม นี่แหละเป็นข้อวัตรที่ยิ่งยวดเลยทีเดียว ตั้งแต่ตื่นขึ้นมา เราเกียจคร้านไหม เราขยันหมั่นเพียรไหม เราจะแก้ไขปรับปรุงตัวเราตลอดเวลา

วันนี้ก็เจริญธรรมเพียงเท่านี้ พากันไหว้พระพร้อมๆ กัน พากันไปสร้างสะสมเอานะ...”

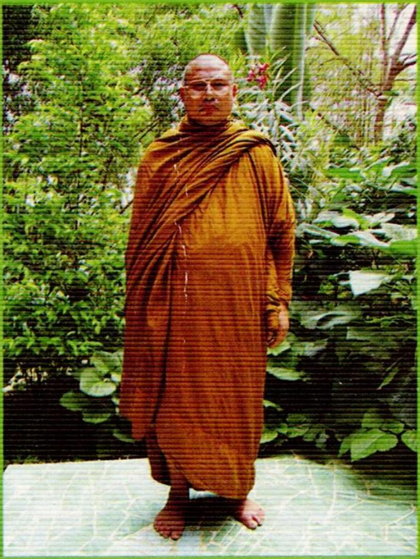

ในทางโลก ไขว่คว้า ที่จะมี

ส่วนในทางธรรม ละ เลิก ทิ้ง เพื่อที่จะไม่มี

สนับสนุนโดย

ทิพยประกันภัย
กระทรวงการคลังและรัฐวิสาหกิจเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่
DHIPAYA INSURANCE
WORLD STANDARD IN PERFORMANCE

สำราญธรรม